[illegible] Tölgyessiné [illegible]

VIII. évfolyam, 6. szám

1952. február 6

Ludas Matyi

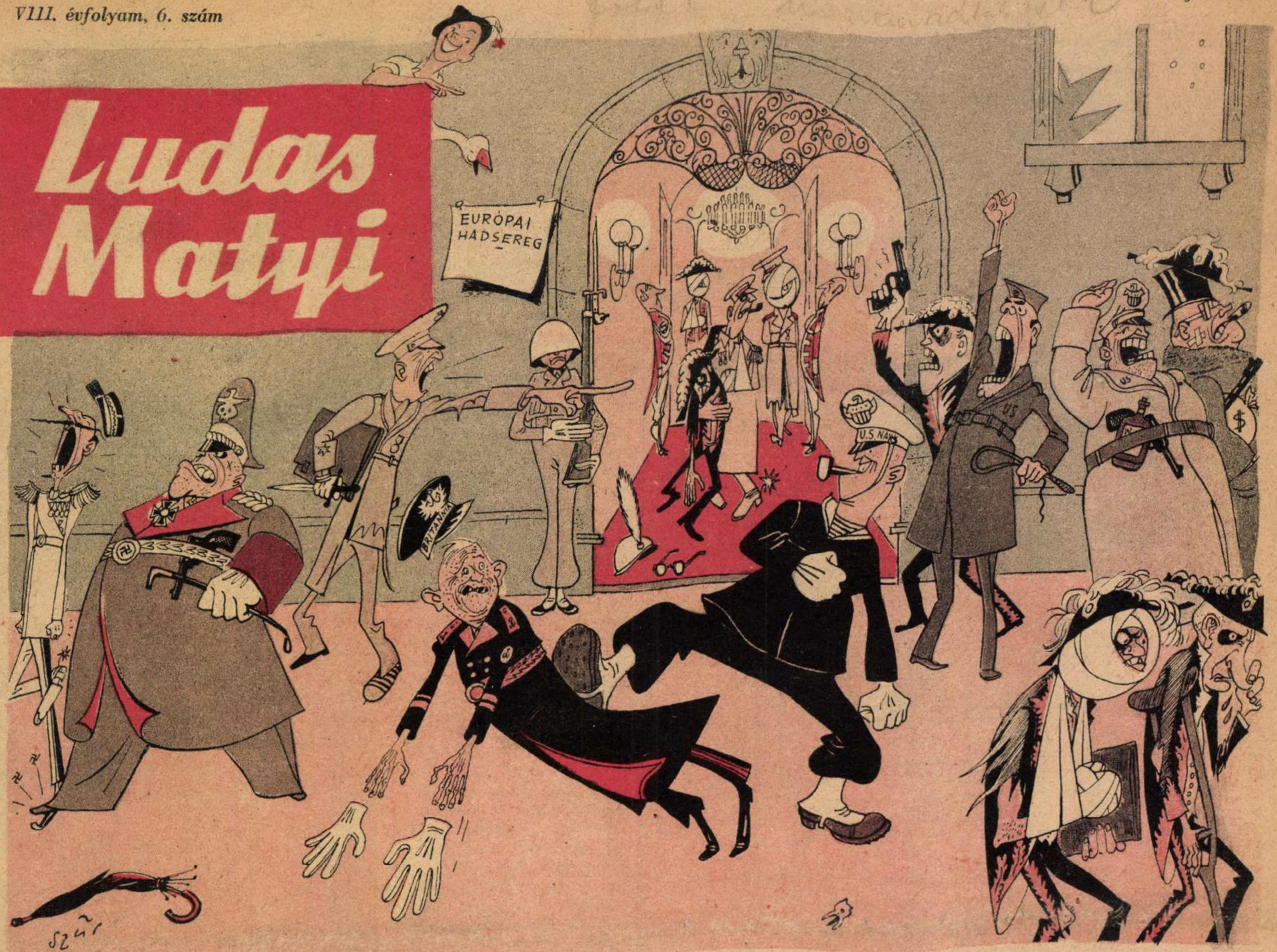
EURÓPAI HADSEREG
BRITANNIA
U.S. NAVY
US
US
$
SZŰR

Ludas Matyi: *Úgy látszik, ezek abban ugyan megegyeztek, hogy a népet a vágóhídra kell küldeni de a költségek tekintetében nézeteltérések voltak . . .*

Hó a földeken

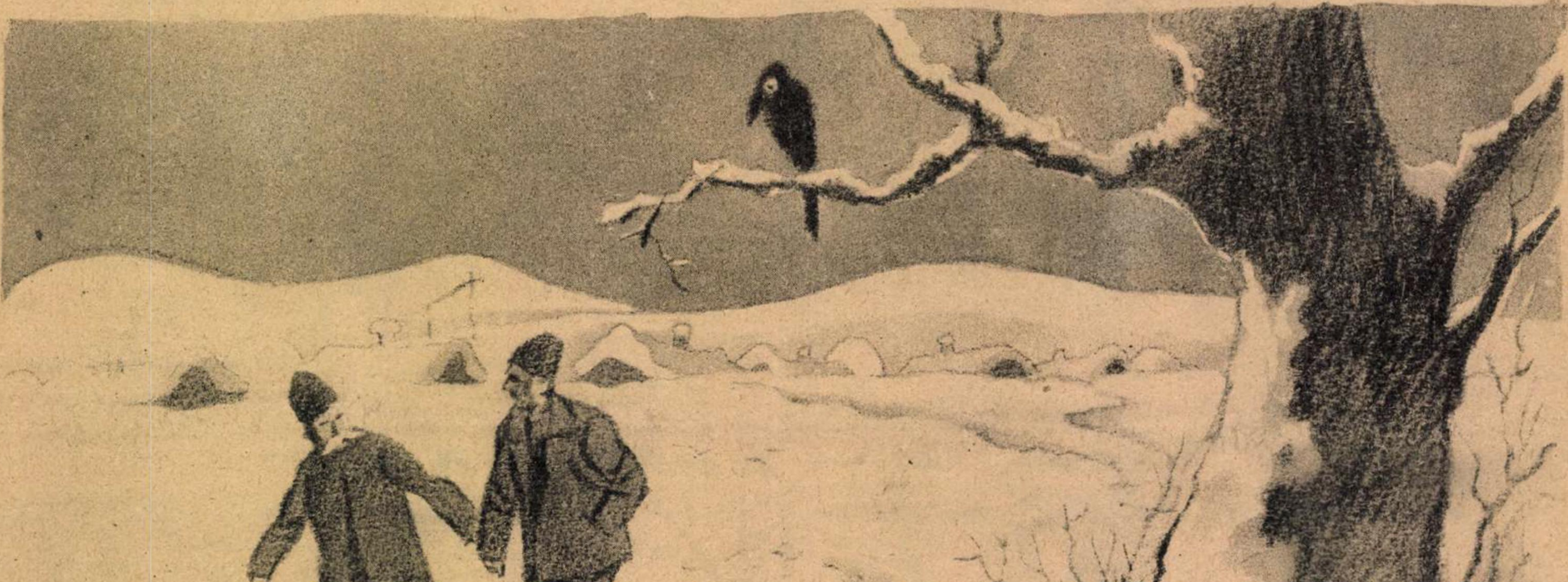

— Dolgozni akarsz öcsém? Ugyan mit lehet dolgozni ebben a hóban?
— Mit, Miska bácsi? Elő kell készíteni azt, amit csinálni akarunk a következő hóban . . .

70 fillér

Pista, akit kézről-kézre adnak a faluban,

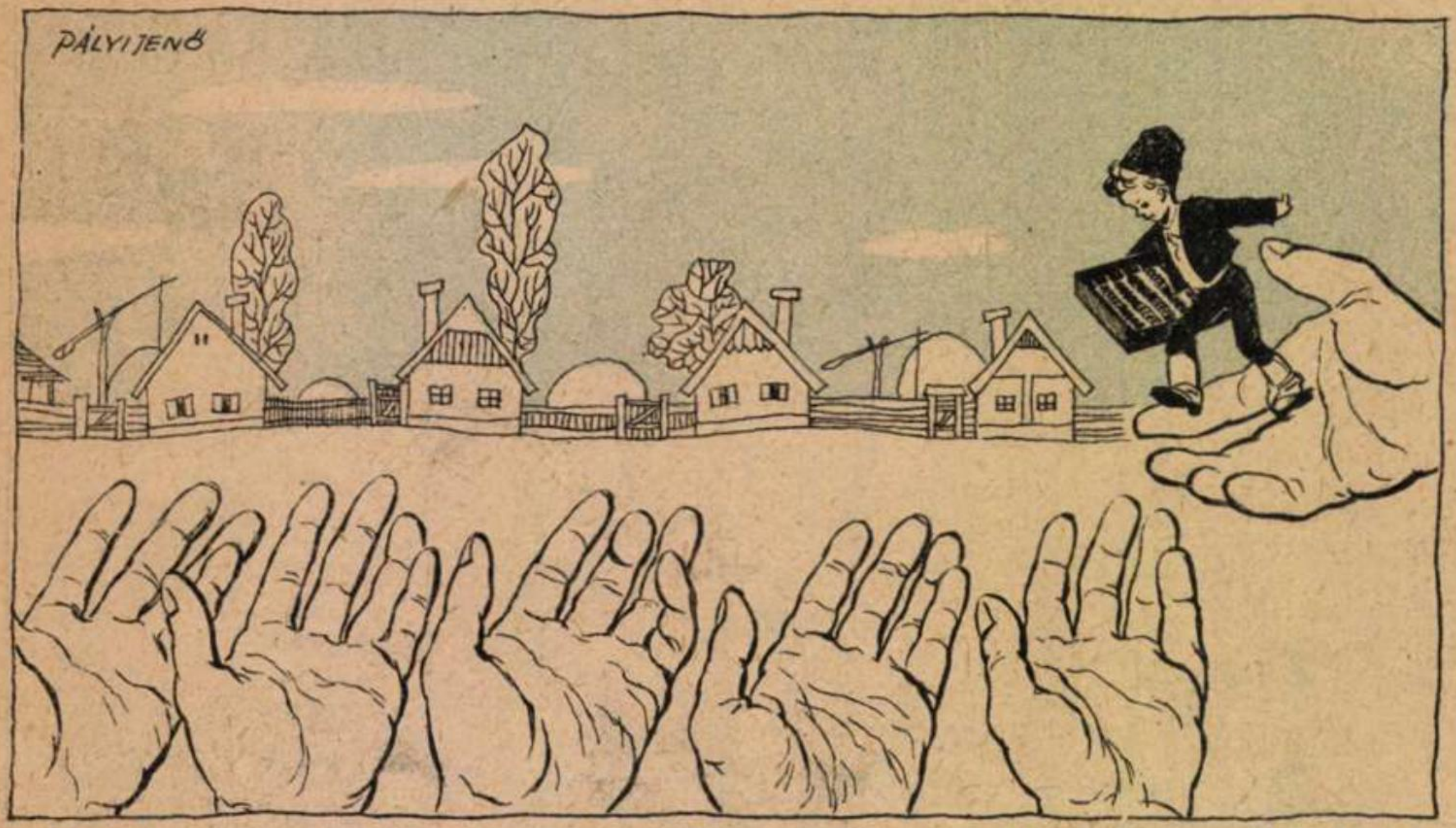

mert jól ki tudja számítani a számvetőn, hogy mennyivel jobban járnak azok, akik belépnek a termelőszövetkezetbe

Faliujságszerkesztők figyelmébe!

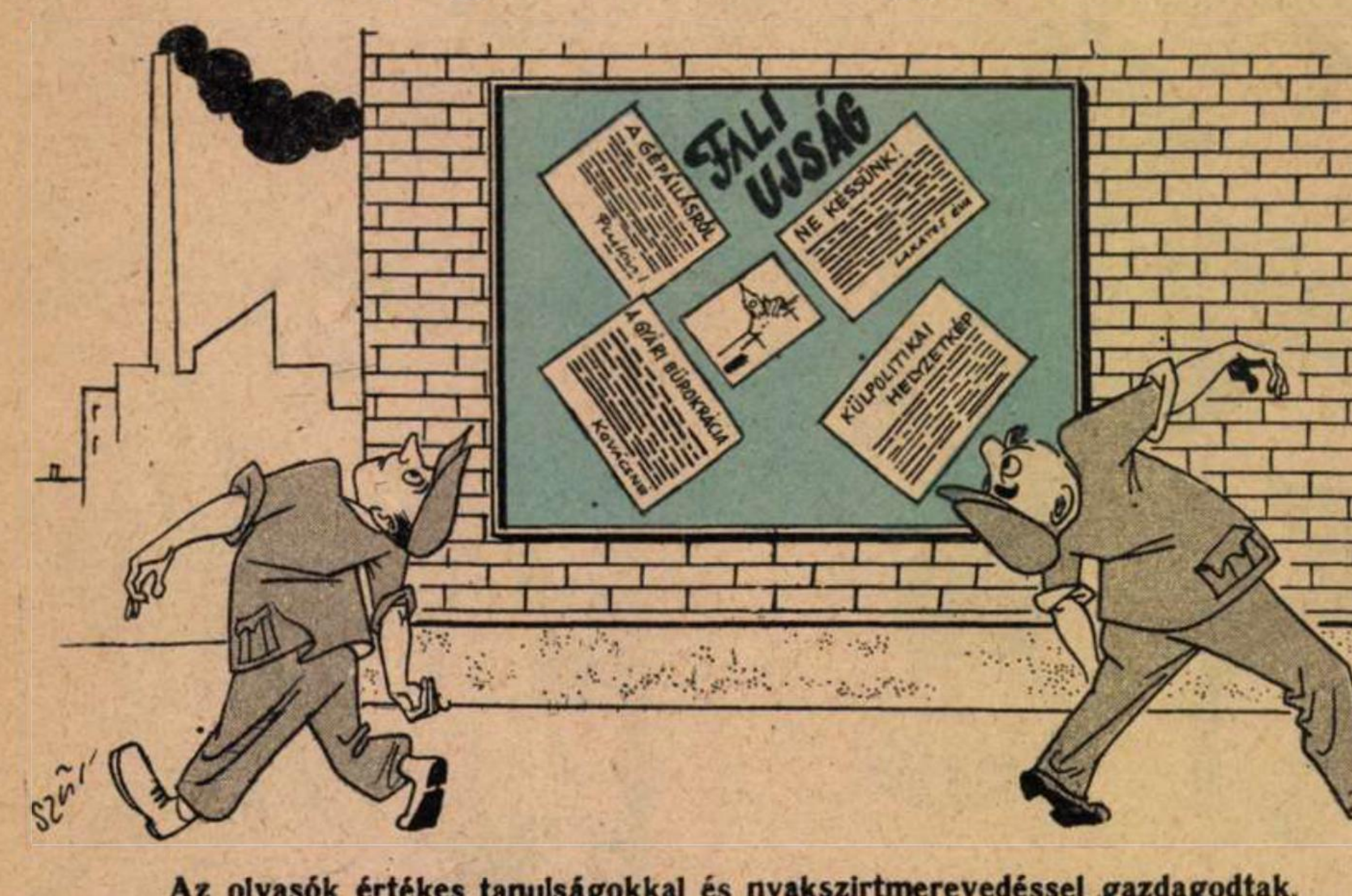

Az olvasók értékes tanulságokkal és nyakszirtmerevedéssel gazdagodtak.

Miért oly sürgős?

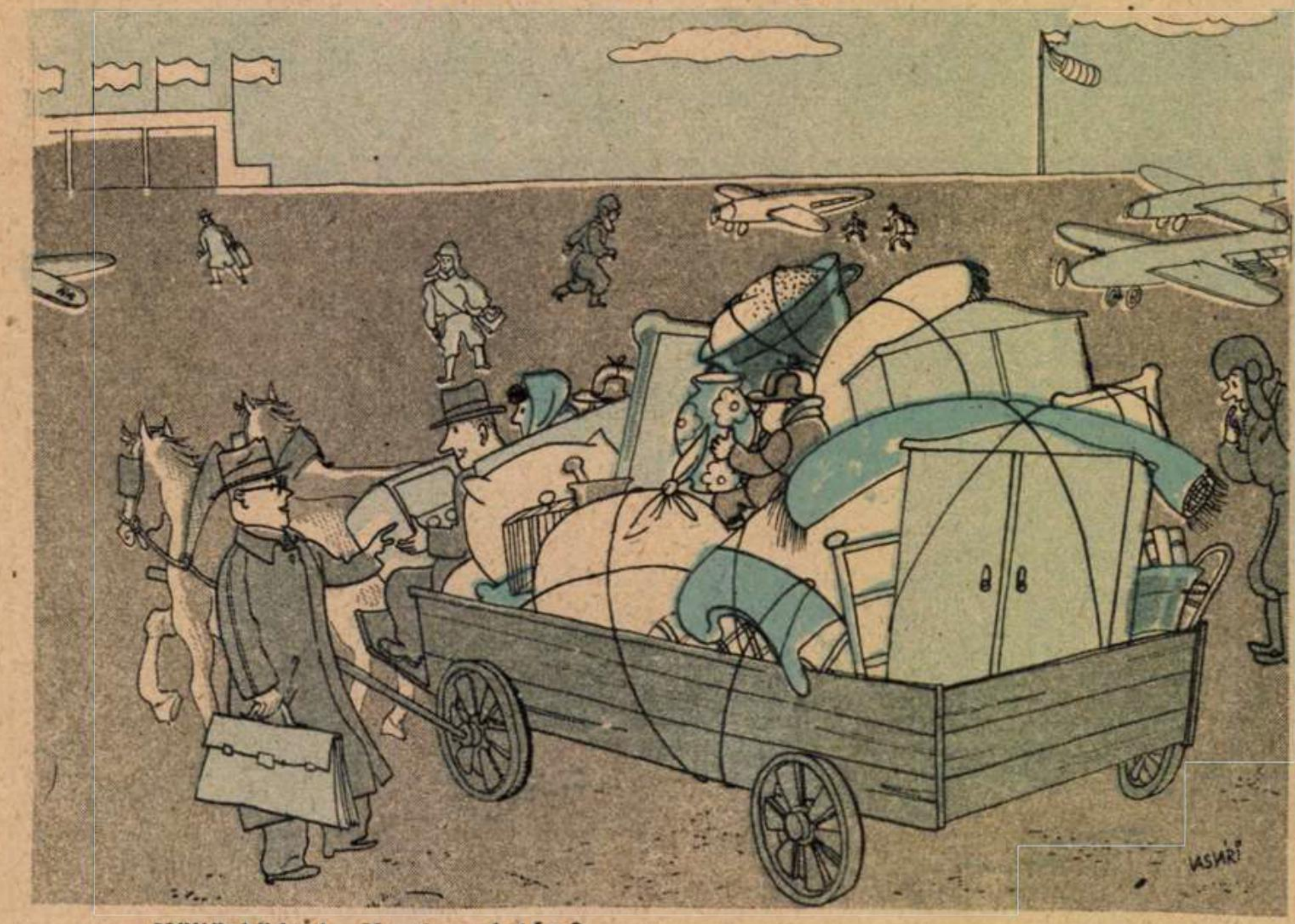

— Költözködnek, Kovács elvtárs?
— Bizony, Debrecenbe. Tegnap odahelyeztek.
— Csak nem repülőgépen mennek?
— De igen! Sietni kell, hogy átvehessem az áthelyezésemet Székesfehérvárra.

Félévi értesítő különös tekintettel az egyéni felelősségre

Február 1-én a gyerek ugyanis önhibáján kívül négy hármast hozott haza. Önhibáján kívül, mert a feleségem hozzászólásából a napnál világosabban kiderült, hogy a négy hármas az én hibám, az én hozzászólásomból pedig a napnál világosabban kiderült, hogy a négy hármas a feleségem hibája. „Nézd meg — jajdult fel a feleségem — most itt van az eredmény! Csak kényeztessed. Amikor én azt mondom neki, hogy szégyeld magad te lusta, akkor te megsimogatod a fejét! Ezért hozott négy hármast!" Ezt én nem hiszem, mert fejsimogatásból származhatnak mindenféle bonycdalmak, de négy hármast attól még senki sem hozott haza. „Nem azért hozott a gyerek négy hármast, mert én megsimogattam a fejét, hanem azért hozott négy hármast, mert te a Mancival traccsolsz, ahelyett, hogy a sarkadra állnál!" „Apa nélkül nő fel a gyerek, mert téged csak a sakk érdekel!" „Anya nélkül nő fel a gyerek, mert téged csak a kötés érdekel!" „Mikor kötöttem én?" „Például most is kötsz." „Igen, de csak idegességemben, hogy négy hármast hozott a lányom miattad! Valamivel csak le kell vezetnem az idegességemet!" A hangunk már izzik a fojtott szenvedélytől, de szerencsére ott van a gyerek. Ezért jó, ha a családban gyerek van, ha nincs gyerek, talán már egymásnak mentünk volna. „De anyukám, csak nem fogtok veszekedni?" „Te ehhez nem értesz, kislányom, menj csak szépen kis ártatlanom, elég baj az, hogy ilyen apád van, de én majd..." A gyerek kimegy a szobából, három babával és két könyvvel a hóna alatt, szemmelláthatóan igen jól érzi magát, a többit ránk bízza. „Nézd fiam" — kapok észbe — „ez így nem megy. A gyerek hozott négy hármast és mi öljük itt egymást. Vele szemben kéne fellépni. Mondd meg neki, hogy holnaptól kezdve mindennap kétórai szigorú tanulás, ha nem, elveszed a babáit!" „Márminthogy én mondjam meg?" „Márminthogy te mondjad meg." „Hogyisne, hogy aztán én legyek a gyerek előtt a rossz! Mondd meg neki te!" „Hogy én? Majd megkérdezzük a felettes ható... illetve... majd megkérdezzük a mamától, hogy ez kinek az illetékességi körébe tartozik... illetve... hogy ki csinálja.. ."

Ennek már közel egy hete, de még mindig vitatkozunk a felelősség és az illetékességi kör kérdésén, ami azt mutatja, hogy ha apának és anyának nem is vagyunk elsőrendűek, egyes vállalatoknál vezérigazgatóként nagyszerűen megállnánk a helyünket.

Gergely Miklós

Sajnos ilyen ipari tanulók is vannak

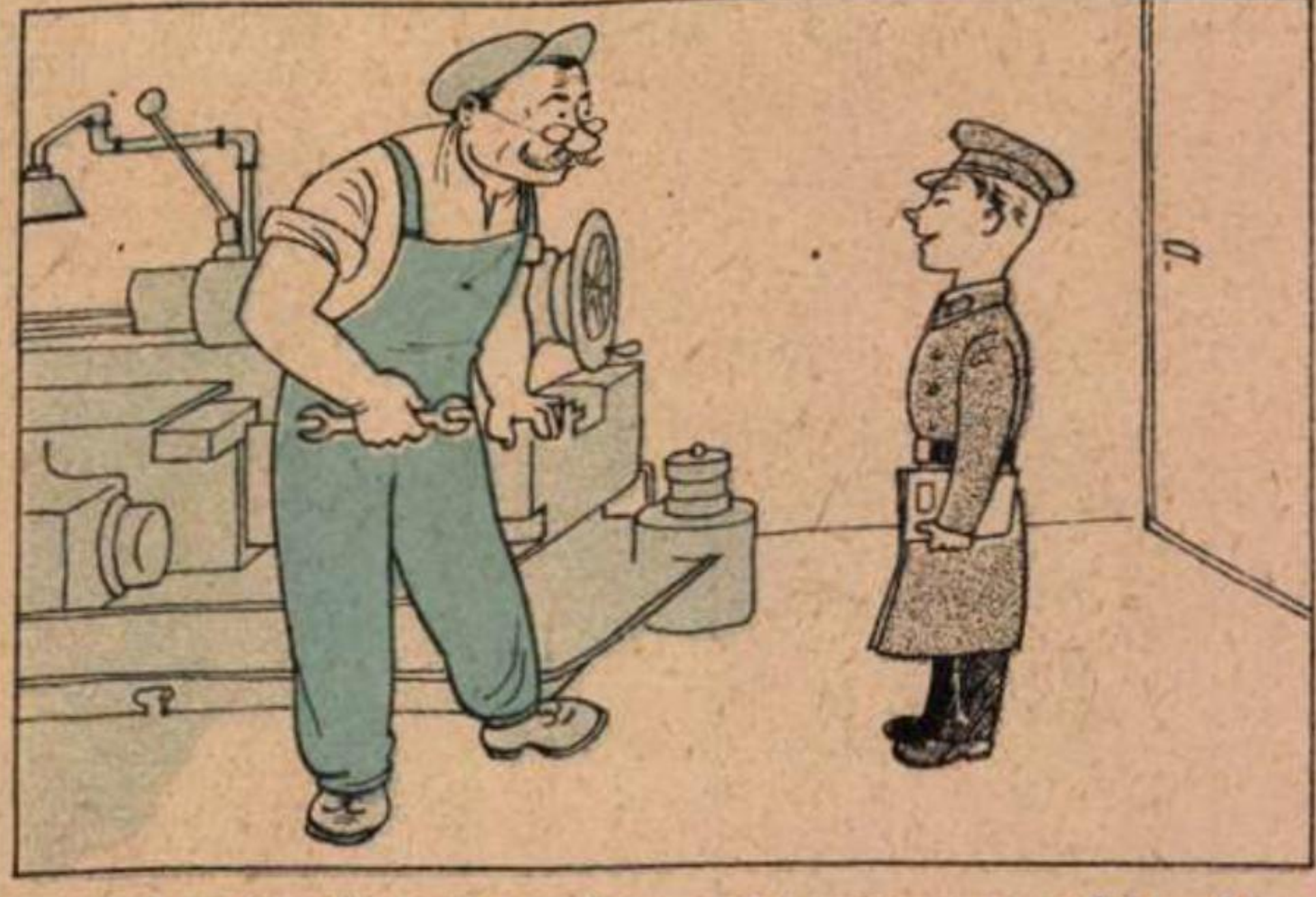

— Tessék elengedni, egy nagyon nehéz feladatot kell megoldanom!

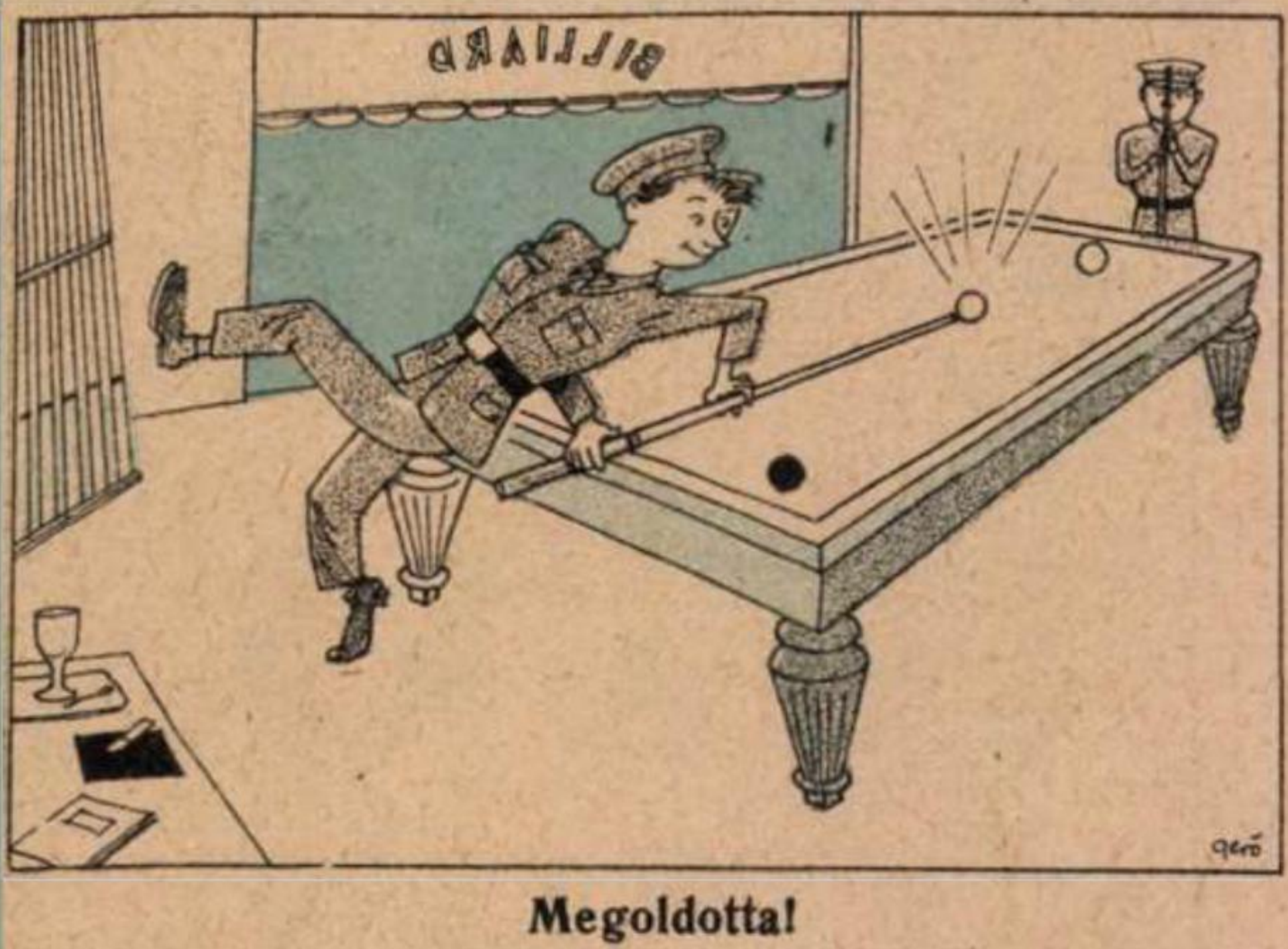

Megoldotta!

A Nemzeti Színházzal szemben

(Több, mint hat óra hosszat tart a Nemzeti Színház Hamlet-előadása.)

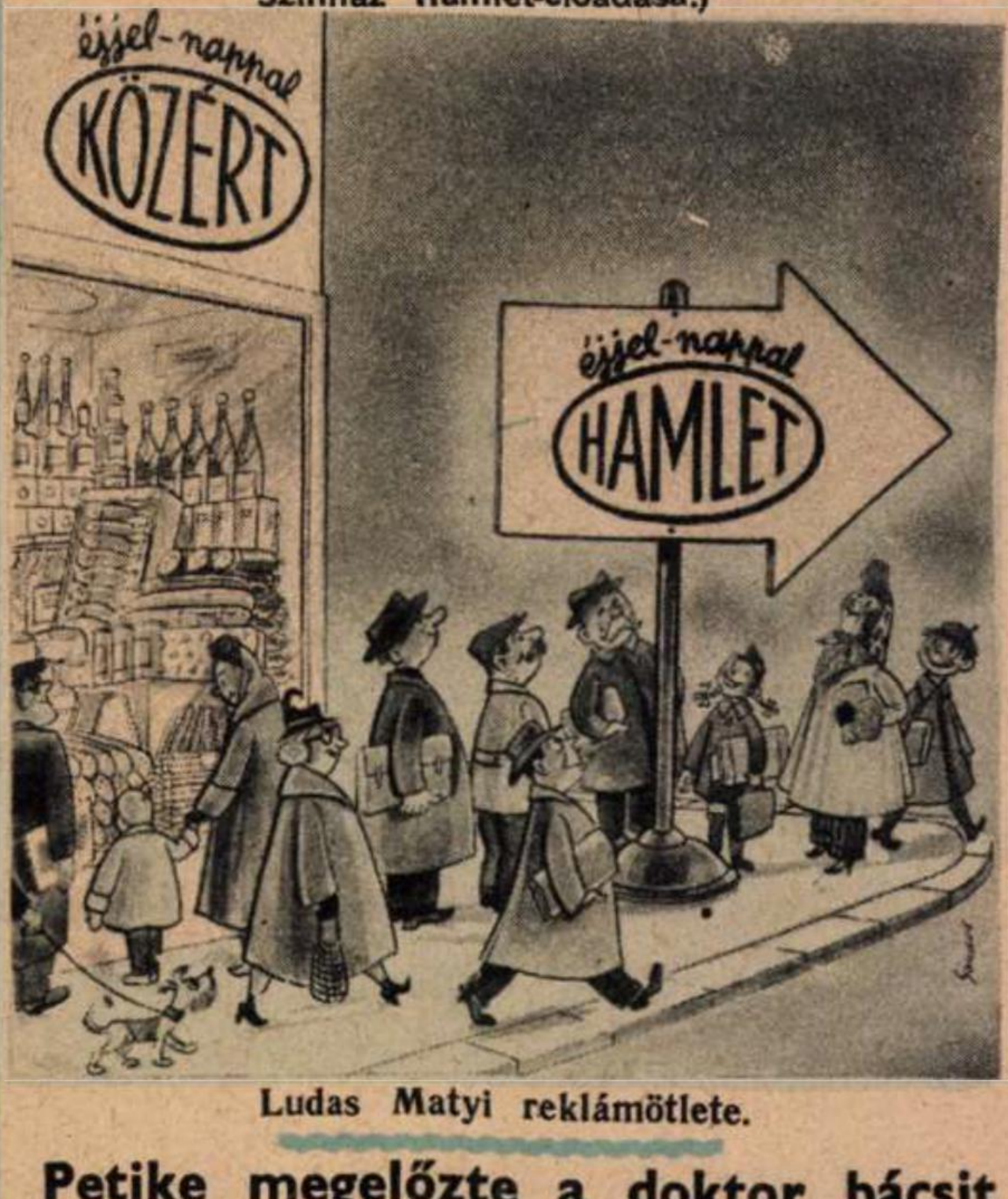

Ludas Matyi reklámötlete.

Petike megelőzte a doktor bácsit

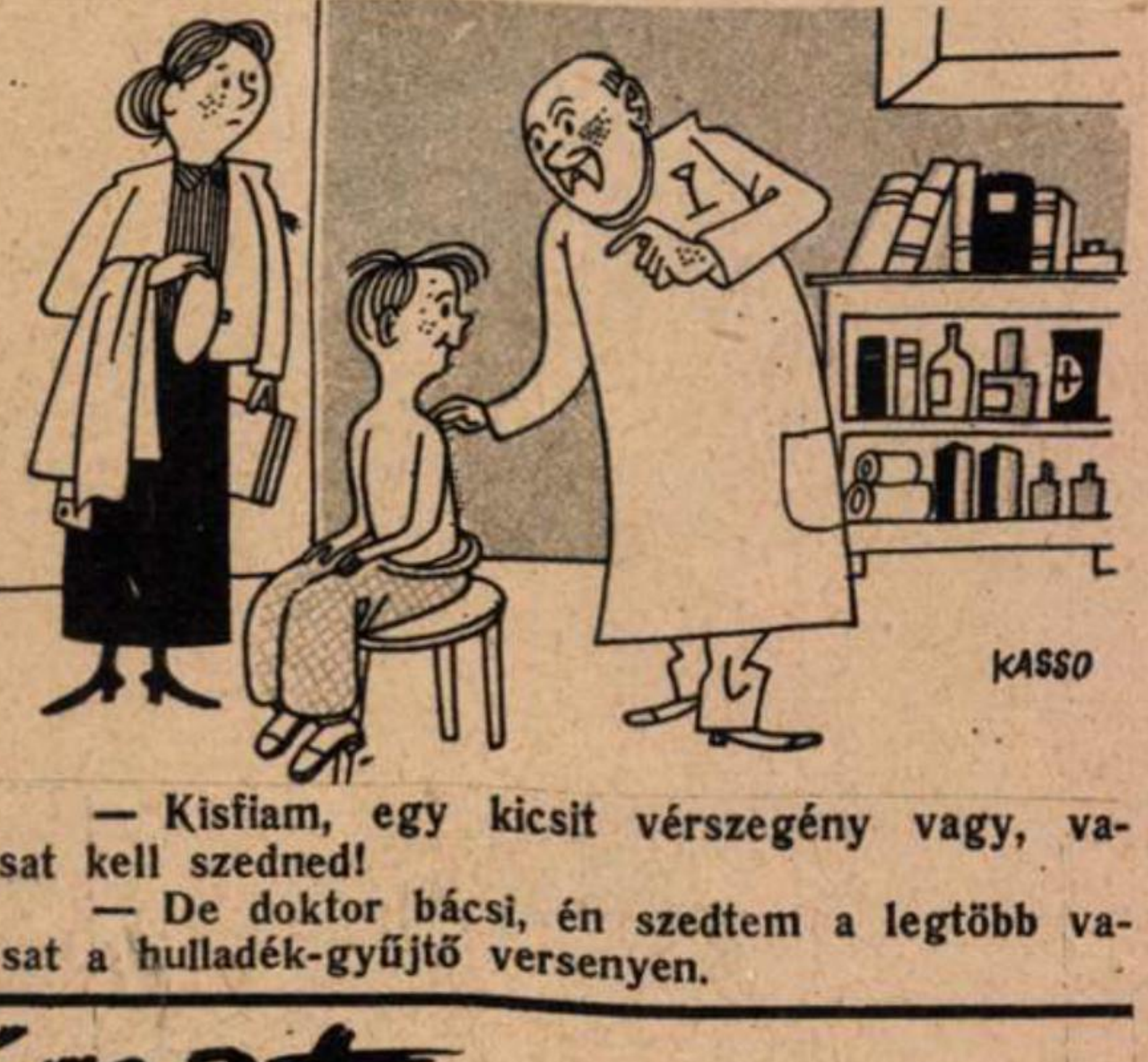

— Kisfiam, egy kicsit vérszegény vagy, vasat kell szedned!
— De doktor bácsi, én szedtem a legtöbb vasat a hulladék-gyűjtő versenyen.

Téeszcsétejlődés — kulákbánat

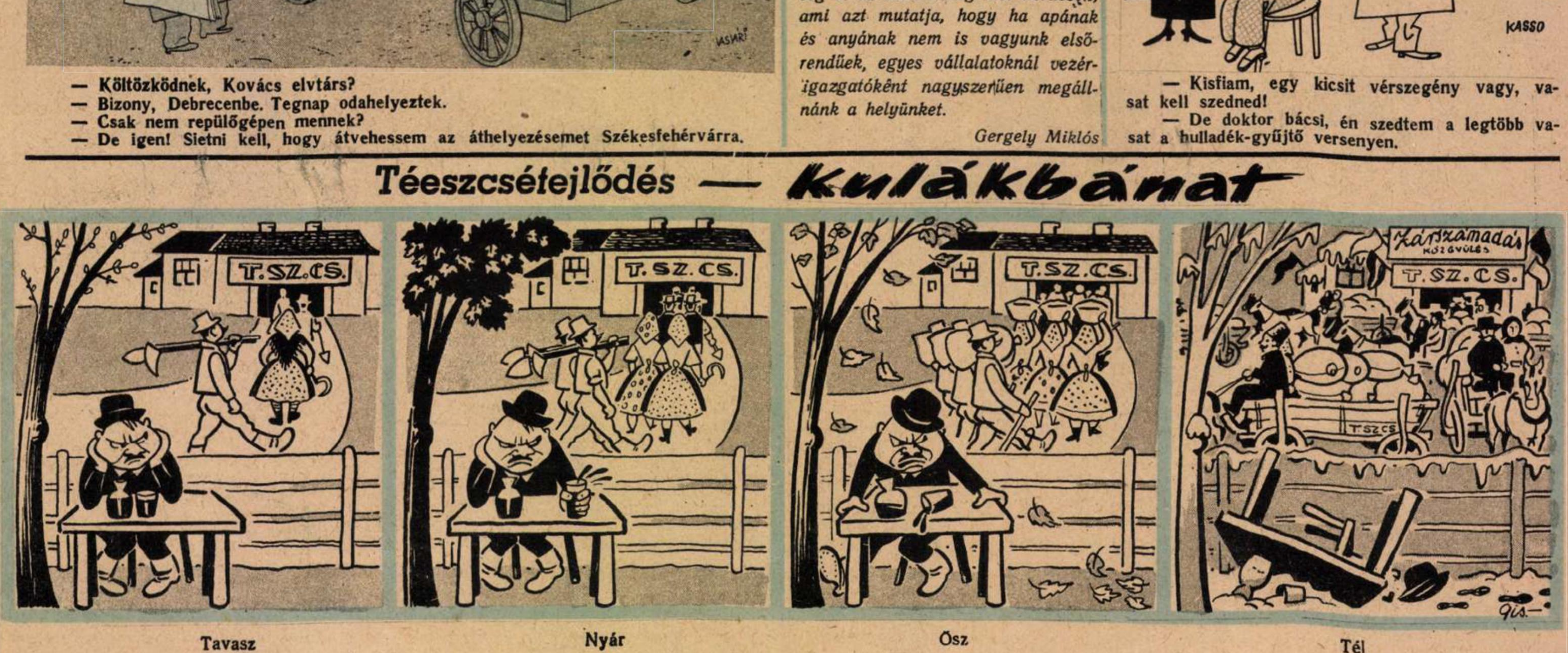
T.SZ.CS.
T.SZ.CS.
T.SZ.CS.
Zárszámadás
KÖZGYŰLÉS
T.SZ.CS.
T.SZ.CS.
GIS

Tavasz

Nyár

Ősz

Tél

Belgrád: Tító és a többi üzérek városa

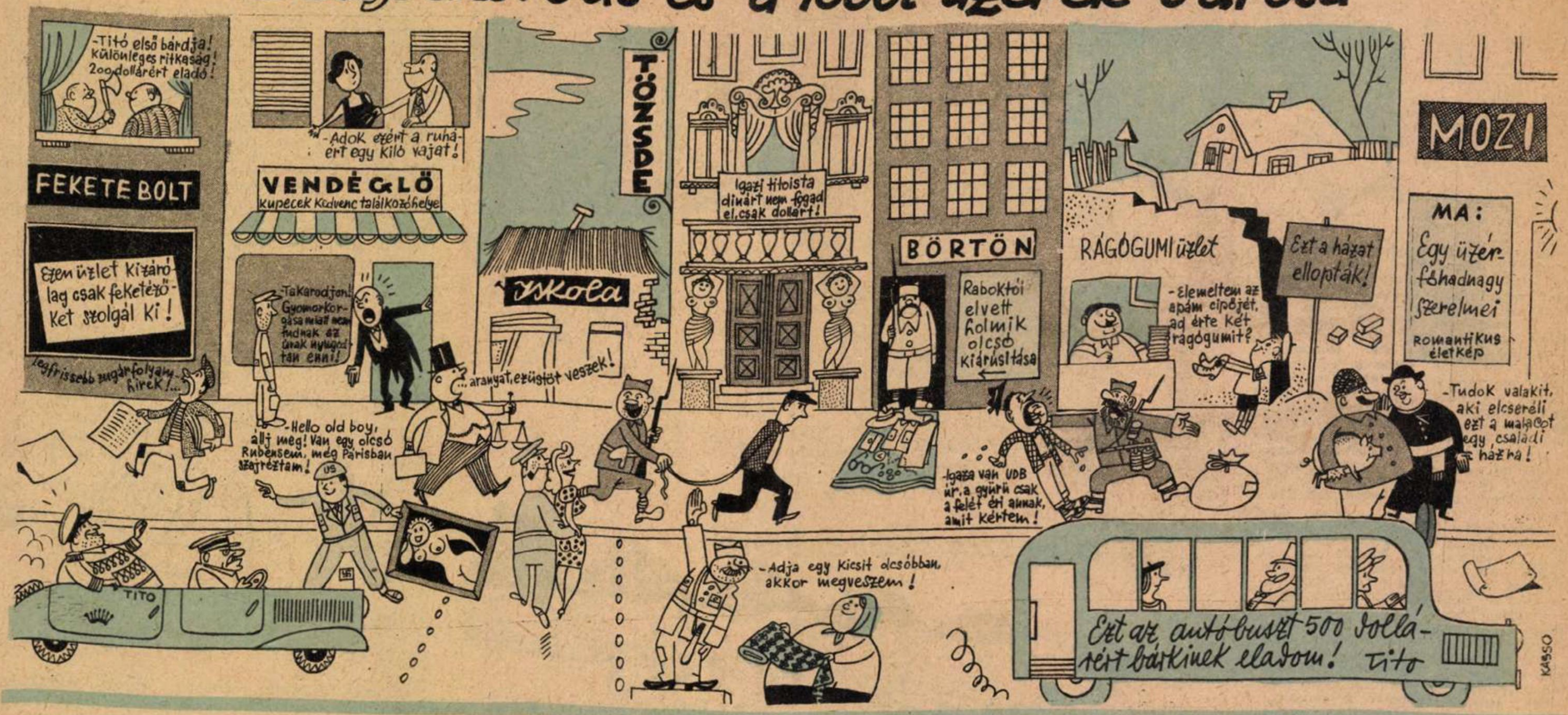
-Tító első bárdja! különleges ritkaság! 200 dollárért eladó!
FEKETE BOLT
Ezen üzlet kizáró-lag csak feketézö-ket szolgál ki!
Legfrissebb zugárfolyam-hírek!...
-Adok ezért a ruháért egy kiló vajat!
VENDÉGLŐ
Kupecek kedvenc találkozóhelye
-Takarodjon! Gyomorkorgása miatt nem tudnak az urak nyugodtan enni!
-Hello old boy, állj meg! Van egy olcsó Rubensem, még Párisban szajrévztam!
US
TITO
TÖZSDE
Iskola
...aranyat, ezüstöt veszek!
Igazi titoista dinárt nem fogad el, csak dollárt!
-Adja egy kicsit olcsóbban, akkor megveszem!
BÖRTÖN
Raboktól elvett holmik olcsó kiárusítása
RÁGÓGUMI üzlet
-Elemeltem az apám cipőjét, ad érte két rágógumit?
Ezt a házat ellopták!
-Igaza van UDB úr, a gyűrű csak a felét éri annak, amit kértem!
MOZI
MA: Egy üzér-főhadnagy szerelmei
Romantikus életkép
-Tudok valakit, aki elcseréli ezt a malacot egy családi házra!
Ezt az autóbuszt 500 dolláért bárkinek eladom! Tito
KASSO

A biznisz-generálisok

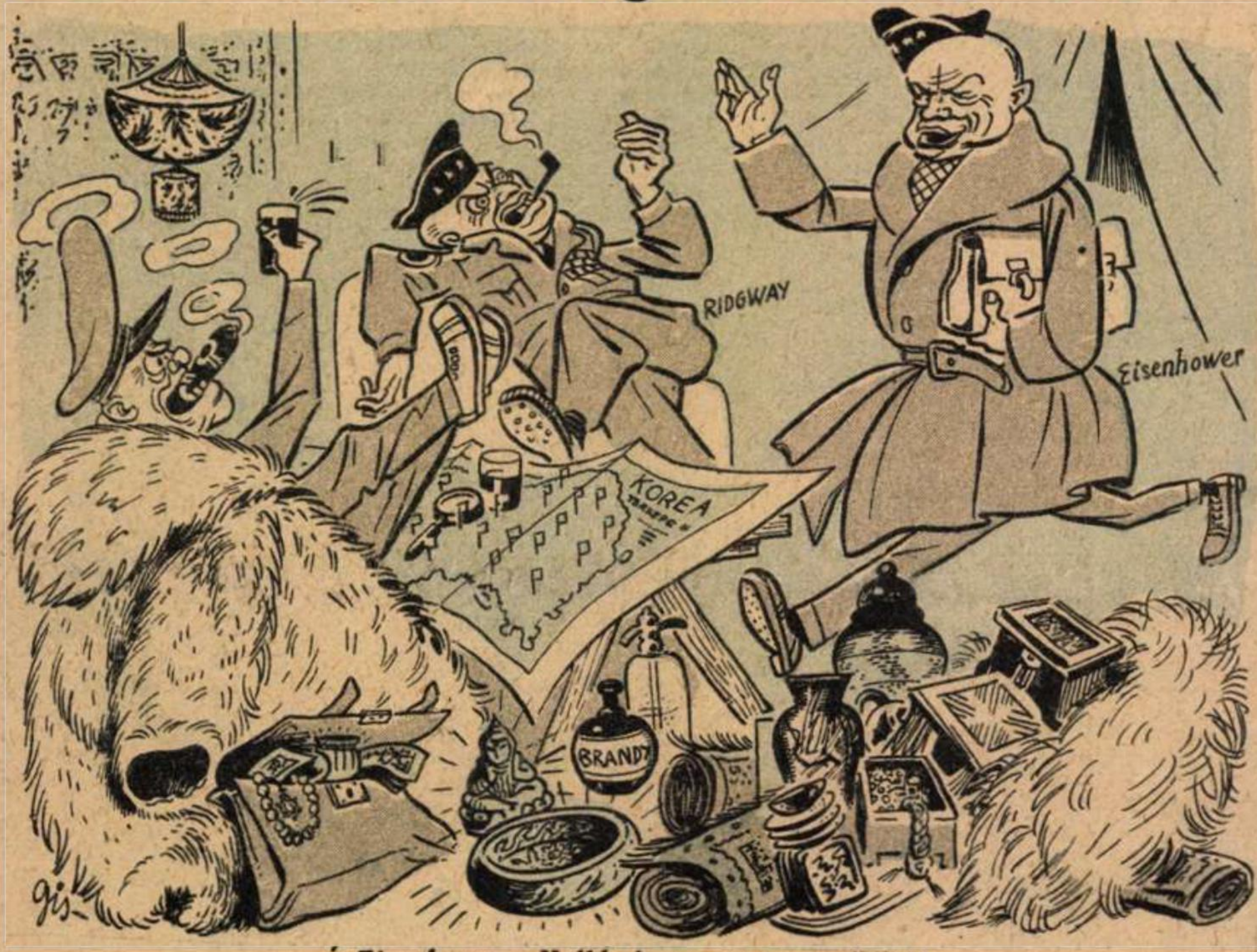
RIDGWAY
Eisenhower
KOREA
BRANDY
gis

Eisenhower: Helló, hogy megy az üzlet?

Rajtacsípték Trumant

(Truman kongresszusi üzenetéből: „Éjjel-nappal azon dolgozunk, hogy az egész világ számára biztosítsuk a békét").

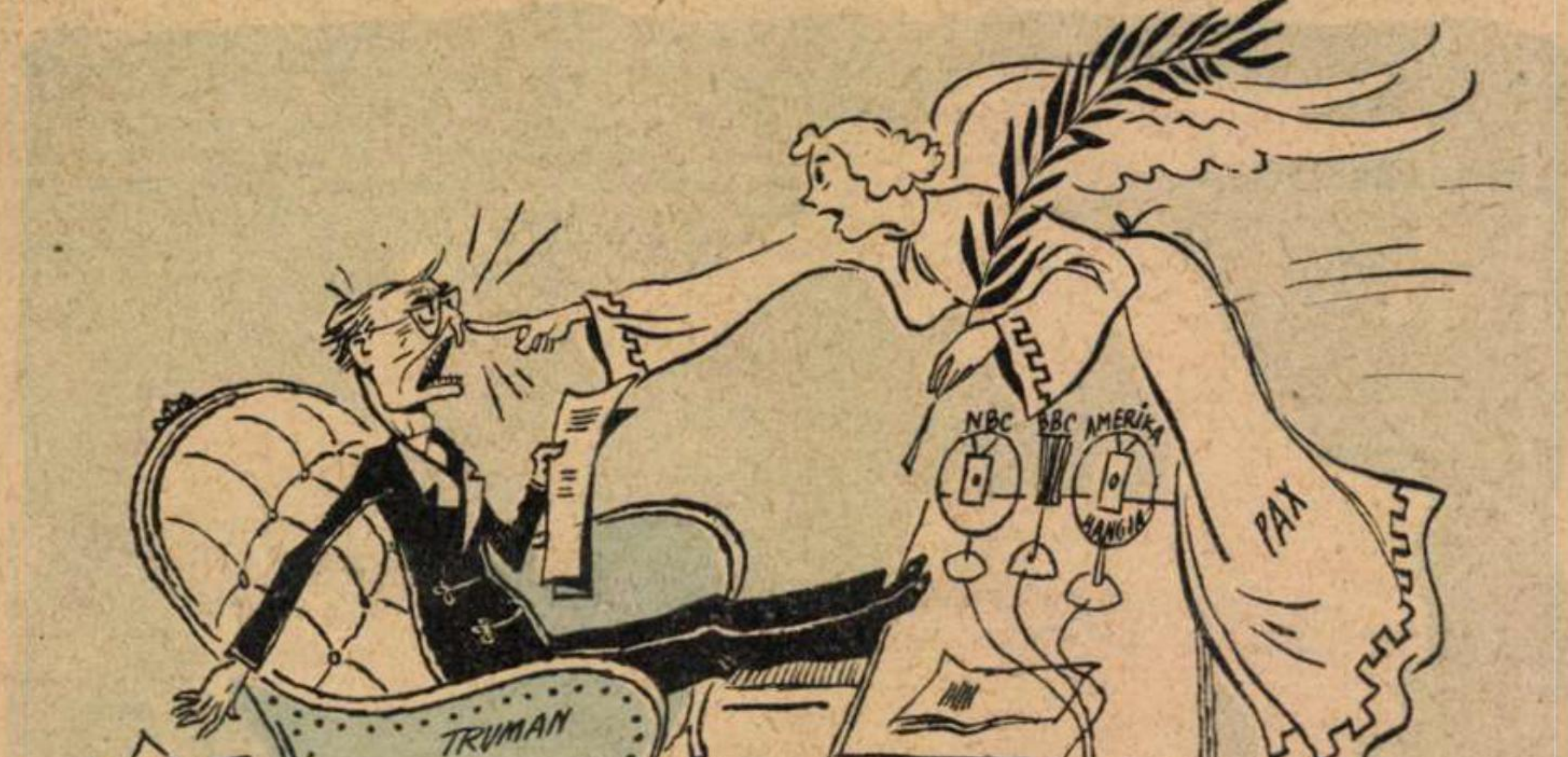
TRUMAN
NBC
BBC
AMERIKA HANGJA
PAX
Toncz Tibor

A béke angyal: Puha az orrod, Harry! Megint hazudtál!

Iránnak nem kell Hankey angol követ

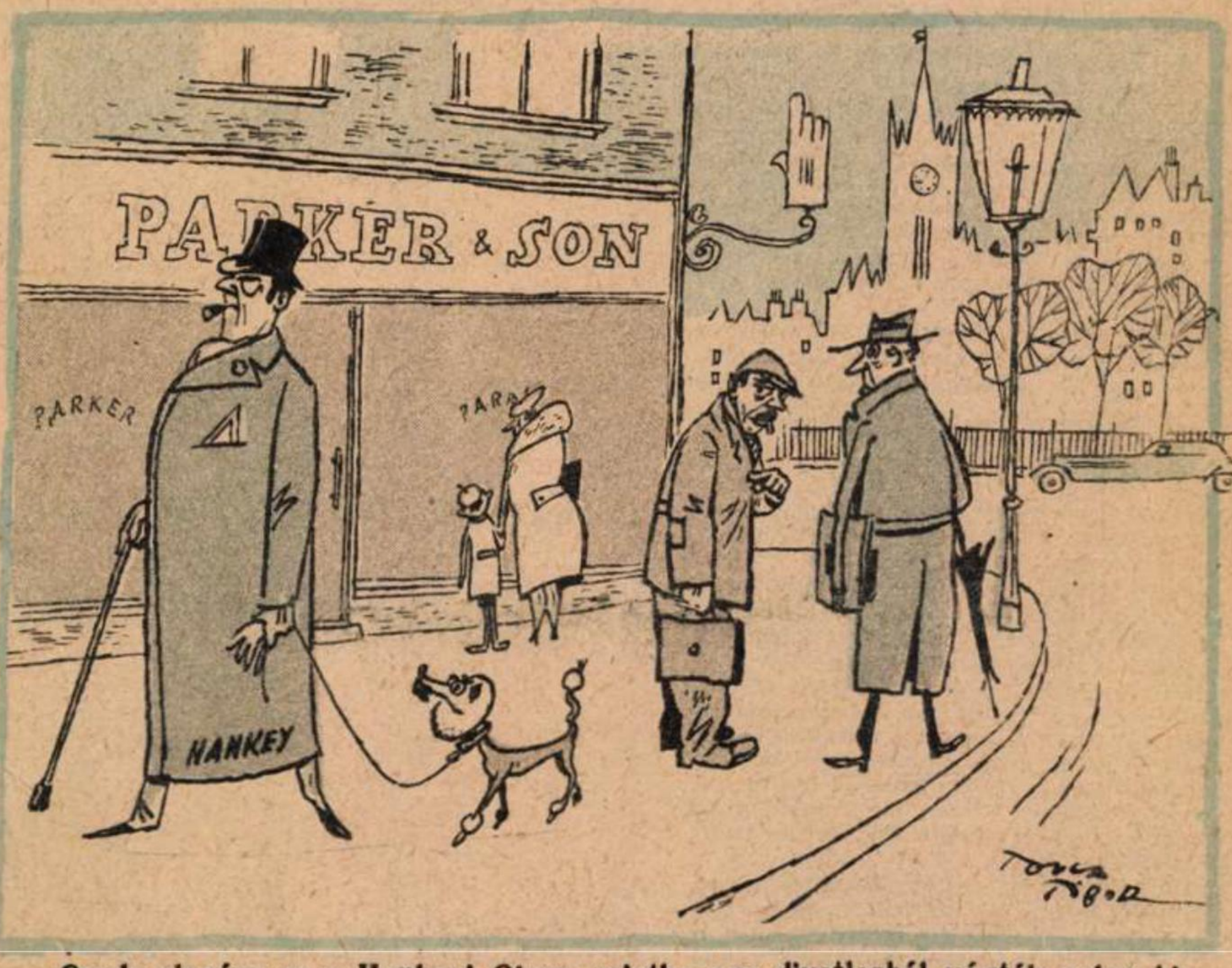
PARKER & SON
PARKER
HANKEY
Toncz Tibor

— Csuda elegáns ez a Hankey! Olyan, mintha egy divatlapból vágták volna ki...
— Pedig Iránból vágták ki.

AMERIKÁBAN

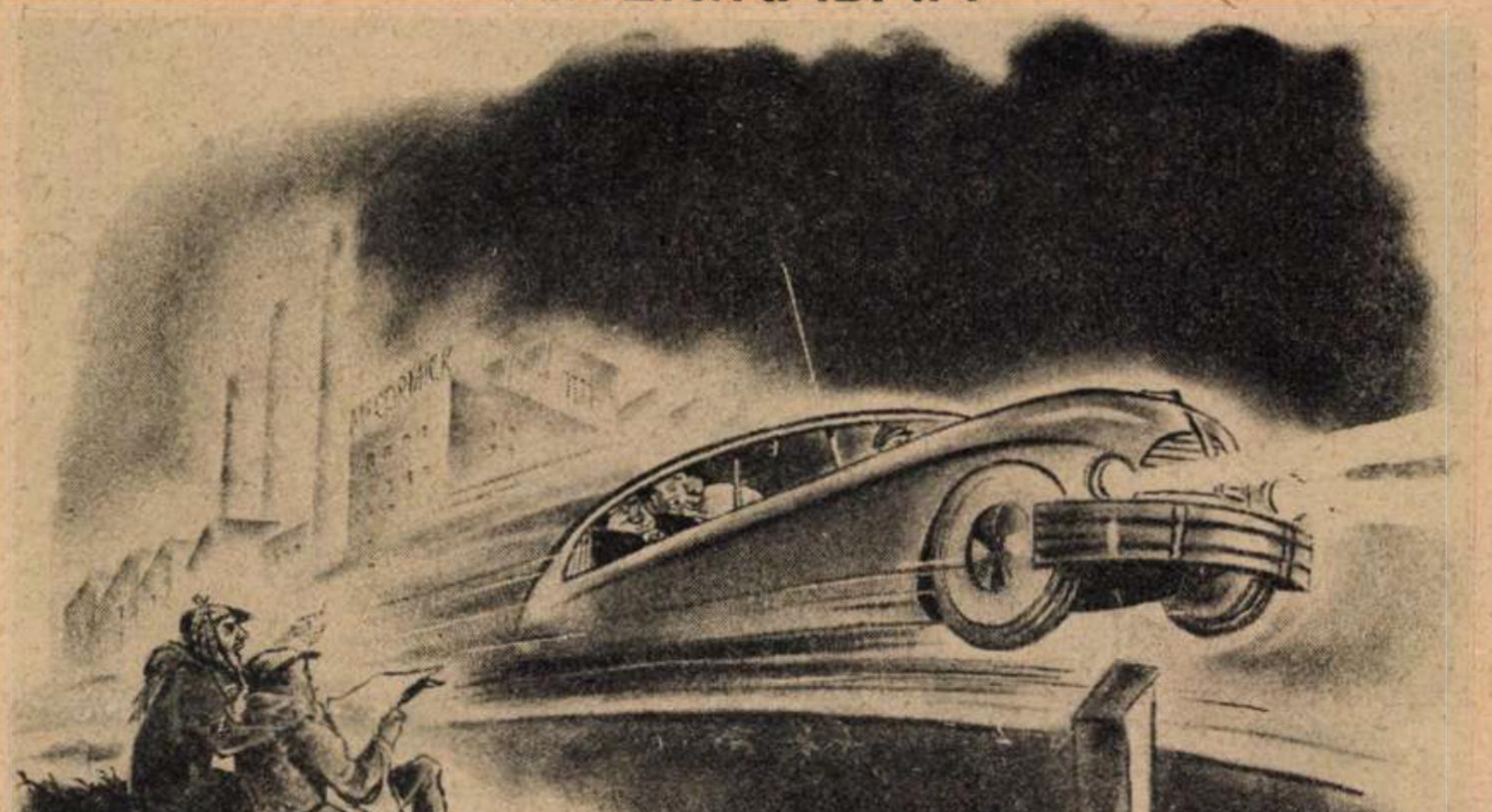

— Itt olvasom, Jim, hogy a Szovjetunió nemzeti jövedelme 1951-ben tizenkét százalékkal növekedett. Hát a mi nemzeti jövedelmünkkel mi van?
— Az ott van abban az autóban, azoknak a zsebében...

A harmadik jelentkezés

Kurt von Einbrecher őrnagyot 1914 augusztus 23-án nem kisebb ember kérette magához, mint maga Hohenzollern Vilmos német császár. Az őrnagy katonásan remegő térdekkel állott meg előtte.

Azért kérettem önt — mondta a császár — mert önben különlegesen bízom.

Kurt von Einbrecher érezte, hogy fülön csípte a szerencséjét.

— Indulás holnap reggel nyolckor — mondta a császár.

Kurt von Einbrecher azonban nem csípte fülön a szerencséjét, mert jött az összeomlás és Vilmos császár kisvártatva már favágó volt Doornban, következésképpen az őrnagy néhány évig cipőfűzővel ügynökösködött. Képzelhetjük az örömét, amikor pár év múlva magához hivatta Hitler Adolf.

— Azért kérettem önt — mondta a führer — mert önben különlegesen bízom.

Kurt von Einbrecher érezte, hogy fülön csípte a szerencséjét.

— Indulás holnap reggel nyolckor — mondta Hitler.

Kurt von Einbrecher azonban nem csípte fülön a szerencséjét, mert 1945-ben jött az összeomlás; az előbbi fejezet két szereplője közül az egyik porráégett, a másik pedig ismét cipőfűzővel ügynökösködött. Képzelhetjük tehát az őrnagy örömét, amikor a minap Adenauer magához hivatta.

— Azért kérettem önt — mondta Adenauer — mert önben különlegesen bízom.

Indulás holnap reggel nyolckor! Kurt von Einbrechernek megdobbant a szíve az ismerős szavakra. Megint érezte, hogy fülön csípte a szerencséjét. De most már, mint tapasztalt és kíváncsi ember, azt is megkérdezte:

— És az összeomlás ezúttal mikor lesz?

Mese egy kritikustól

Mese egy kritikustól

Az író elhatározta, hogy állni fogja a kritikát. Az elmúlt időben kapott néhány olyan bírálatot, amelyekből igen sokat tanult. Ezek a kritikák feltárták a hibákat, rámutattak darabjai szerkezeti hiányosságaira és sokat segítettek neki fejlődésében.

Vidám darabja első előadásán szinte szeretettel nézte a kritikusokat. Igen, szegezte le magában, állni fogom a kritikát! Főleg arra a kritikusra figyelt, akin már első pillanatban látszott, hogy vidám darabot akar végignézni. Szemöldökét ugyanis összevonta és mogorván nézett maga elé. Az író úgy látta, hogy időnkint össze is harapja a fogát, de ez a fények csalóka játéka volt csupán.

Az előadás megkezdődött. A negyedik mondat után a zordarcú kritikus elmosolyodott. Az író kis sóhajjal dőlt hátra. Igen, ez kedves volt, de majd a többinél... Hahaha, nevetett fel néhány mondattal később a kritikus, majd azt mondta, hogy: hihihi... aztán azt, hogy: huhuhu... Az első felvonás végén szemét törölgette, a második közepén már többen ráfigyeltek, mert olyan hangosan nevetett, hogy inkább rajta mulattak, mint a darabon. A felvonás végén két kézzel csapkodta a térdét és a mellette ülő vállán zokogott, a harmadik felvonás alatt a szomszédai térdét verte és az előadás végén alig tudott lábraállni a nevetéstől...

*

A darabról több értékes bírálat jelent meg. Rámutattak a hibákra és hiányosságokra, konkrét példákat soroltak fel, jeleneteket, amelyeket jobban, alaposabban kellett volna megírni. Az író sokat tanult ezekből a kritikákból. De titokban és magában főként annak a bizonyos kritikusnak a kritikáját várta, aki a nevetés könnyeivel kacagta végig az előadást.

Végre egy hét mulva megjelent a várva várt kritika, amely így hangzott „Az író darabjának legfőbb hiányossága az, hogy kevés benne a humor. Felsorolhatnám pontról-pontra a hibákat, de azt hiszem, az író többet tanul abból, ha azt írom: a humor vonalat ki kellett volna élezni, kiterebélyesíteni, kiszélesíteni és kihegyezni. Erősíteni kellett volna a humor hömpölygésének erősiramú sodrását. Ki kellett volna munkálnia a humoradta lehetőségeket. Az egyes szereplőknél is felsorolhatnám a megírás hiányosságait, de én ezt nem teszem. Mert az író fejlődése szempontjából biztosabbnak látom, ha tömörítve így fogalmazom meg kritikámat: bontsa ki mindig a szereplők jellemét és nyúljon bátor kézzel a szituációkból eredő jellemhelyzetekhez. A darabon különben látszik, hogy írója ért a színpad szerkezetéhez, tekintve, hogy az első felvonást rögtön a második, ezt pedig a harmadik követte. Ha az író fenti szempontokat szem előtt tartja, bizonyos, hogy fog még valóban humoros darabot írni. Olyat, amin nevetni is lehet...“

Amikor ezt elolvasta, megroggyant a lába, káprázni kezdett a szeme és az író — aki elhatározta, hogy állni fogja a kritikát — leült. És arra gondolt, hogy rendben van, ő szem előtt tart, kiélez, kiterebélyesít, kiszélesít, kihegyez, kimunkál és hömpölyögtet... de mikor fog akkor írni?

VAJDA ALBERT

Köszöntjük a Szabad Népet!

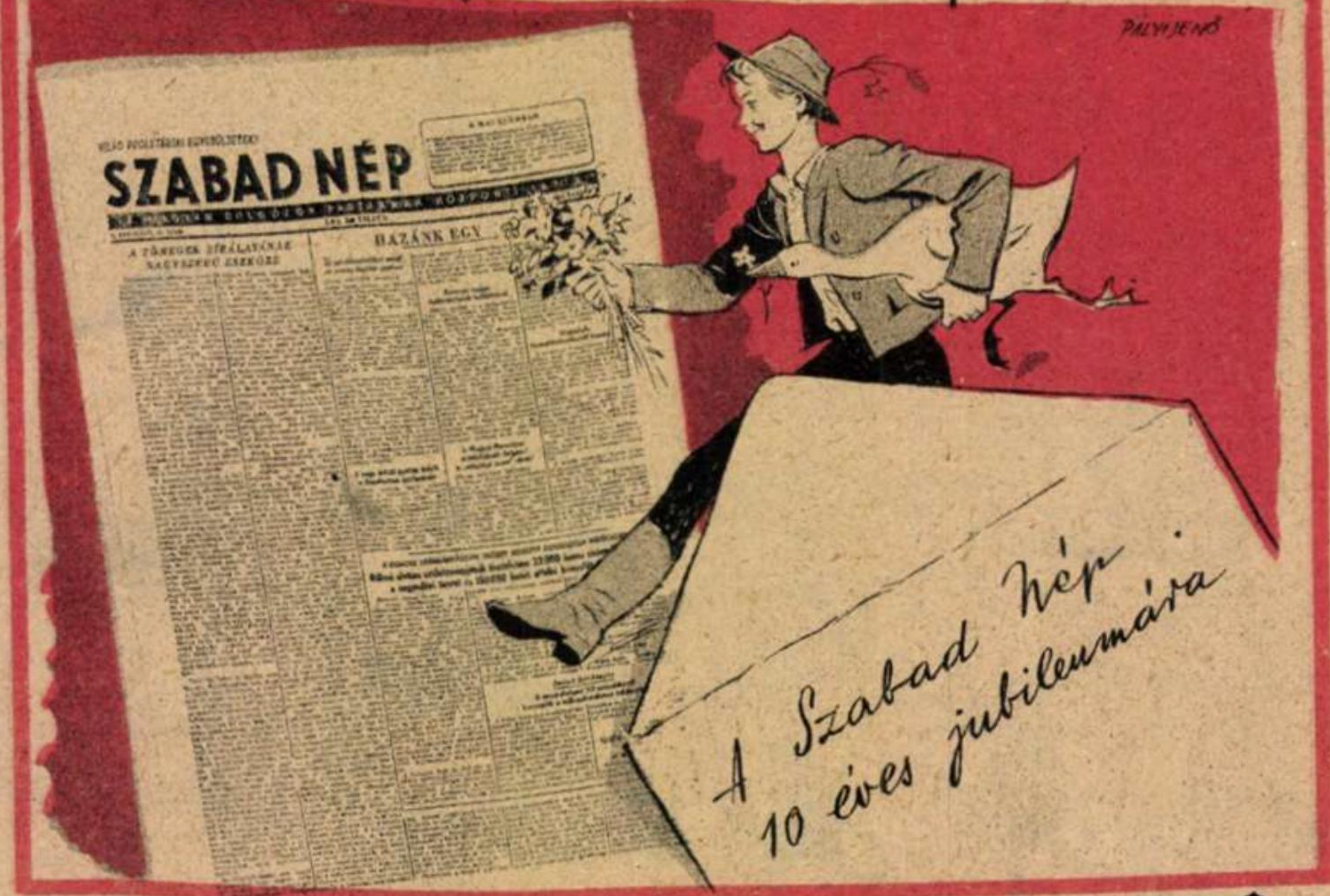

Egy csille szén szebben beszél...

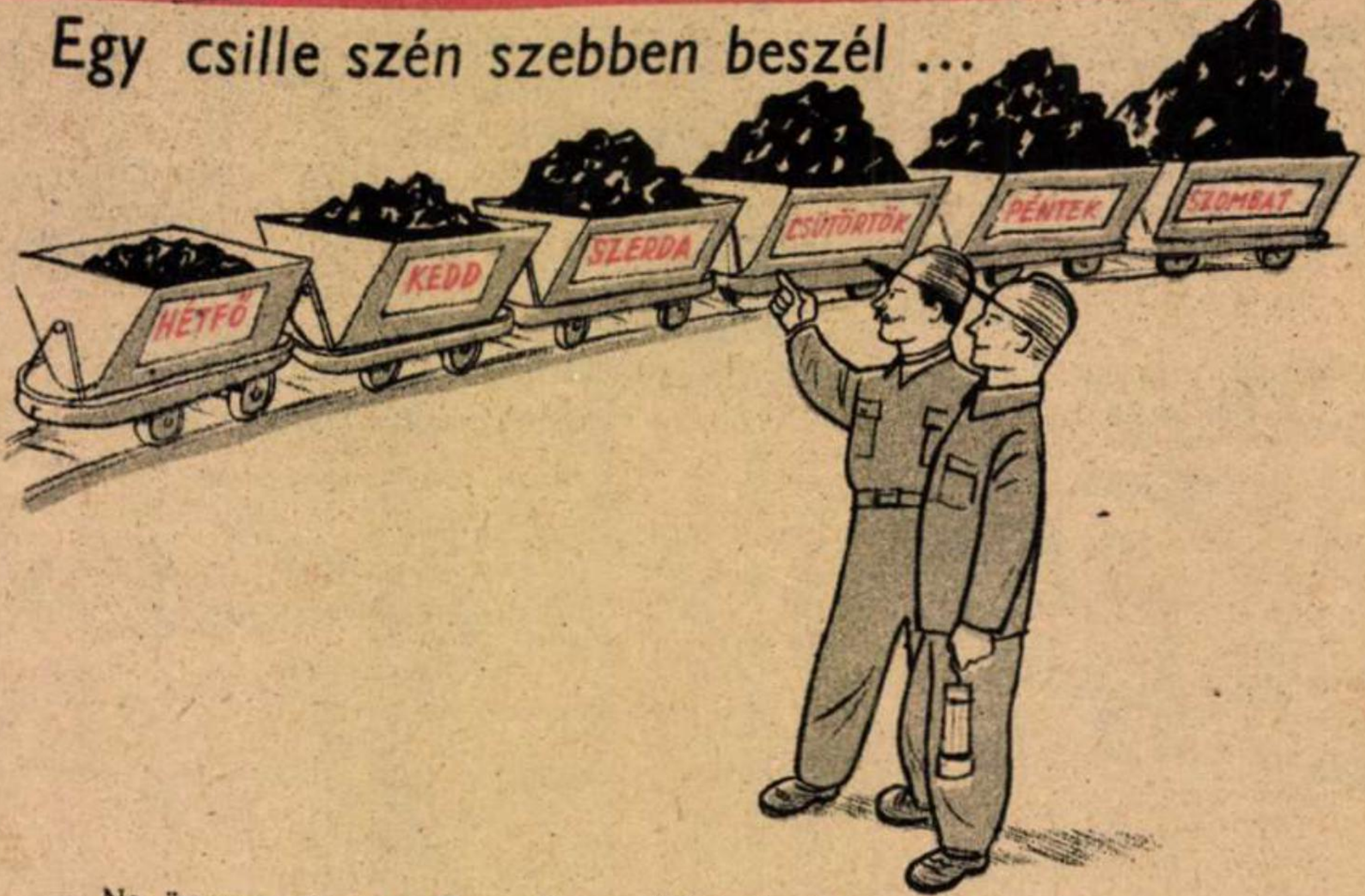

— Na öregem, ilyen a „Termelj ma többet, mint tegnap“-mozgalom.

Az újonnan forgalombahozott Bástya-cigaretta

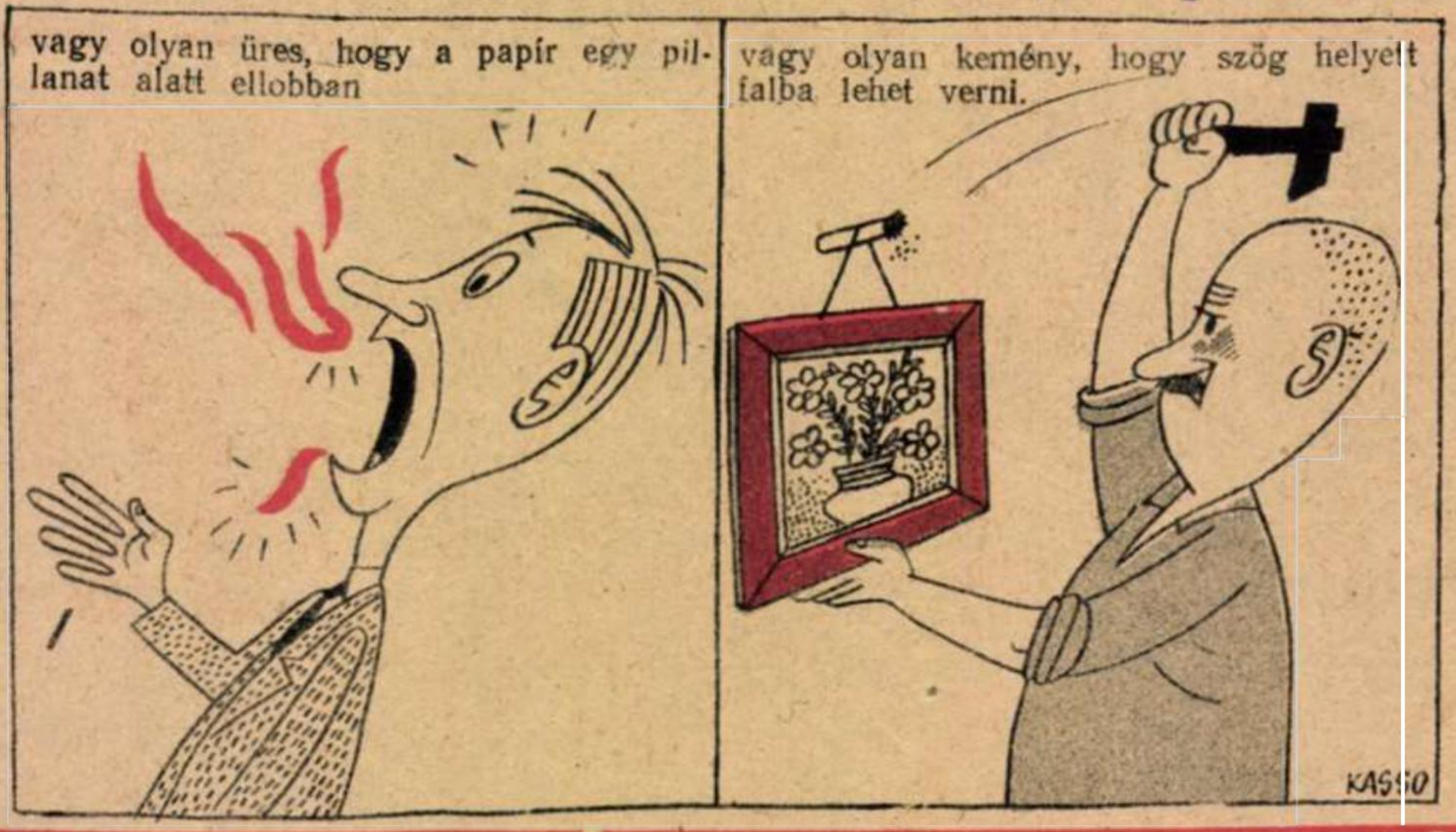

vagy olyan üres, hogy a papír egy pillanat alatt ellobban

vagy olyan kemény, hogy szög helyett falba lehet verni.

A lengyel karikatúra-kiállítás anyagából

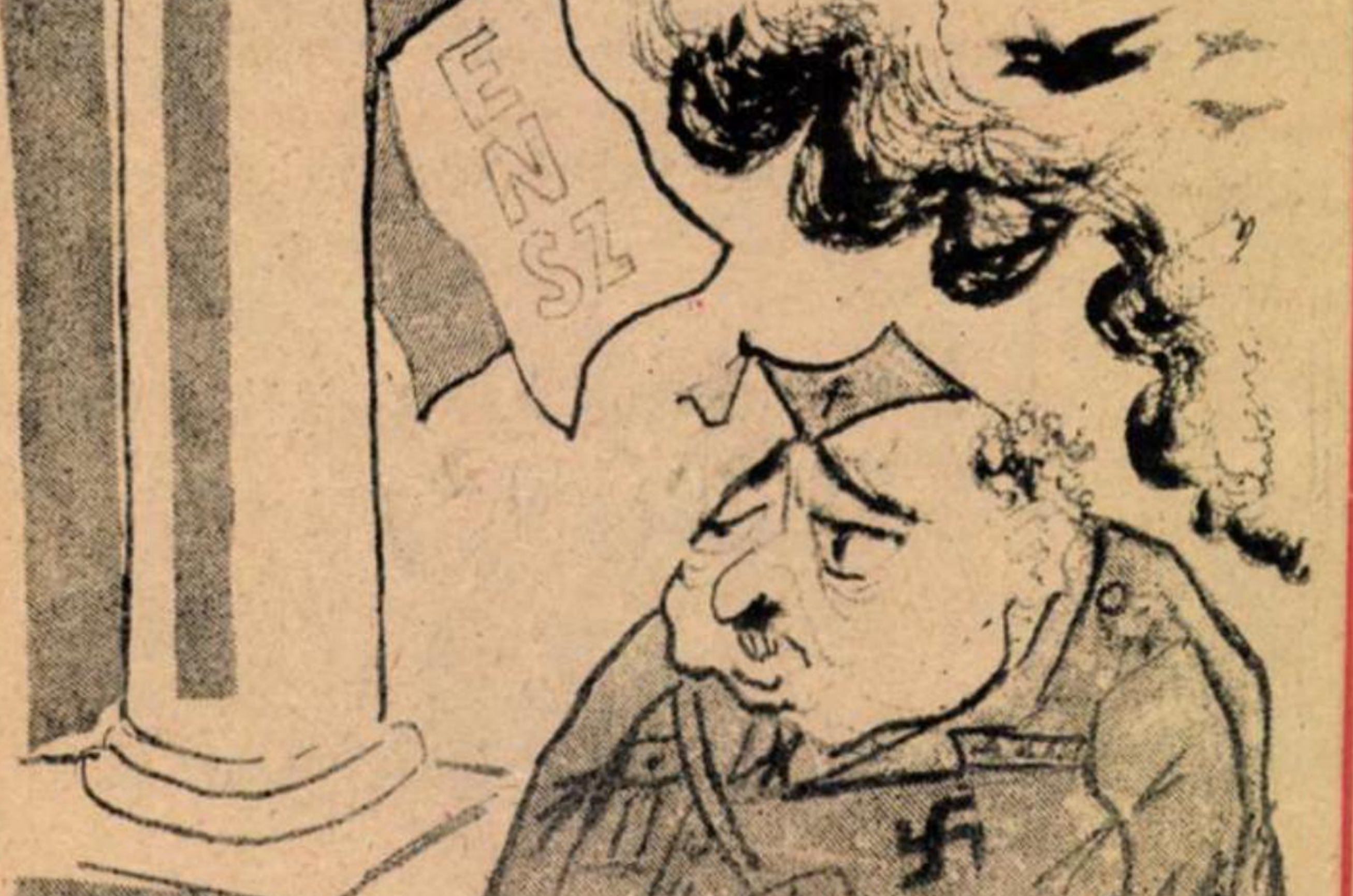

Kannibal ante portas.

(Zaruba rajza)

Ennek sem szabadna lennie

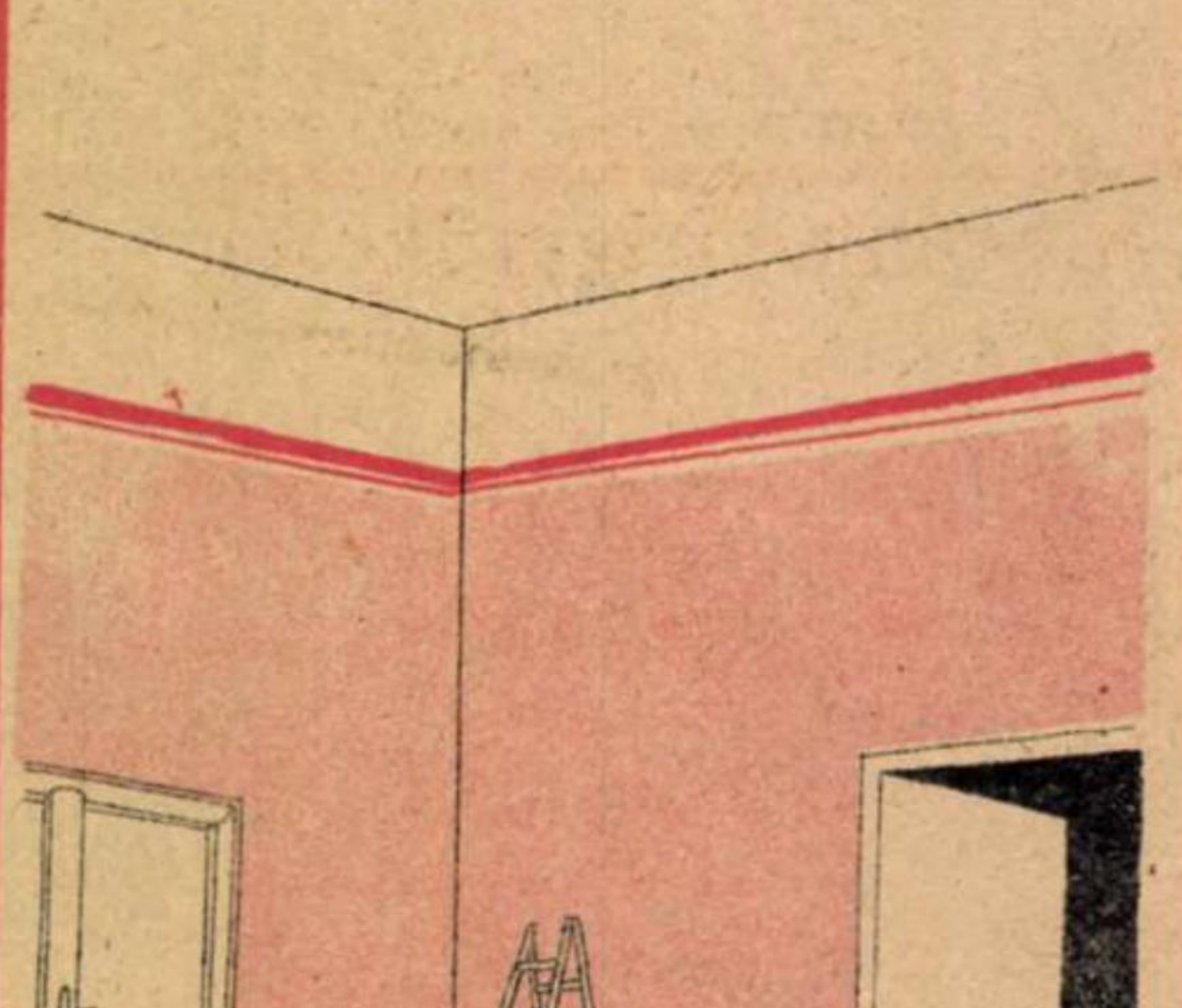

— De gyönyörű szépek ezek a frissen festett falak!

— Bizony! Valóságos vétek lesz kivésni a Bergmann-csövek helyét...

A láthatatlan színész megszólal...

1.

— „Megbolondultál? Így cigánykodni egy marék kukoricáért?... Megbolondultál? Így cigánykodni egy marék kukoricáért?... Megbolondultál? Így cigánykodni egy marék kukoricáért? Megbolondultál?“

Amikor tizenhetedszer hallom ezt a mondatot, úgy érzem, megbolondultam. Pedig, nem. Csak Greguss Zoltán ismétli szabályos időközönkint az elsötétített vetítőteremben és közben feszülten figyeli a mozivásznon újra és újra ismétlődő jelenetet: parasztasszony és parasztember veszekedését.

— Ez semmi — szólal meg Jankovits Mária, útikalauzunk itt az ismeretlen hangok és láthatatlan színészek birodalmában. — Csak harmincszor mondta eddig. Legutóbb egyik filmünkben Kamarás Gyula 7 és fél órán át próbált egy szót, míg végül szinkronba került!

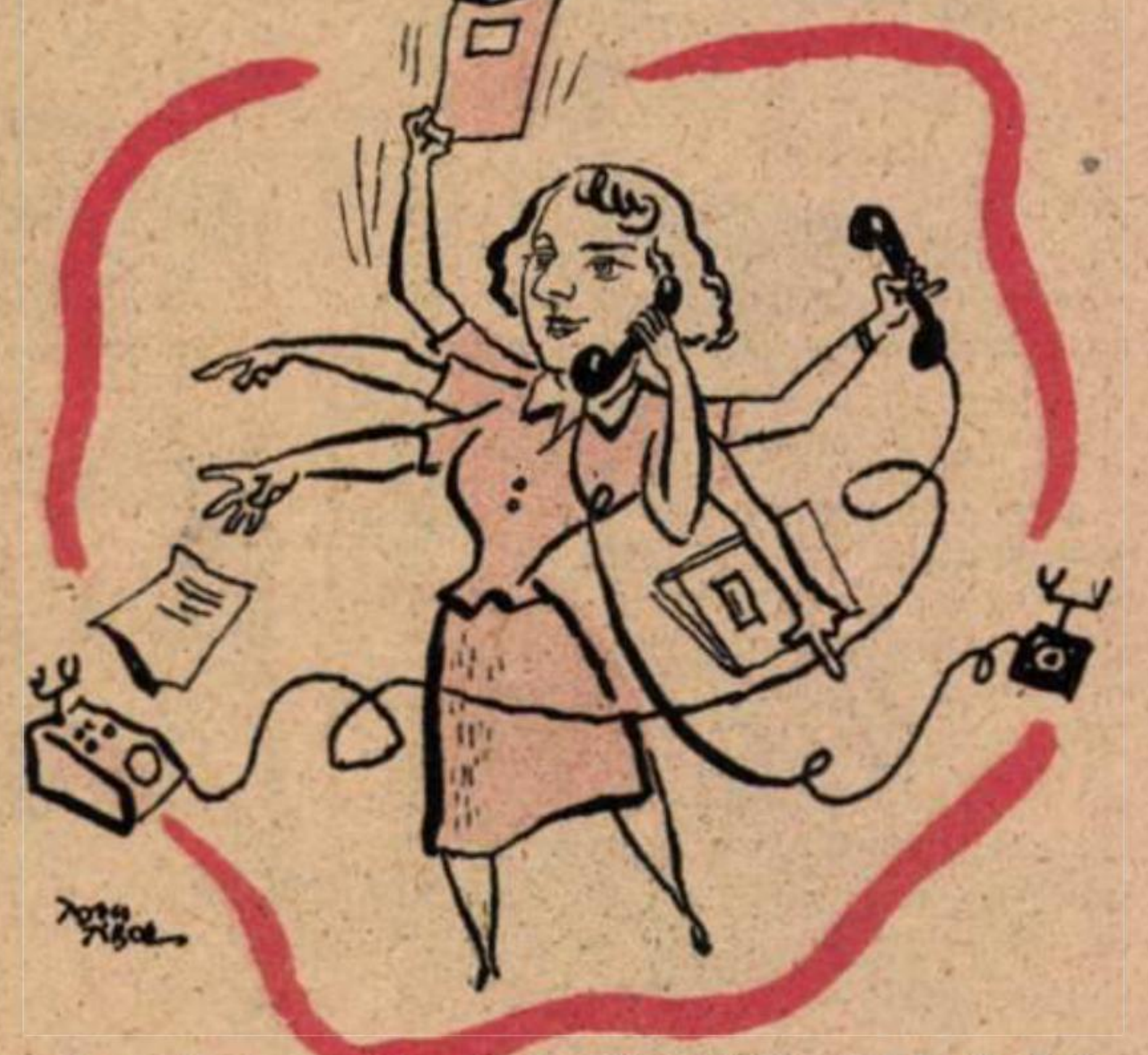

A gyártásvezető, Jankovits Márta, akinek hat kézre lenne szüksége sokrétű munkájának elvégzésére.

2.

— A magyar szöveg minden mondatának, szavának, tökéletesen idomulnia kell a filmen szereplő színészek szájmozgásához — mondta kísérőnk a lépcsőfordulóban. — Ha a filmszínész kerekrenyitott szájjal mond valamit, akkor a magyar szövegnek is nyitott hangokból kell állnia. Ez sok munkát jelent a dramaturgok számára. Ha kész a szöveg, tekercsekre vágjuk a filmet. Annyi tekercs lesz egy-egy film, ahány zárt, egységes jelenet van benne. A tekercsek végét összeragasztjuk — persze üres filmszalag beiktatásával — és a vetítőbe visszük. Itt a rendező szövegellenőrzése után bekerülnek a vetítőgépbe. A nézőtéren ekkor már ott ülnek a színészek... és megkezdődik a próba!

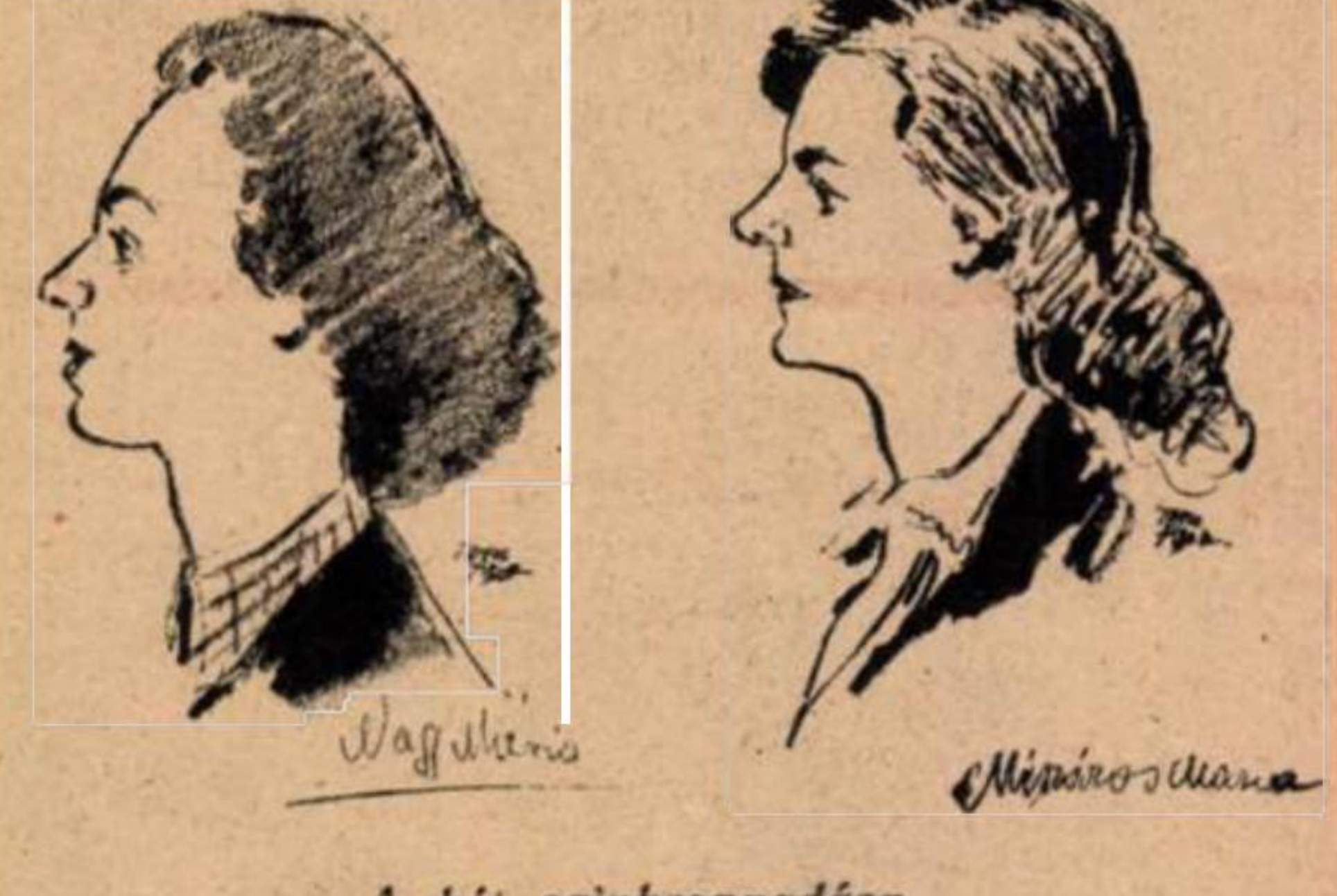

A két szinkronvadász
Nagy Mária és Mészáros Mária

3.

Ismét itt vagyunk a vetítő gumifalú, plasztiktetejű nézőterén. Völcsey Rózsi alakítja a parasztasszonyt, Greguss a parasztembert a „Mi falunk“ című román filmben. A kis jelenet — a veszekedés — már vagy harmincadszor pereg le. A tekercs pereg, Völcsey és Greguss mondják a szöveget, a sarokban két csinos fiatal lány ül és sasszemmel figyel. Fülük szinte megnyúlik a két színész szájáig. Ők a szinkronvadászok. Hogy ez mit jelent? Egyszerű a felelet. Ha százhetvenhat mondatismétlés és ugyanennyi vetítés után a rendező, az asszisztens, a hangmérnök, a színészek úgy találják, hogy a szájmozgás és a szövegmondás tökéletesen fedi egymást, akkor a rendező megkérdi: „Szinkronvadászok, szinkron volt?“ Erre a két szinkronvadász szinkronban mondja: „Nem!“ és kezdődik elölről az egész.

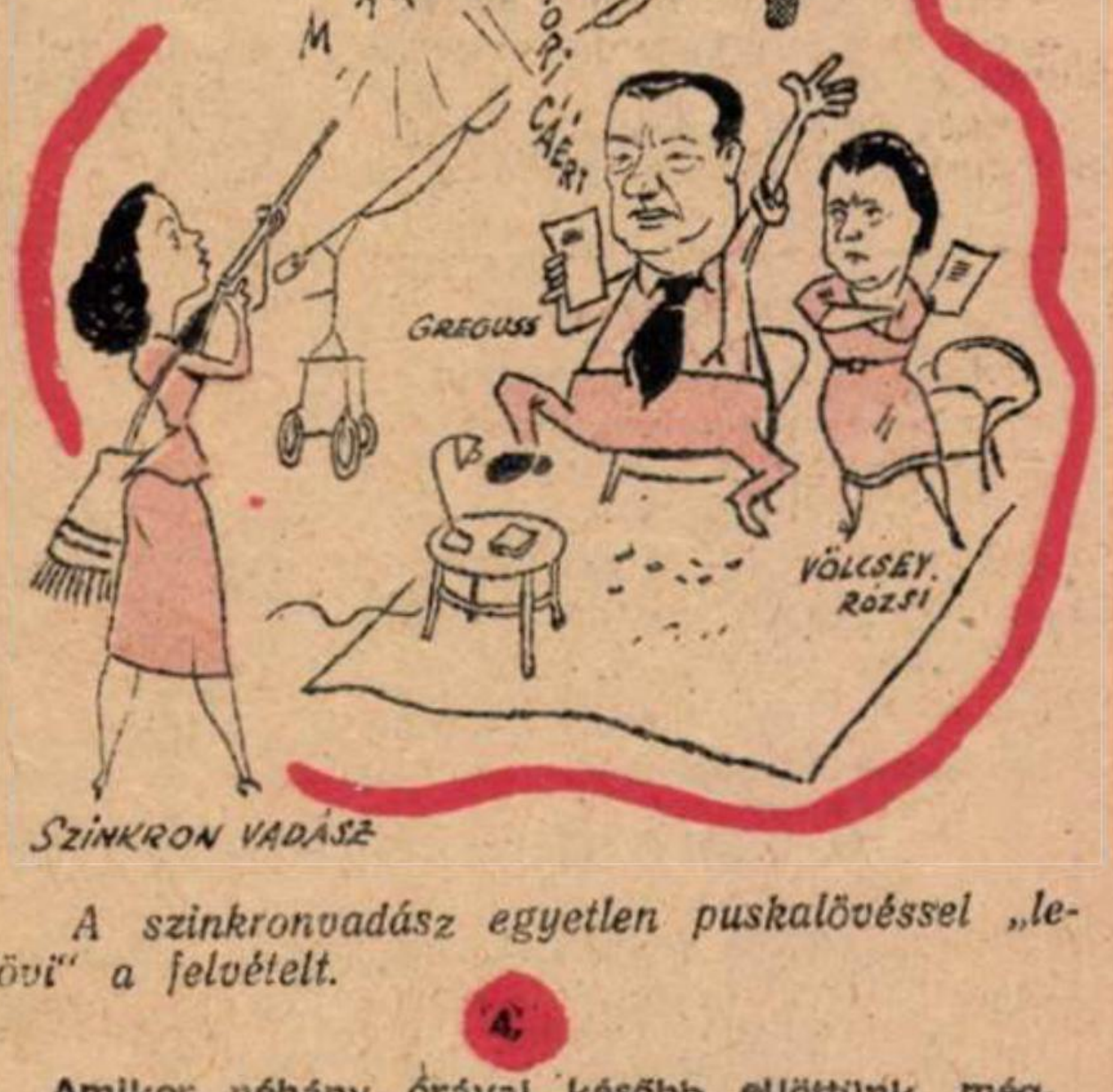

A szinkronvadász egyetlen puskalövéssel „lelövi“ a felvételt.

4.

Amikor néhány órával később eljöttünk, mégegyszer bekukkantottunk a vetítőbe. Greguss éppen azt mondta: „Megbolondultál? Így cigánykodni egy marék kukoricáért? Megbolondultál? Így cigánykodni egy marék kukoricáért? Megbolondultál...“ stb.

De még nem volt szinkronban.

(V.)

Darvas Szilárd;

Lágymányosi Bástya

Jómegjelenésű, keményretöltött, de megtört tekintetű cigaretta keresett fel szerkesztőségi szobámban.

— Bástya vagyok! — mutatkozott be.

Felugrottam. Rendkívül frappírozott, hogy újra szemtől-szembe állok a hírhedt szívnivalóval, akinek botrányos kalandjairól hetek óta egész Pest beszél. Nem akadt torok, amelyet végig nem kapart s egy hivatásos boxolónak becsületére váltak volna azok a mellbevágások, amelyeket ez a pankrátorrá züllött cigaretta úton-útfélen osztogatott. Nyüzsgésében is kibírhatatlannak bizonyult, jóformán ellepte a trafikok pultját, betöltve a levegőt sajátos pézsmaillatával s terrorizálva társait. Ha felbukkant valahol, öreg, viharedzett, sebforradásos Harmoniák ijedtükben egyik fináncláburól a másikra álltak s torkukon akadt a lassú kortyokban nyelt nikotex.

Jómagamnak is akadt egy rövid, két slukkig terjedő afférom vele, épp ezért meglepődtem vakmerőségén, ám uralkodtam magamon s csak az öngyujtómat ástam egy fokkal mélyebbre a zsebemben.

— Mit óhajt? — kérdeztem hidegen s azon a hivatalos hangon, amelyen általában cigarettákkal beszélni szoktam.

Ugyanakkor azonban valami meghatottságot is éreztem. Egész viselkedésében volt valami, ami szöges ellentétben állott eddigi dohányjövedéki jellemével. Tekintetében annyi szomorúság tükröződött, mintha sajátmagát szívta volna.

— Kérem szépen, én megjavultam — zizegte. — Már nem vagyok a régi. Segítsen vissza az életbe...

Nagyon csendes volt, nagyon illedelmes. Barna dohányszálai itt-ott már őszbecsavarodtak. Látva meghatottságomat, hirtelen térdrerogyott és görcsösen megmarkolta a számat.

— Gyujtson rám! — lihegte. — Győződjön meg róla személyesen... A rossz társaság rontott el, a Sellő meg a többiek... Azóta heteket töltöttem a Lágymányosi Manrézában, csendes, szép környezetben... Ablakom alatt Tulipánok nyiltak, de néha kinyiltak a Harmoniák és a Kossuthok is... A természet szemlélete visszaadta lelkem nyugalmát, lassan megjavult bennem a dohány minősége is... Dolgozni akarok... a különböző mellbetegségek hasznos okozója lenni... Gyujtson rám, ha dohányt ismer...

Nem tudtam ellenállni neki. Úgy döntöttem, hogy társadalmi munkában veszek belőle legalább két slukkot az illendőség kedvéért, majd sürgős tennivalóimra hivatkozva magára hagyom. És ekkor csodálatos dolog történt.

Kiderült, hogy a Bástya igazat mondott. Egy Harmoniának becsületére vált volna íze, arómája, egész magatartása. Mind mohóbban esztem neki s két perc múlva már csak a csutkája látszott. Látni kellett volna ragyogó arcát... Utolsó szavai ezek voltak, mielőtt gyengéden belenyomtam volna a hamutartóba:

— Lágymányosi Bástya vagyok! Vigyázzon, hogy össze ne téveszszen az Egrivel...

Elhatároztam, hogy Lágymányosi Bástyát rehabilitálni fogom. Azonnal szóltam néhány befolyásos barátomnak, akik a saját cigarettaszükségletüket illetően kitűnő összeköttetésekkel rendelkeznek s megkértem szóljanak néhány jó szót Lágymányosi Bástya érdekében. Sajnos kísérleteim meddőknek bizonyultak. Legtöbbje hallani se akart róla, már a neve kínos zavart váltott ki. Bizonygatásomat afféle humanista gesztusnak minősítették, általában személyemet kevésnek találták az ügy hitelességét illetően.

Nehéz egy rovottmultú cigarettának visszatérnie az életbe.

Utoljára a vállalati büfében láttam, bálákban hevert, bejött egy kutya is, de annak se kellett. Megsajnáltam. A zsebembe nyúltam és vettem belőle egy csomaggal...

TUNISZBAN

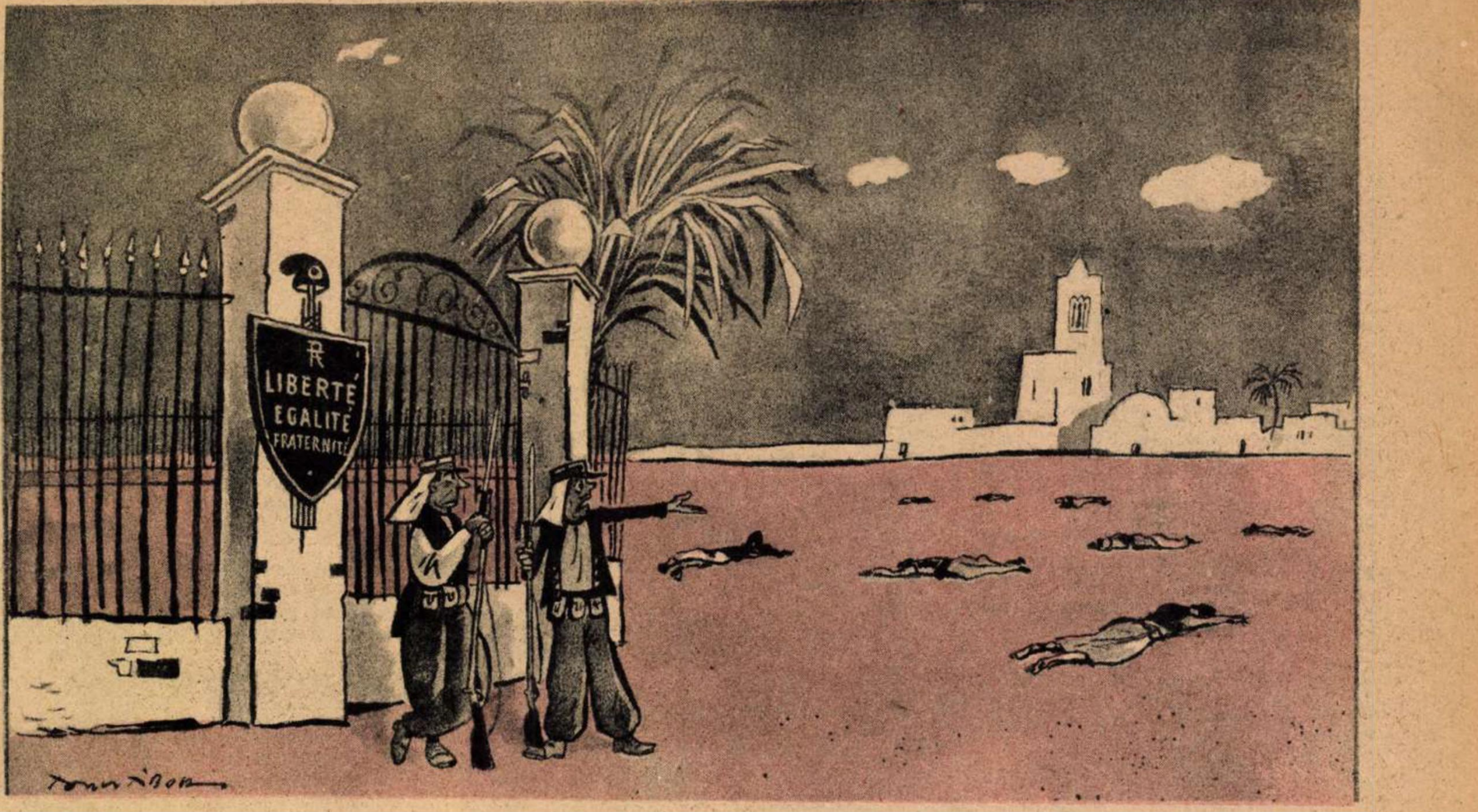

— Mi volt a bűnük ezeknek a szegény embereknek?
— Hát nem megmondta a tábornok? Másképp értelmezték a szabadságot, egyenlőséget és testvériséget, mint ő!

EGYIPTOMBAN

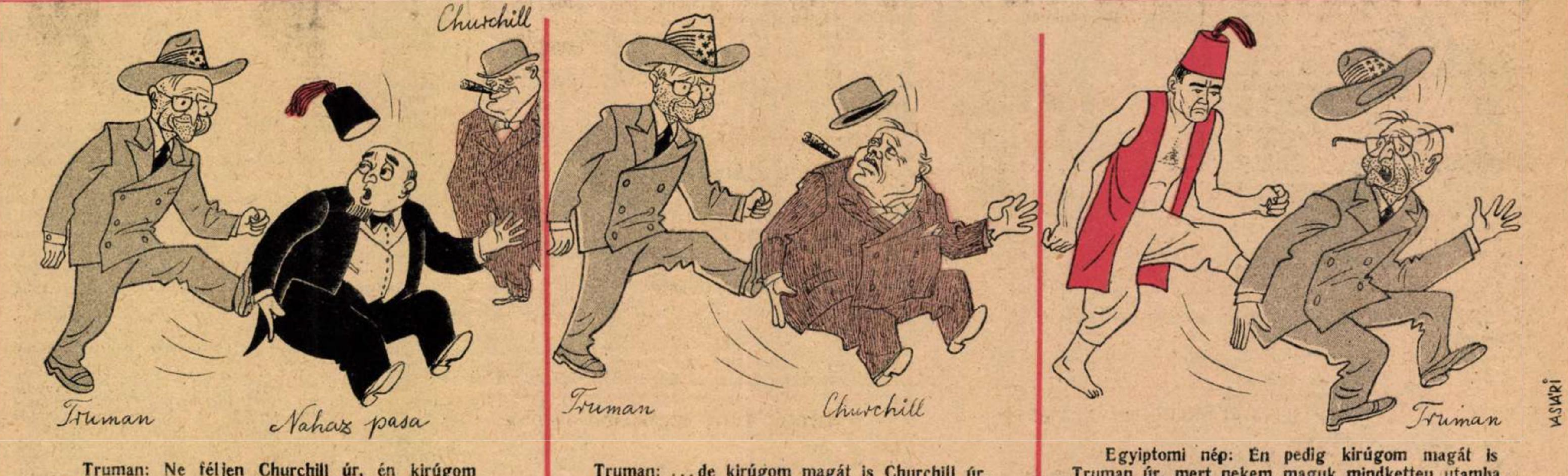

Truman: Ne féljen Churchill úr, én kirúgom Nahaz pasát, mert ő az angolok útjában van...

Truman: ...de kirúgom magát is Churchill úr, mert maga meg Amerika útjában van...

Egyiptomi nép: Én pedig kirúgom magát is Truman úr, mert nekem maguk mindketten utamba vannak...

Lélektani rejtély egy gyógyszertárban

— Jónapot kívánok, Ship-szódát kérek.

— Sajnálom, csak receptre adhatok.

— Hát most ezért menjek orvoshoz feliratni?

— Nem. Tessék akármelyik Közértbe bemenni, ott kap recept nélkül is.

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hírlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat:
V., Roosevelt-tér 5—6
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Amerikai nagytőkéséknél

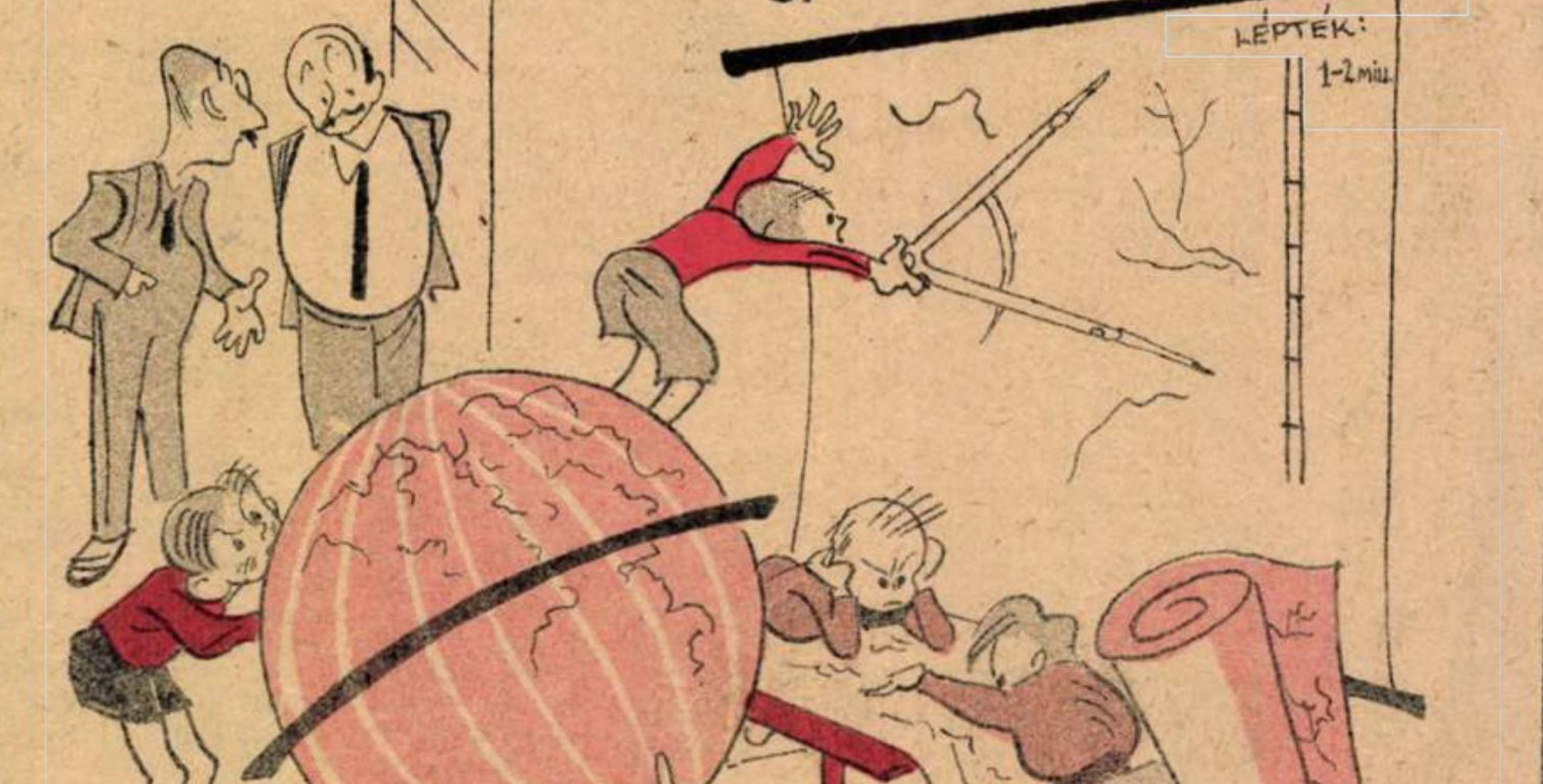

— Mit csinálnak a gyerekeid, John?
— Mind az öt amerikai elnök akar lenni.
— Na és?
— Felkészülnek előre, hogy ne akkor kelljen keresgélniök az új támaszpontokot.

KOREÁBAN

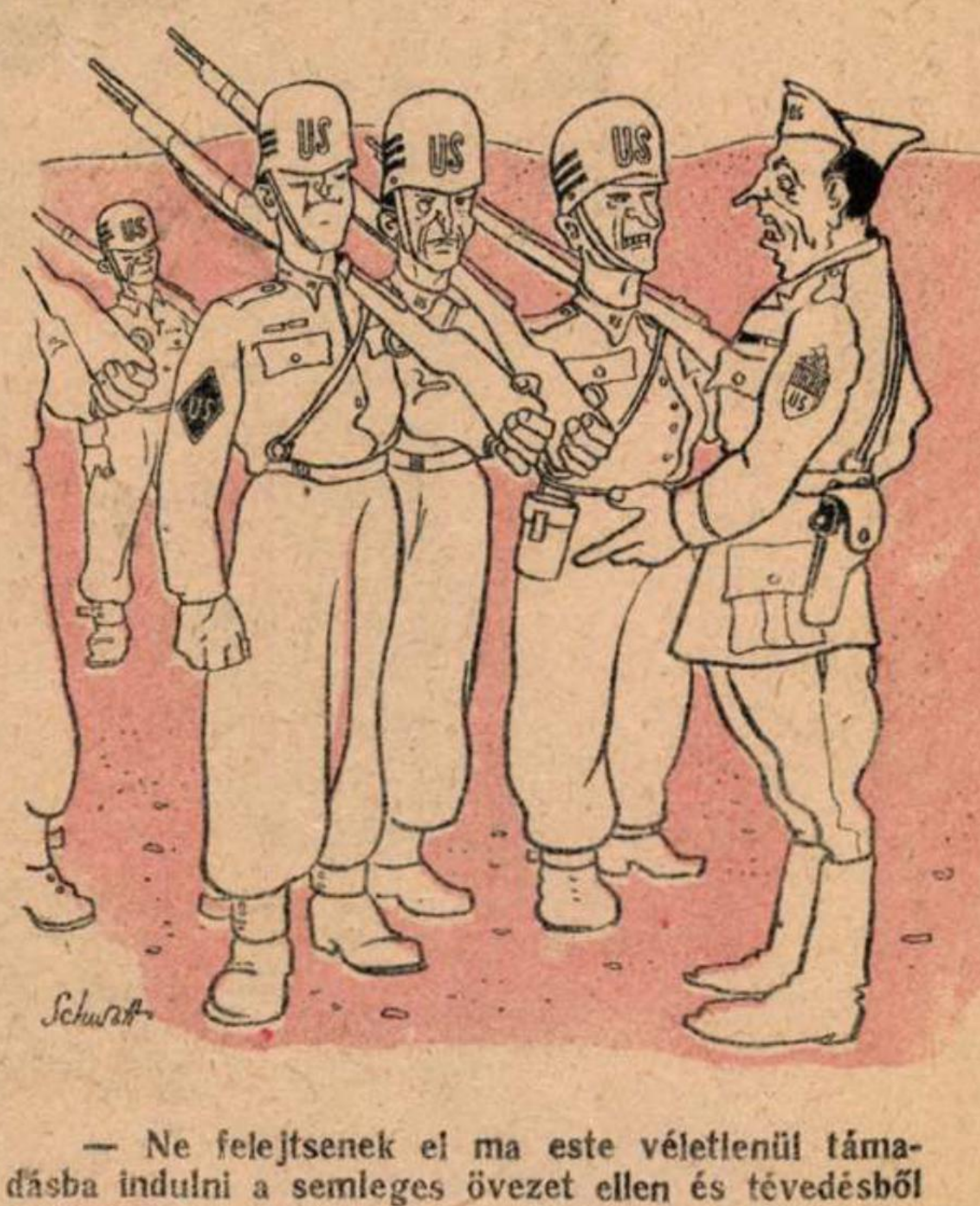

— Ne felejtsenek el ma este véletlenül támadásba indulni a semleges övezet ellen és tévedésből bombázni a polgári lakosságot.

TELEFON-BAJOK

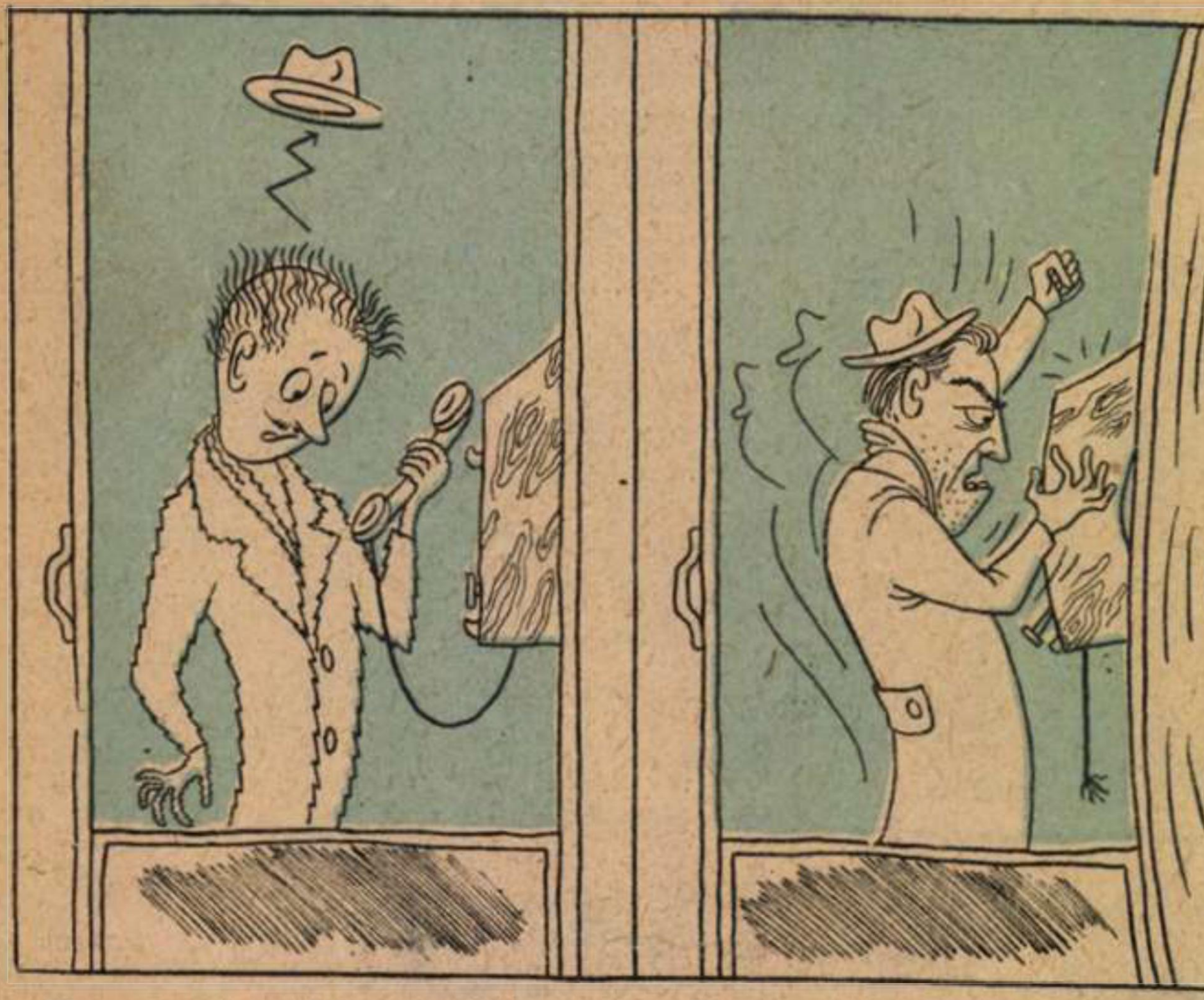

Egyes automaták ráznak. Egyes automatákat ráznak.

Egy élelmes vállalkozó

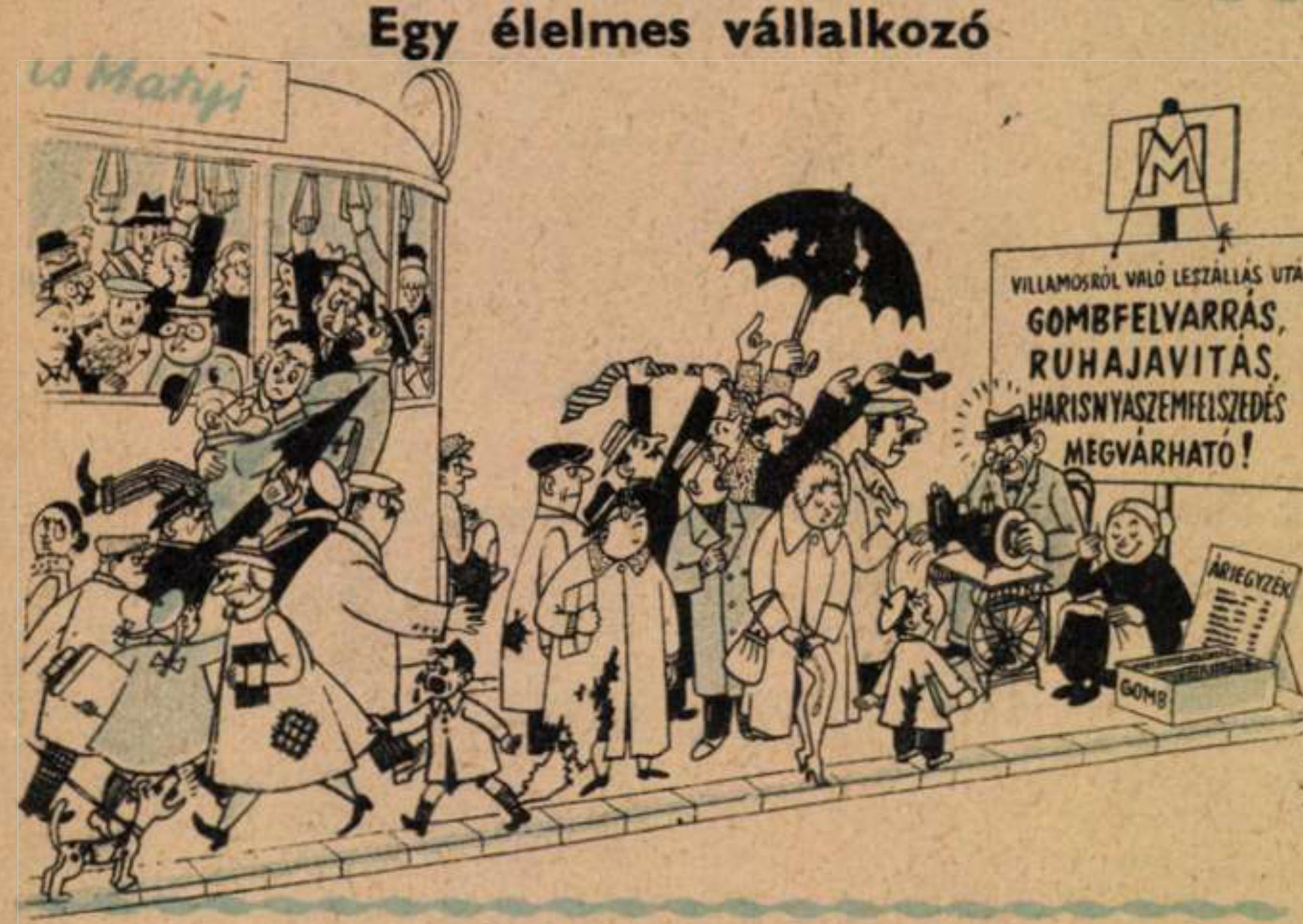

VILLAMOSRÓL VALÓ LESZÁLLÁS UTÁN GOMBFELVARRÁS, RUHAJAVITÁS, HARISNYASZEMFELSZEDÉS MEGVÁRHATÓ!
ÁRJEGYZÉK
GOMB

„Átpolitizált“ gyerek

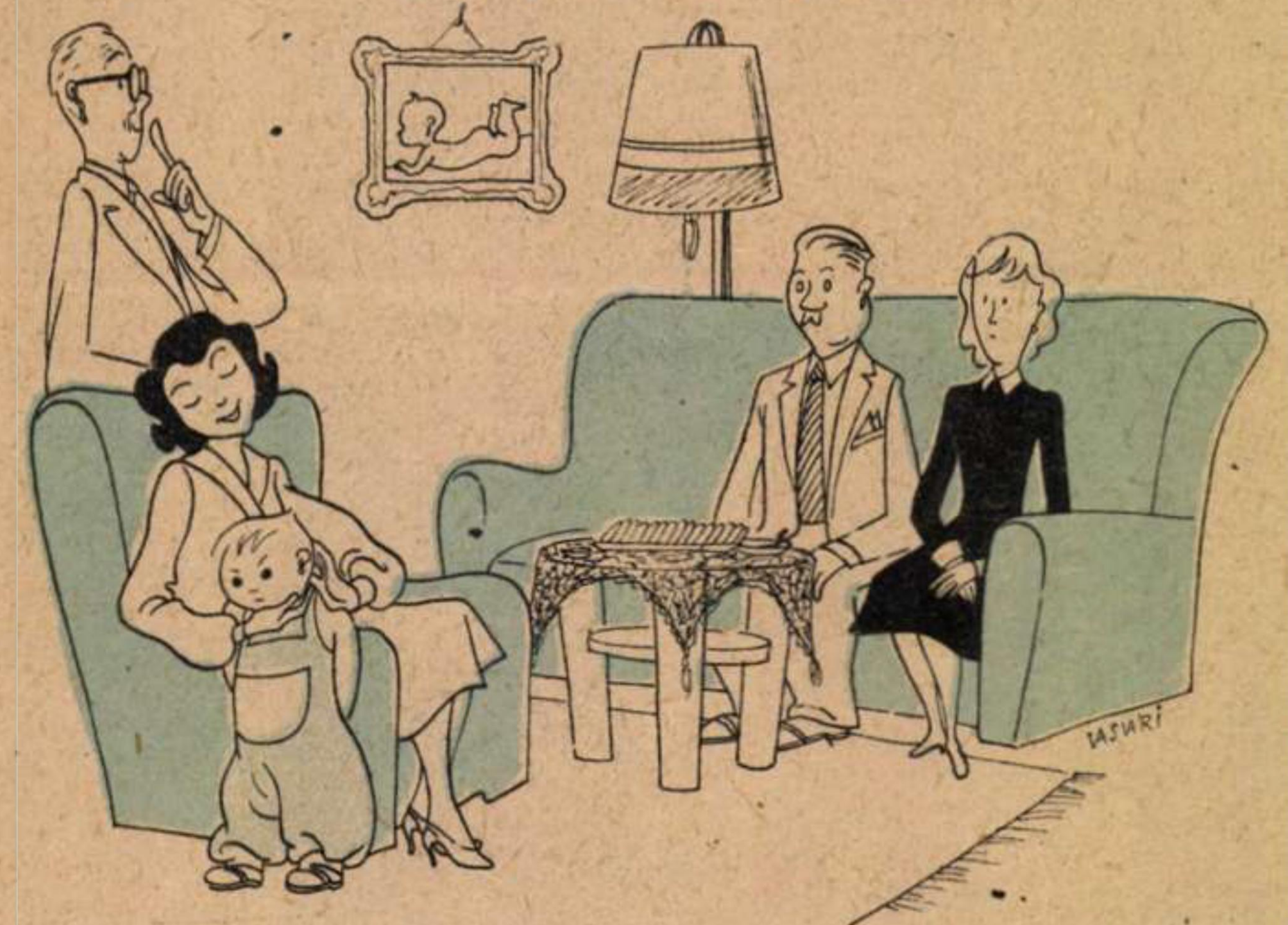

— No, mondd meg szépen Ella néninek, Pityukám, hogy mi a szindikalizmus?

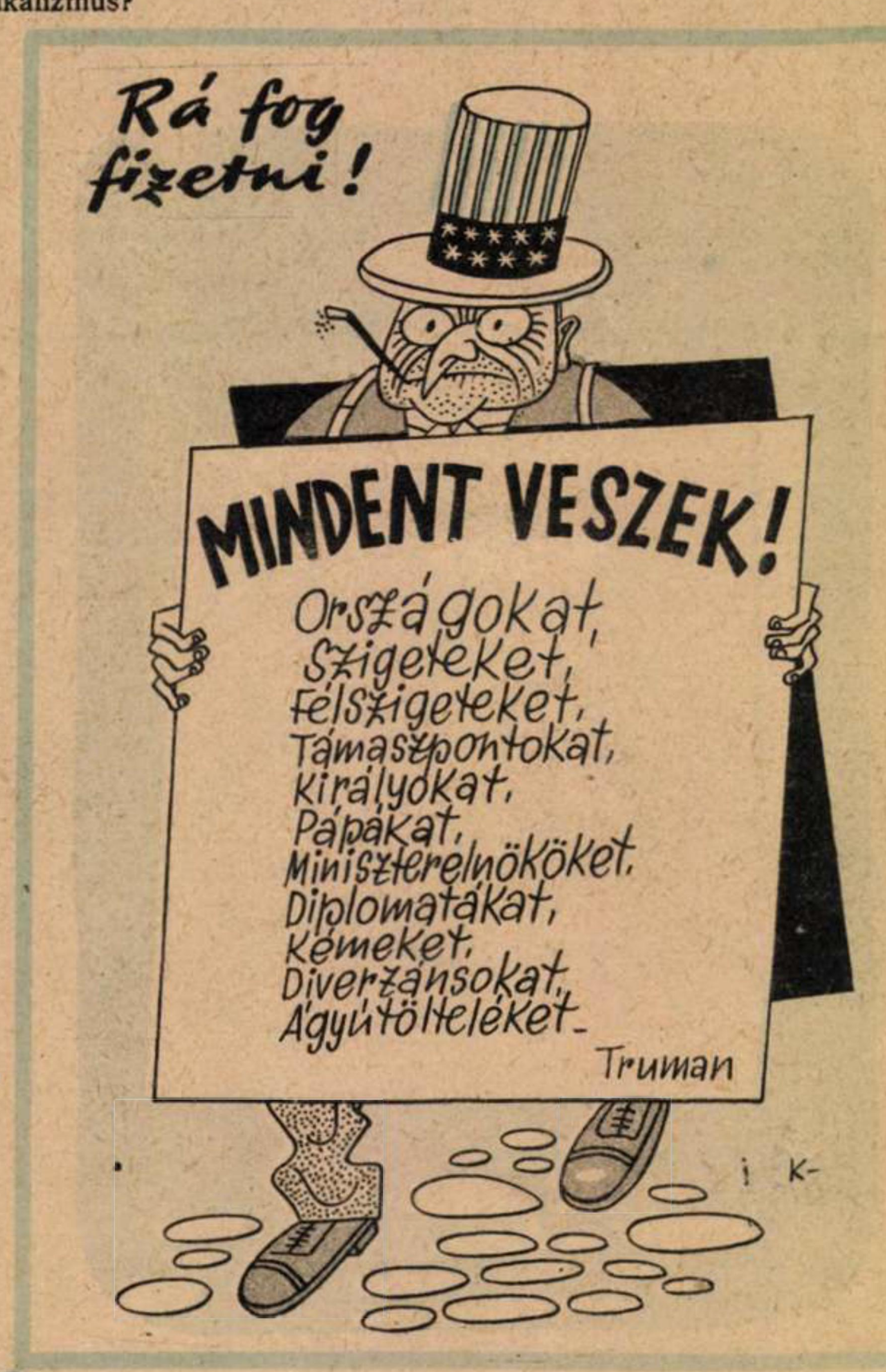

Le a bürokráciával!

HOGYAN KELL EGERET FOGNI?

Ellenőrző körúton voltam és szaktársammal az abasári építkezés üzemi konyhája előtt beszélgettem. Nem beszéltünk hangosan, de ennek ellenére a konyhából kiszóltak, hogy halkabban tárgyaljuk meg ügyünket. Nem tudtam megérteni, hogy miért kell az üzemi konyha előtt suttogni, ezért bementem a konyhába, hogy megtudjam miért van ott benn síri csend.

Csodálkozva tapasztaltam, hogy mindenki némán végzi munkáját. Mi történt itt? A konyha vezetőjétől megtudom, hogy néhány napig még az edényeket is zajtalanul kell a helyükre tenni.

— Igazgatói utasítás! — magyarázta. Meg is mutatta az írásbeli utasítást. Szószerint ez volt a szövegben:

> Gyöngyös, 1952. jan. 15.
> Szám: 552/1952.
> Ügyint.: Magyar.
>
> **Üzemi Konyha**
> **Tatármező**
>
> **Több helyről számtalan panasz érkezett hozzánk, hogy üzemi konyhájuk raktárában bizonyos ételféleségekben, kártékony állatok (egér, stb.) ízléstelen és fertőző károkat és hiányosságokat okoznak. Utasítom a fenti hibák azonnali kiküszöbölésére, mégpedig úgy, hogy két személyt legalább két napra állítson be raktárába és a virágcserép fogómódszer alkalmazásával tegyen eleget utasításomnak. Utasításaim végrehajtásáról és annak számszerű eredményéről a jelentést írásban kérem.**
>
> **Krisztóf András igazgató.**

A levél elolvasása után már nem csodálkoztam azon, hogy miért van csend. A konyhavezető elmondta, hogy az egérfogás költséges és a zsákmány nagyon kevés, az egerek tovább szaporodnak. Támogatást sem kap, mert az egérfogáshoz dió és több virágcserép kellene. Az egérvadászok így keveset zsákmányolnak.

Benéztünk a raktárba. Két vadászszomjtól izzadó embert láttunk. Éppen egy egeret akartak hipnotizálni, de az egér nem jó médium, rájuk kacsintott és büszkén elsétált.

Tudomásunk szerint az egérfogásnak olcsóbb és eredményesebb módja is van. Egérfogóra és macskára gondolunk. Az egérfogó és a macska mentesítené a két életerős fiatalembert, akik így felszabadulnának az egérfogás munkája alól és fontosabb munkakört is betölthetnének.

Abasár, 1952. január 22

Az Építőipari Vállalat ellenőrei,
a kézi egérfogás ellenségei.

Filatelisták figyelmébe!

Egy bélyeg, amely kilenc és fél hónapig egyedülálló a világon, de aztán sokszázmillió lesz belőle.

A Szabad Föld szerkesztősége levelet kapott Ibafáról, Baranya megyéből. A levelet januárban adták fel, de a bélyegen a következő keletbélyegző szerepel: 1952 november 18.

Lehet, hogy az ibafai postahivatal már a novemberi terv teljesítésénél tart ilyen módon, mindenesetre bizonyos, hogy filatelisták számára ez a bélyeg páratlan csemege — egészen 1952 november 18-ig. Mert mindaddig az egyetlen ilyen felülbélyegzésű bélyeg az egész világon, november 18-án azonban már sokszázmillió lesz belőle.

Addig kellene értékesíteni.

Mi van a pályázattal?

A mult év októberében a Mozgóképüzem Vállalat sajtóosztálya filmkritikai pályázatot hirdetett a „Gyarmat a föld alatt“ című új magyar filmre. Hirdették, hogy huszonöt pályadíj kerül novemberben kiosztásra. Sok pályázat futott be. Én is küldtem. A pályázat eredményéről semmi hír sincs. Miért? Kíváncsiak vagyunk, hogy az új magyar szocialista filmgyártás új alkotásait meleg szeretettel, építő kritikával bíráló pályázatokat miért nem dolgozták fel és miért nem adták ki a díjakat?

Budapesti Fenyőbútorüzem,
Sz. E. segédmunkás.

Kötéláltali büntetést kaptam

Mint az állatvilág egyik tagja fordulok hozzád. Két és fél hónapos, fejletlen kis puli vagyok és egy rendelet következtében megszűnt vidám életem, szabadságom, állandóan kötéláltali függesztésre vagyok ítélve.

Úgy kezdődött, hogy a rendőr felírta a gazdámat, mert engem nem látott a kötél végén. Hangsúlyozom, hogy én egy egészen kis fekete kutya vagyok és kibírhatatlannak tartom, hogy éjjel-nappal kötél végén teljesítsem kötelességem. Ezt nem lehet állítólag kibírni, ez puli-kínzás, ráérek a fogságot akkor megkezdeni, ha már nagy kutya leszek. Szeretném még egy-két évig szabadságomat élvezni. Egy tanyai ház közvetlen közelében élek, jó magaviseletű vagyok, a rendőrt sem ugattam meg és bízom benne, hogy a megkötés korhatárát két és fél hónapról legalább másfél évre emelik fel.

Hűséges vau-vau-val.
egy árokszállási kiskutya.

A bürokrácia teteje

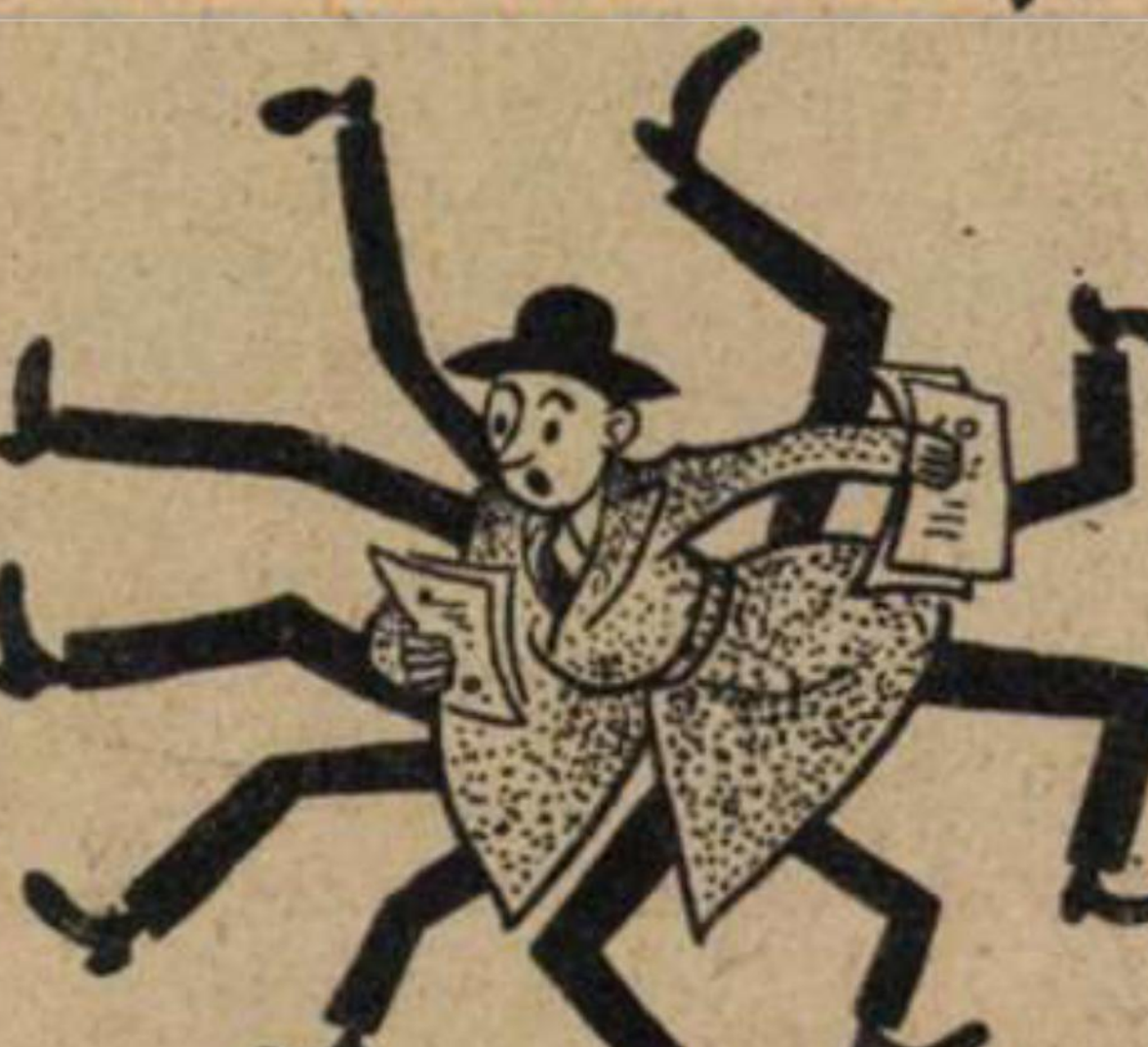

Az elmúlt héten földművesszövetkezetünk részére áruért jelentkeztem a Divatáru Nagykereskedelmi Vállalat Anker-köz 1. szám alatti mintatermében. A rendelést Hetényi elvtársnak adtam át. Megbeszéltük, hogy négy nap mulva, 11-én, pénteken reggel eljövök az áruért. Ami ezután történt, azt pontokba foglalva közlöm a Ludas Matyival.

1. Január 11-én megjelentem Hetényi elvtársnál. Megtudtam, hogy nem tud velem foglalkozni. A raktárba küldött. Átmentem az Éva-u. 22. sz. alatti raktárba az áruért.

2. Az Éva-utcában közölték, hogy a számlát az Alpári Gyula-u. 6—8. sz. alatt kell kifizetnem.

3. Az Alpári Gyula-u. 6-ban az árukiadó a pénztárhoz, a pénztár az irodába, az iroda az Alpári Gyula-u. 8-as számú házban lévő helyiségbe irányított.

4. Az Alpári Gyula-u. 8. számban már erélyesebben léptem fel, (mert ott sem intézték el ügyemet), mire egy elvtárs kíséretében visszamentünk a 6-os számba.

5. Itt a pénztár, majd az iroda megnézte az ügyemet. Kísérőm telefonált az Éva-u. 22-be. Kiderült, hogy az áru még nincs összeállítva, tehát a számla sem lehet itt, visszaküldtek az Éva-utcába.

6. Az Éva-utcában utasítást adtak az áru azonnali összeállítására, megnyugtattak, hogy ilyen eset még nem fordult elő, megkértek, hogy ne tegyek erről jelentést. A vezető nem győzött meg, mert a terem másik oldalán máris panaszkodott egy másik elvtárs. A portás megnyugtatott: „Az egészen más eset...“

7. A kész számlával átmentem az Alpári Gyula-u. 6-ba.

8. A fizetett számlával visszamentem az Éva-utcába. Ott több mint egy órai csomagolás után kiderült, hogy még nem kaphatom meg az árut, mert három számla van és én csak kettőt fizettem ki. (Megjegyzem, hogy az első számlára világosan rá volt írva: még egy számla.)

9. Ismét átküldtek az Éva-utcába, ezúttal a 12-es számú házba a harmadik számláért. Itt ismét találkoztam a vállalatvezetővel, aki közölte, hogy „már annyit tárgyaltunk erről a hibáról, végre meg kellene szervezni a dolgot...“

10. Ismét elmentem az Alpári Gyula-utcába fizetni.

11. Újra Éva-utca. Végre megkaptam az árut.

A Ludas Matyival is ismertetem javaslatomat: fizessük be a pénzt csekken és adjuk át az Éva-utcában az áru kiadásakor a csekkszelvényt.

Alberti Ferenc,
Földműv. Szöv. üzemág felelős,
VIII., Garay-u. 11.

Kedélyes szálloda

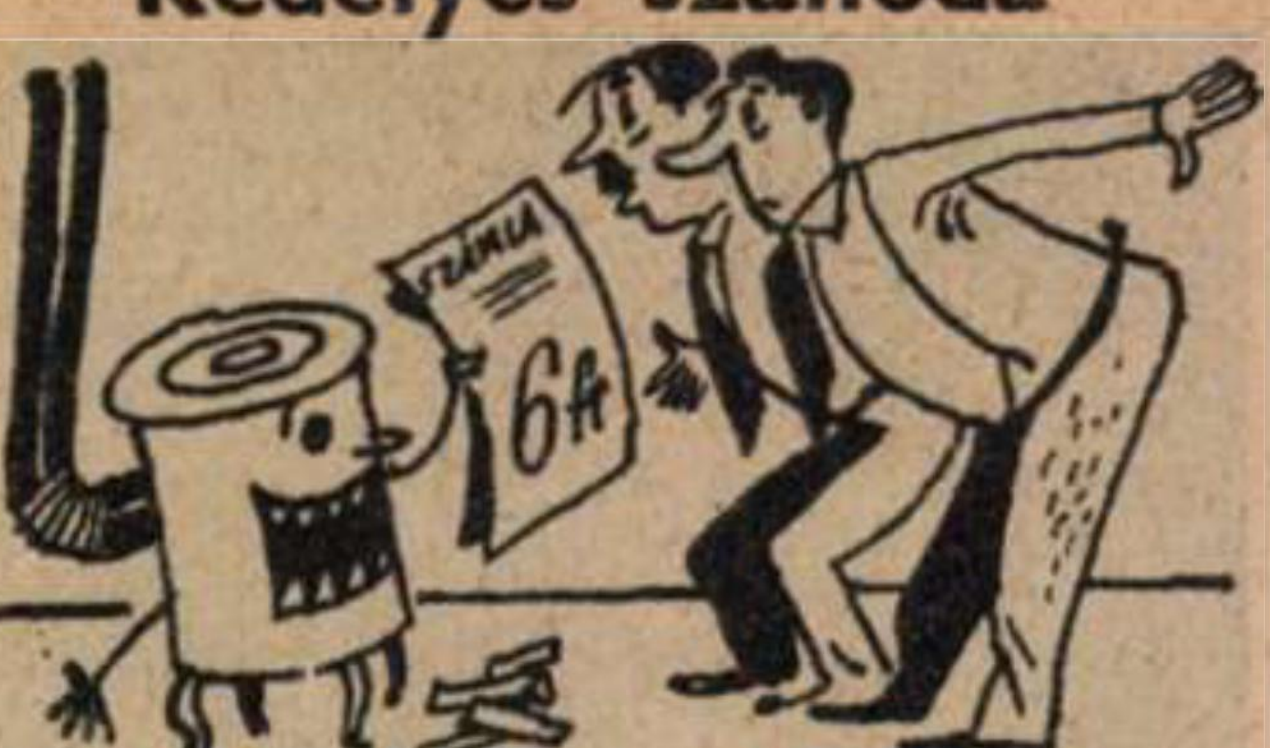

Hivatalos úton Kalocsára utaztam és társammal a kalocsai Szálloda és Vendéglátó Vállalat nemrégiben megnyílt vendégszobájában aludtam. A szobaasszony megkérdezte, hogy befűtsön-e. Megkérdeztük, mennyibe kerül a fűtés.

— Három forint! — hangzott a válasz.

Reggel, amikor fizetni akartunk, kitűnt, hogy 6 forint a fűtés. Megemlítettük, hogy 3 forintban szabták meg a fűtés árát. Ezt a választ kaptuk:

— Ha egy vendég melegszik, az 3 forint, ha kettő, akkor 6 forint.

Még jó, hogy nem hatan melegedtünk, mert akkor 18 forintot kellett volna fizetni ugyanannyi fáért, amennyit egy vendég elszállásolásánál használnak fel.

Egy kalocsai vendég

Legyen világosság!

I.

Nyolc percnyire élünk a Nyugati-pályaudvartól, a Csángó-utca 15. számú házban. Itt negyvenkét lakásban 121 személy lakik. A házban nincs villanyvilágítás. Évek óta kérvényezünk, de eredménytelenül. 1951 nyarán a XIII. kerületi tanács megígérte, hogy kapunk villanyt. Négyezer forintot összegyűjtöttünk szerelésre és vártuk a bekapcsolást. Egy hónappal később visszakaptuk a pénzt. Megtudtuk, hogy befizetés nélkül, hivatalosan kapcsolják be.

De azóta sem történt semmi, még ma is petróleumlámpával „világítunk“. Mondanom sem kell, hogy ez a világítás drága és egészségtelen. A lépcsőházban életveszélyes közlekedni. A mult héten egy munkába menő lakó hajnalban, a lépcsőházban eltörte a lábát. A házban 7 csecsemő és számos tanuló van. Segíts, Ludas Matyi!

VADON GYÖRGY
és a Csángó-utca 15.
121 lakója.

II.

A Farkas István-utca 36/b-ben lakunk, néhány percnyire a Nemzeti Színháztól. Hosszú idő óta kérvényezzük, hogy vezessék be a házba a villanyt. Nincs az rendben, hogy akkor, amikor ma már a legkisebb falu is villanyt kap, mi, a VIII. kerületben még mindig petróleummal világítunk. Úgylátszik, a bürokrácia akadályozza kérésünk elintézését.

GAÁL GYULÁNÉ,
takarítónő.

Ludas Matyi elintézte

M. T. H. egyenruha cím alatt a diósgyőri 2. sz. ipari tanintézetről írt a Ludas Matyi. Igaz, hogy ruhatárunkban sok az egyenruha, de ezek nem téli, hanem nyári ruhák. Azért nem tudtunk mindenkinek ruhát adni, mert intézetünk 600 fiúegyenruhával kevesebbet kapott, mint amennyire szüksége volt. A cikknek így is örültünk, mert központunk pár nappal később értesített bennünket, hogy a ruhákért gépkocsit küldhetünk.

Elvtársi üdvözlettel:

Závory Zoltán vezetőigazgató
2. sz. Tanulóintézet,

A „Cipő, csizma“ című panasszal kapcsolatban megállapítottuk, hogy a cipő beadásának időpontjában nem volt felsőbőrünk — ezért tartott három hétig az elkészítése. Ma már egy nap alatt fejelünk, négy-öt nap alatt borítunk. Annak ellenére, hogy szövetkezetünk akkoriban felhívta a beadó figyelmét arra, hogy nem tudunk pontos határidőt mondani, a cikk építő részét megszívleltük.

Kisipari Szövetkezetek
Vasmegyei Szövetsége

A Ludas Matyi cikket közölt a Rippl Rónai-utcai megállóhely kérdéséről. Ez a megállóhely a gyorsabb közlekedés előmozdítása érdekében szűnt meg. Kevesebb megállás esetén a kocsik több fordulót tehetnek és nagyobb utastömeget szállíthatnak. Mint minden megállóhely megszüntetése, ez is a tanács és a népi szervek hozzájárulásával történt. Megjegyezzük, hogy a kért megállóhely a Dózsa György-úttól 313, a Bajza-utcai megállótól 297 méternyire van. Tehát az utasok számára nem jelent nagy megterhelést a gyaloglás. A 8-as villamos csúcsforgalmi időben hatpercenkint közlekedik. Természetes, hogy a percenkint közlekedő 21-es és 23-as villamosok hatszor-hétszer is feltűnnek a megállóhelyen, amíg egy 8-as jön.

Londoni párbeszéd

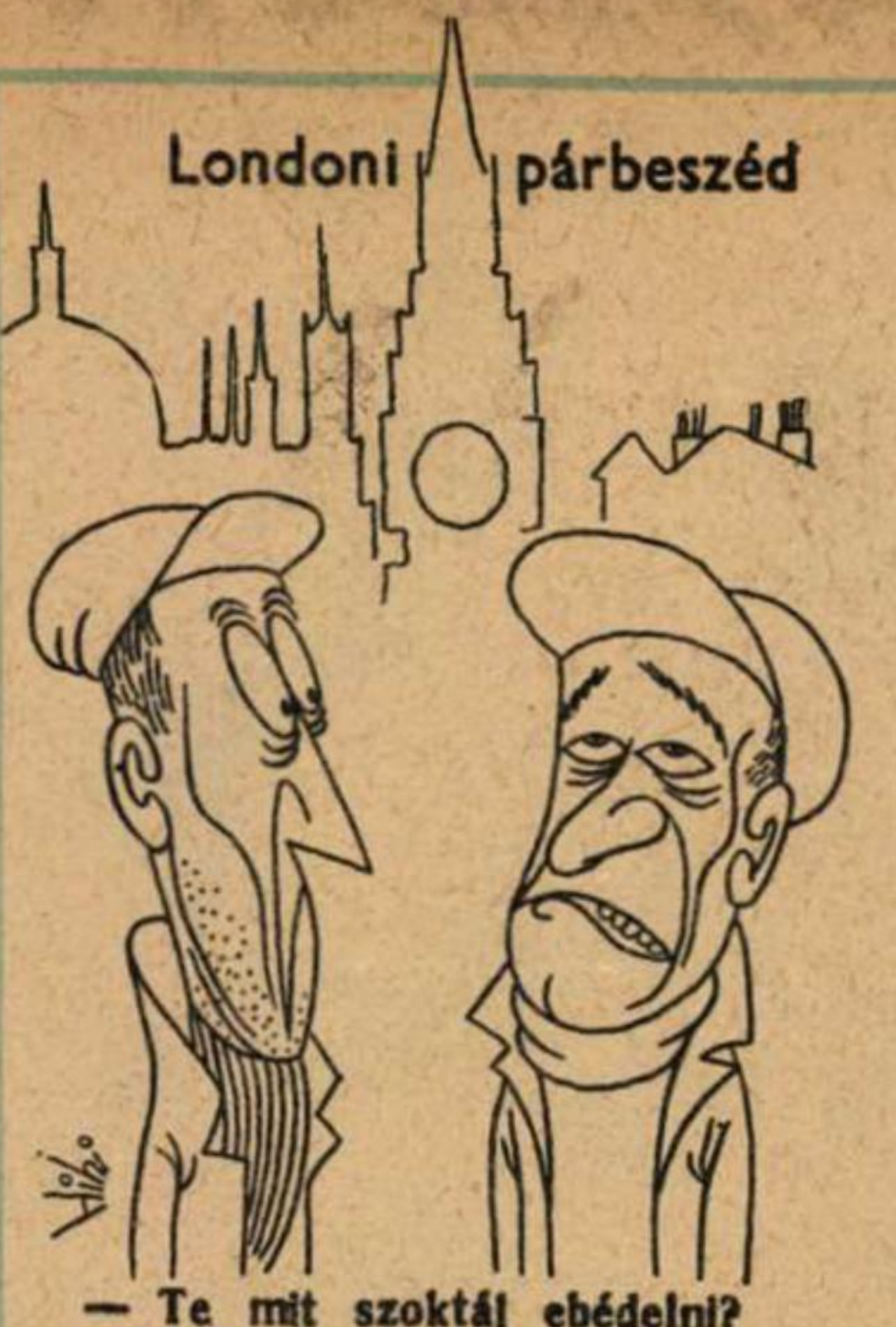

— Te mit szoktál ebédelni?
— Krumplit.
—Sóba-vízbe?
— Nem. Hébe-hóba.

Az értekezlet

Az értekezlet összeült
S felállították ott a kérdést,
Kellő gonddal tíz egybegyűlt
Kiértékelte sok miértjét.

Láthassák — mondta egyikük,
Tudhassák — mondta másik.
Kigazdálkodni — s ez az ügy
Kinézésben már jobbnak látszik.

És kádereztek fel és meg
Nagy szorgalommal, mint a hangyák,
Végül — bár szívük megremeg,
A kérdést mégis nyitvahagyják.

De összenéva lesz megint
S beindítva az értekezlet,
Ha a feltett kérdés szerint
Majd ők további képet nyernek.

Ajánlanám, tegyék hamar
S az ügy ezzel csak nyerhet,
Hívják meg — hogyha nem zavar:
A tiszta magyar nyelvet!

B. L.

Így is harcolt Dorog a sikerért

(Dorogon a nofórius hiányzók hozzátartozóinak levelet irtak, amelyben közölték, hogy az igazolatlan mulasztás milyen kárt okoz az országnak és a családnak.)

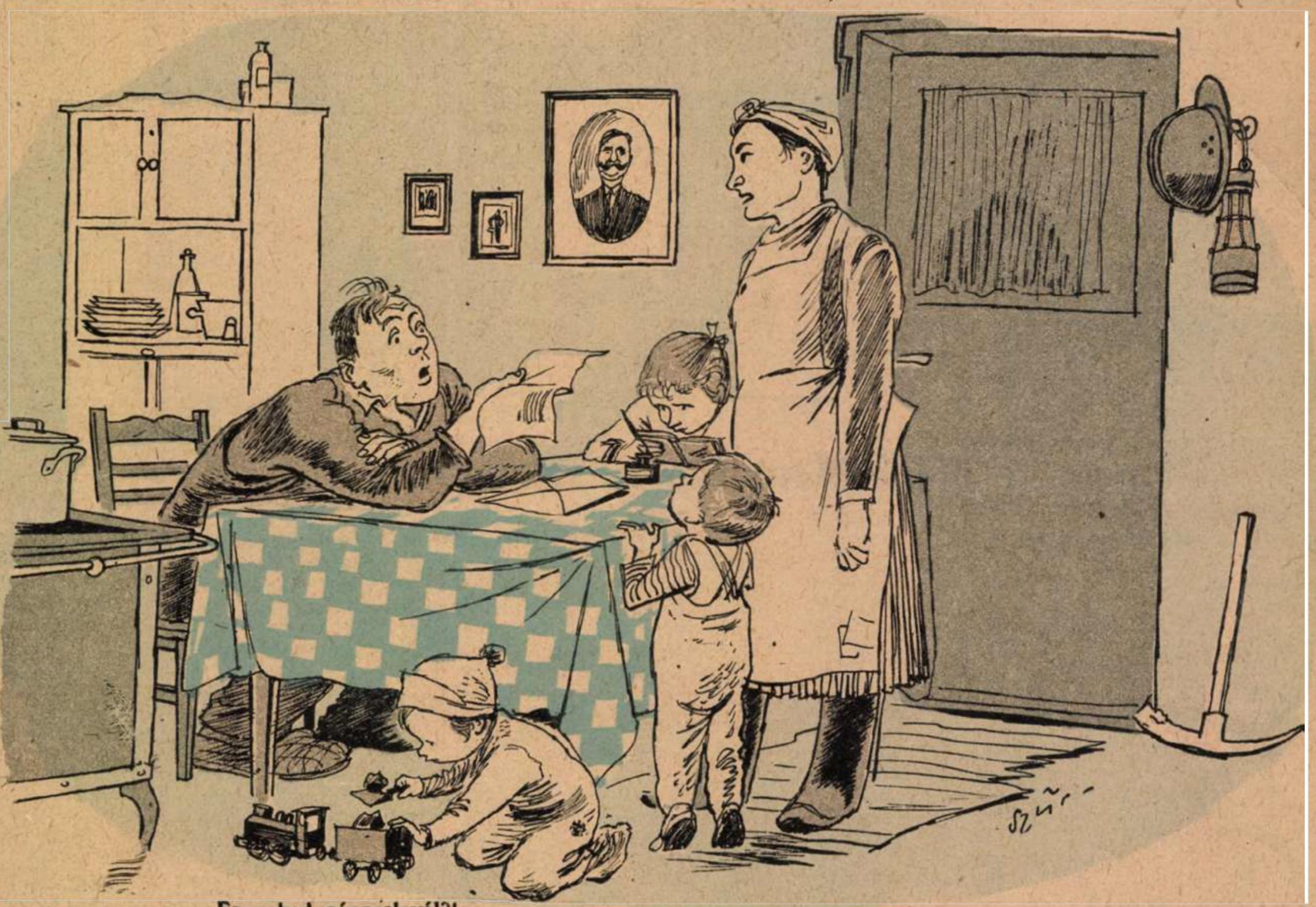

— Ez neked pénzeslevél?!
— Igen, arról a pénzről van benne szó, amit a lógásoddal a mi zsebünkből lopsz ki!

A LÓ IS BOTLIK

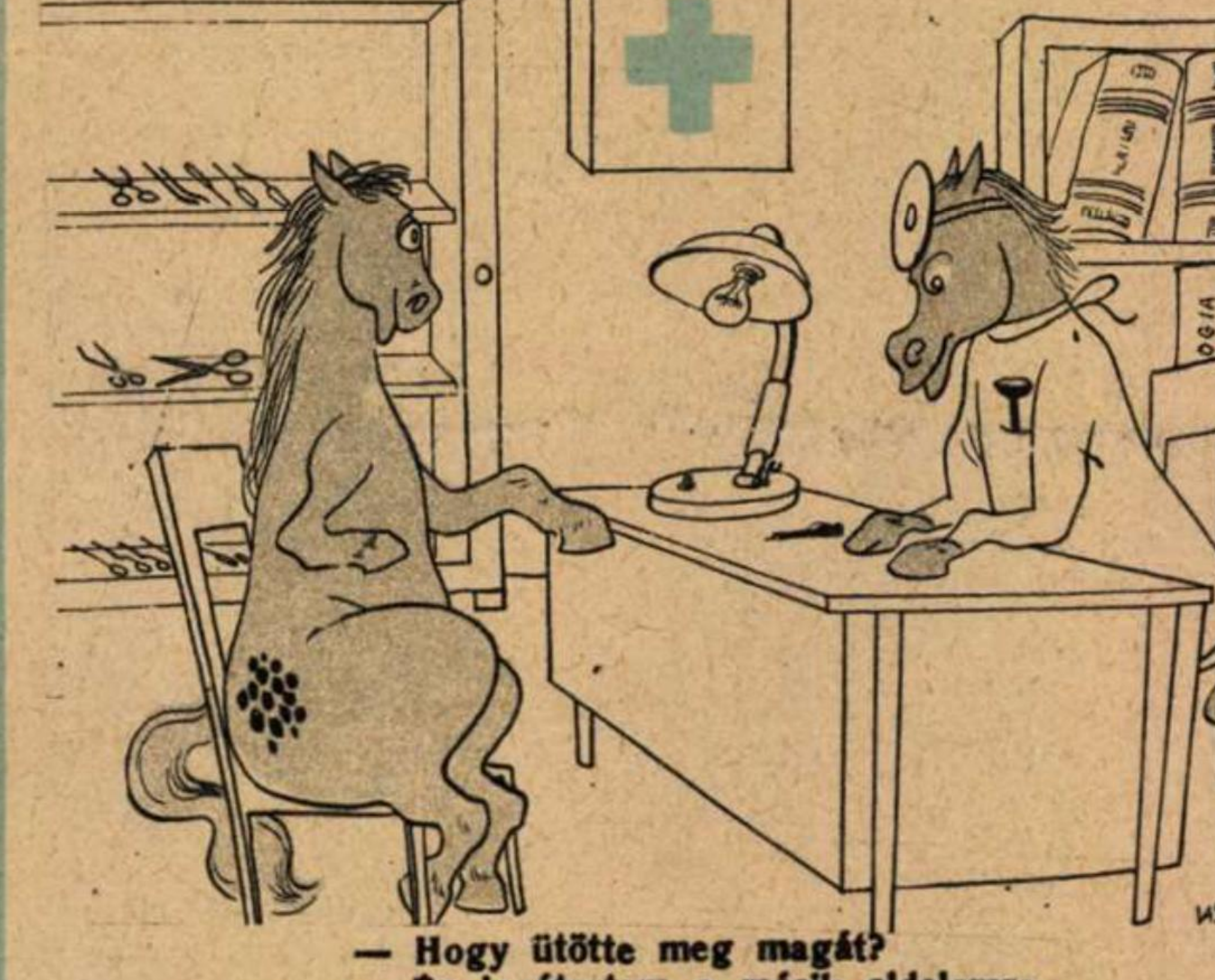

— Hogy ütötte meg magát?
— Én is átestem a másik oldalamra.

AMINEK NEM SZABADNA LENNIE

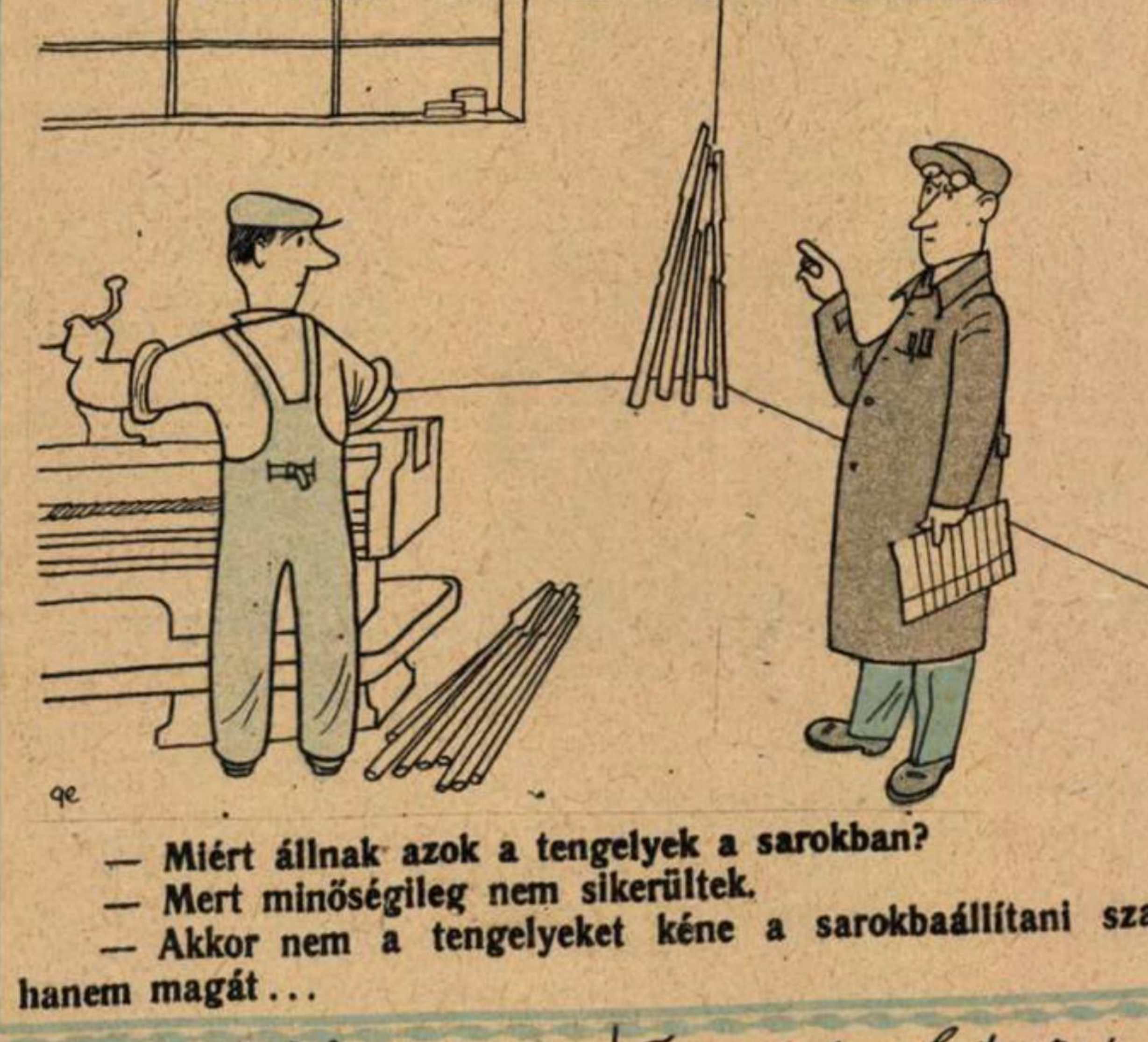

— Miért állnak azok a tengelyek a sarokban?
— Mert minőségileg nem sikerültek.
— Akkor nem a tengelyeket kéne a sarokbaállítani szaki, hanem magát...

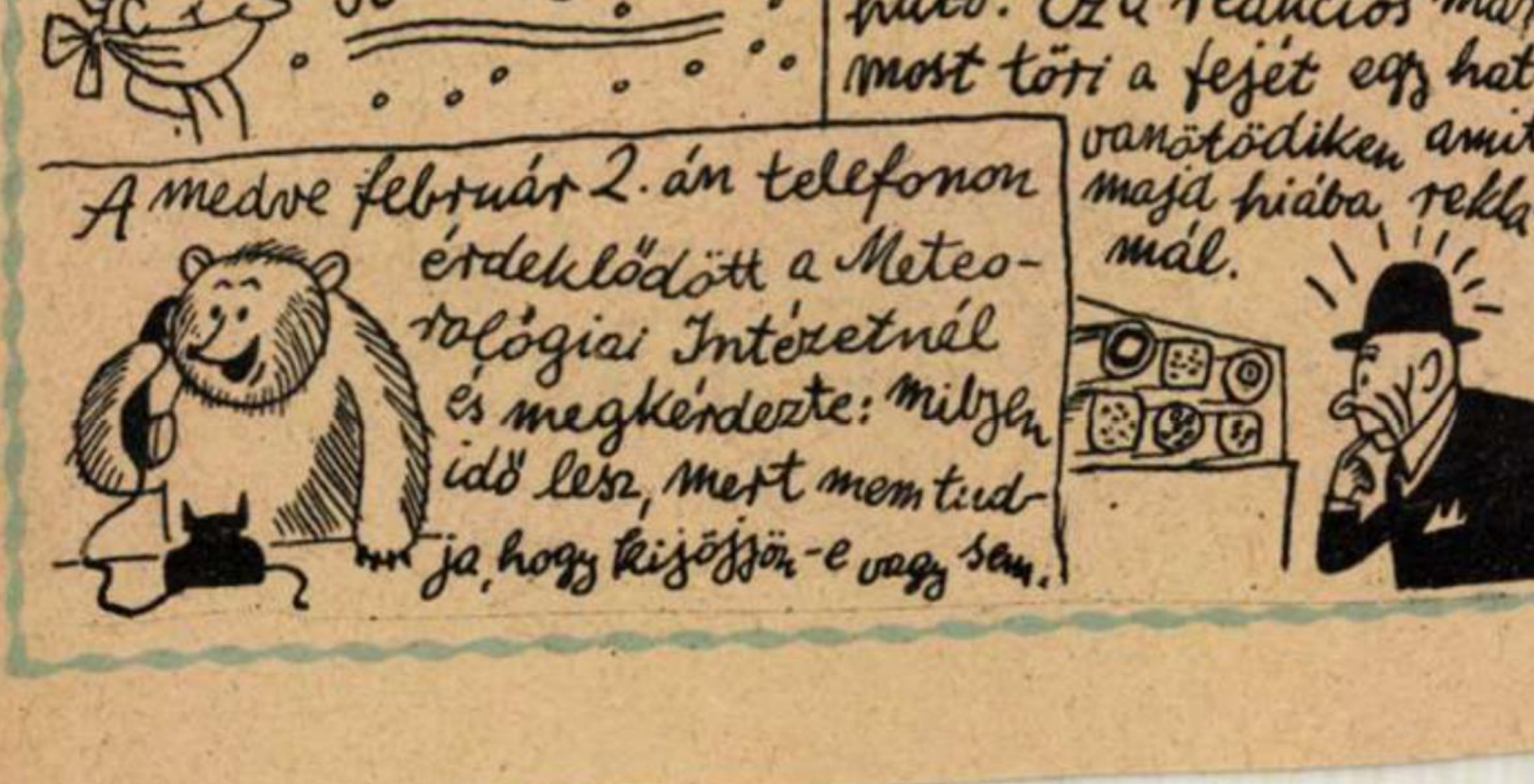

Hangtalan Heti Híradó

Februárban hatvannégy féle hentesárú lesz kapható. Ez a reakciós már most töri a fejét egy hatvanötödiken amit majd hiába reklamál.

A medve február 2. án telefonon érdeklődött a Meteorológiai Intézetnél és megkérdezte: milyen idő lesz, mert nem tudja, hogy kijöjjön-e vagy sem.

Tóházi — és az ő határozatai

A *Bámexbumfértnál* mindenki nagyrabecsüli Tóházi Benedek osztályvezetőt. Tóházi valóban jeles férfiú. Ábrázata kellemes, hangja behízelgően lágy, szinte döngicsélő, de tud kemény is lenni, mint egy ötödnapos sercli. E férfiú legfőbb erénye azonban az, hogy olyan határozatokat tud hozni, amelyek klasszikusak a maguk nemében. A Tóházi által beterjesztett határozati javaslatokban mindig van egy kis líra, egy kevés tömör drámaiság, és egy jó porció jajneked.

A legutóbbi osztályértekezleten — többek között, — a következő javaslatokat hozták:

1. Minekutána a kartársakban még mindig sok a kapitalista csökevény, azt haladéktalanul le kell vetkőzni. Határidő: február 15. Felelős: Misinger Hédi.

2. Fel kell számolni az osztályon leledző empiriokriticizmust. Határidő: február 10. Felelős Szalka Nándor Bódog.

3. A könyvelés minden erejével küzd a háborús uszitók ellen. Határidő: március 1. Felelős: özv. Pattantyus Dezsőné.

A határozatok végrehajtásáról is hoztak határozatot. Mivel azonban nem múlik el nap napfelkelte és gyűlés nélkül, másnap is fáradságot nem kímélve, lankadatlan buzgalommal, fáradhatatlan szorgalommal hoztak határozatokat.

Ezeket tizenkét példányban legépelték, aztán tizenkét szép okkersárga dossziéban elhelyezték, megadva nekik a végtisztességet.

Nemsokára azután a *Bámexbumfértet* decentralizálták és lett belőle egy szakajtóra való kisvállalat, mint a *Bámexbam*, a *Bámexort*, a *Bábubu*, a *Bárfért*, a *Bimbambum* és még ki tudja felsorolni a többit. Tóházi Benedek főosztályvezető lett a *Bábubunál*, ahol tovább gyártotta a határozatokat.

Bizonyára mindenkit érdekel azonban az, hogy mi lett a tizenkét példányban legépelt határozati javaslatokkal. Elmondom:

A tizenkét példányból hét elveszett a költözködésnél. Ezekből három Buci öcsike (Elemér-utca 115/b) kezébe került, aki hajókat csinált belőlük, és ezek aztán egy dicsőséges tengericsata alkalmával az ellenség babszemeitől találva elsülyedtek. Háromból Borostyánkőy Menyhért tökmagárus staniclit csinált. A hetedik példányt Hab Melinda trafikosnő használta fel ablaktisztításra.

Ezek szerint még mindig maradt öt példány

Na de most ezeket a kisvállalatokat centralizálták *Béebéef* néven és Tóházi Benedek főosztályvezetőből főfőosztályvezető lett. Buzgalma nem ismert határt. Felajánlott a MÉH-nek 35 kiló 40 deka súlyú hulladékpapírost. Tóházi barátunk ezért dícséretet kapott és számos faliujság vezércikkben emlékezett meg felejthetelen tettéről. A 35 kiló 40 dekában benne volt a még megmaradt öt példány is. Hogyan tudott összegyűjteni ennyi hulladékpapírost? Ne felejtsük el, hogy a Bámexbumfértnál, a Bábubunál és aztán a Béebéefnél is hoztak egy-két határozatot.

Tóházi Benedek még most is nagyüzemben gyártja a határozatokat, amelyeket a kutya sem ellenőriz, hogy végrehajthatók-e, vagy végrehajtották-e. Ha éppen tudni akarják, azokból a régi jegyzőkönyvekből készült új papíroson írja az új határozatokat mindenki gyönyörűségére.

Mikes György

Hajrá-grafikontervezetünk

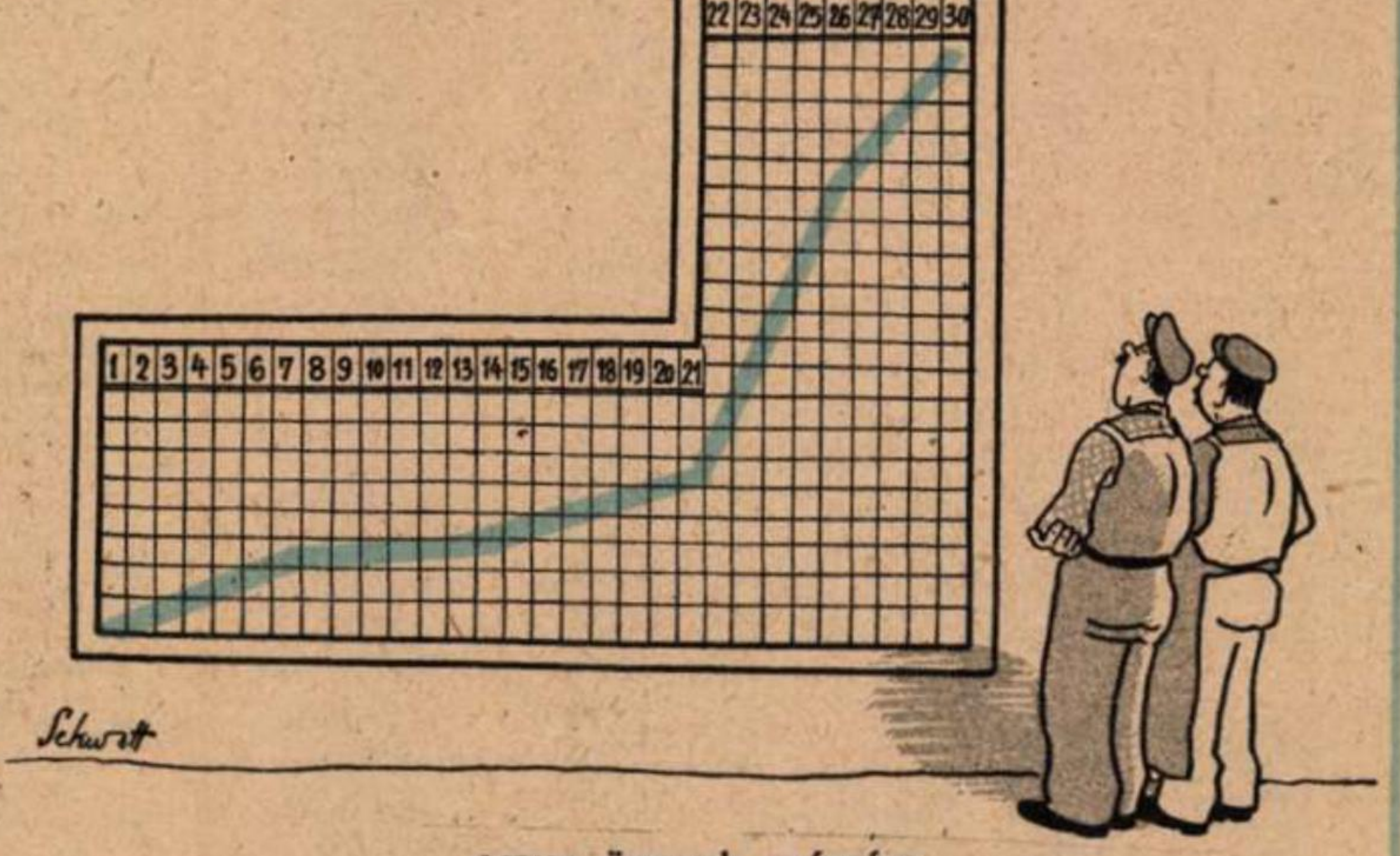

egyes üzemek számára

Röfike közbelép

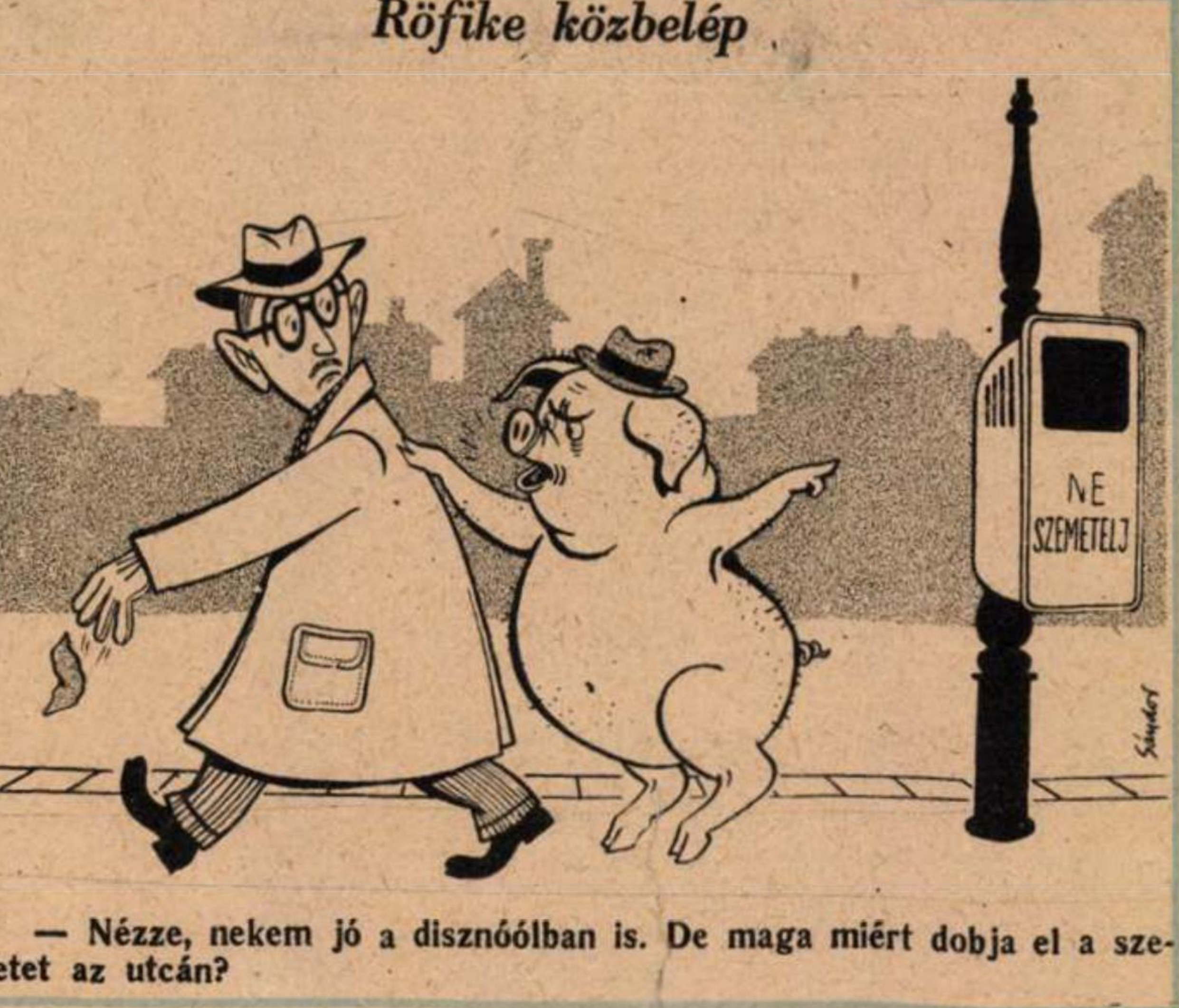

— Nézze, nekem jó a disznóólban is. De maga miért dobja el a szemetet az utcán?

Szöveg: Gádor Béla, rajzok: Szegő Gizi

Ludas Matyi a FEGYVERNEKI földművesszövetkezetben

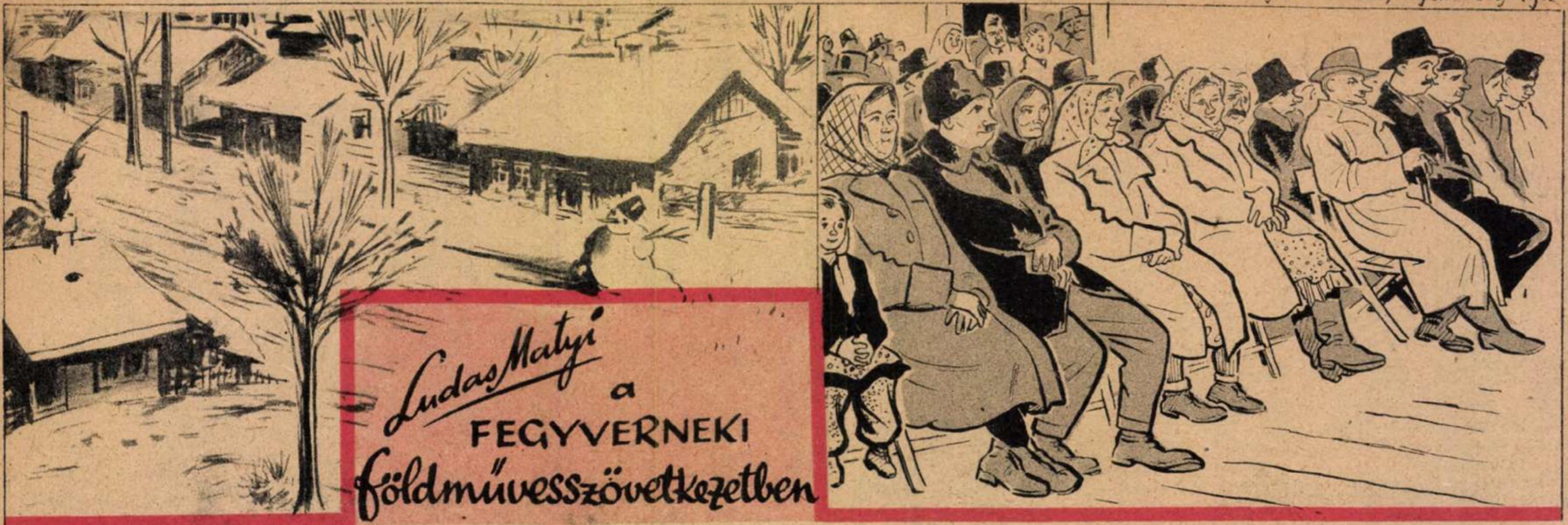

Kedves olvasóm!

Fegyvernek községből irom neked ezt a levelet. Ide rándultunk ki legutóbb én és a lúdam, hogy jelen lehessünk a helybéli Földművesszövetkezet közgyűlésén. Közgyűlésen még úgysem voltunk, gondoltuk, megnézzük ezt is. De elébb még elmondom, hogy Fegyvernek 35 kilométerre van Szolnoktól, közbe van Törökszentmiklós, amelyik éppen most lett város, mert megérdemelte. Egy kis verset is irtam ebből az alkalomból az autóban; igy hangzik:

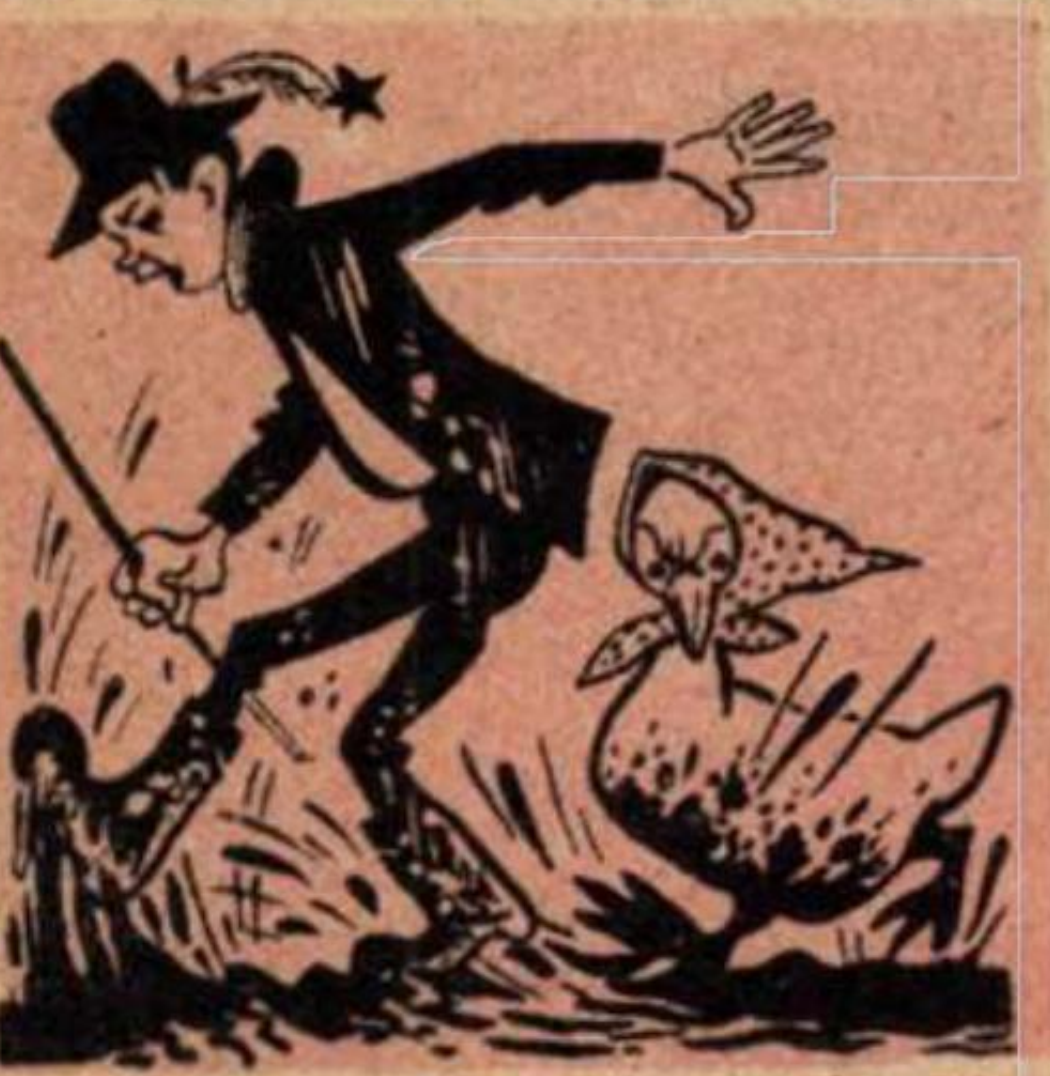

Asszony lesz a lányból, a községből város,
Hej, csak az országút ne lenne oly sáros!

Mert az bizony egyre sárosabb, minél jobban közeledünk Fegyvernekhez. Mikor meg az autóból kiléptünk, menten beleragadtunk a latyakba. Sár, lucsok, latyak, pocséta nagy választékban hevert ott. Én azzal a kajsza lábammal rögtön összecsatorásztam magam (ezt a szép kifejezést már Fegyverneken tanultam) és a szép fehér lúdam is tarka lett. Ilyenformán festettünk ketten, ahogy a kép mutatja.

Benn a szövetkezeti irodában barátsággal fogadtak, bár a lúdamat gyanakvással nézték, nem akarja-e megcsipkedni őket is. Itt sok hasznos dolgot tudtam meg. A Földműves Szövetkezet tagjai dolgozó parasztok. A szövetkezet azért van, hogy a terményt begyűjtse, megvásárolja. A szövetkezeti boltok pedig mindenféle áruval ellátják a parasztságot. Persze, aki tagja a szövetkezetnek és kifizette a részjegyét, az előnyt élvez. A begyűjtés a tavalyira elég jól áll, ahogy hallottam. Mármint elég jól áll A-ra meg B-re. Százöt százalék. De a C., az sántit. Búza 88%, kukorica 87%, ami begyűlt. Baromfiból 40%, tojásból 61% a hátralék. Az A. és B. kötelező, amint tudjuk, de a C.-beadás a jószándéktól függ. Úgylátszik sokaknál a jószándék nem kötelező. Erről is csináltam egy versikét:

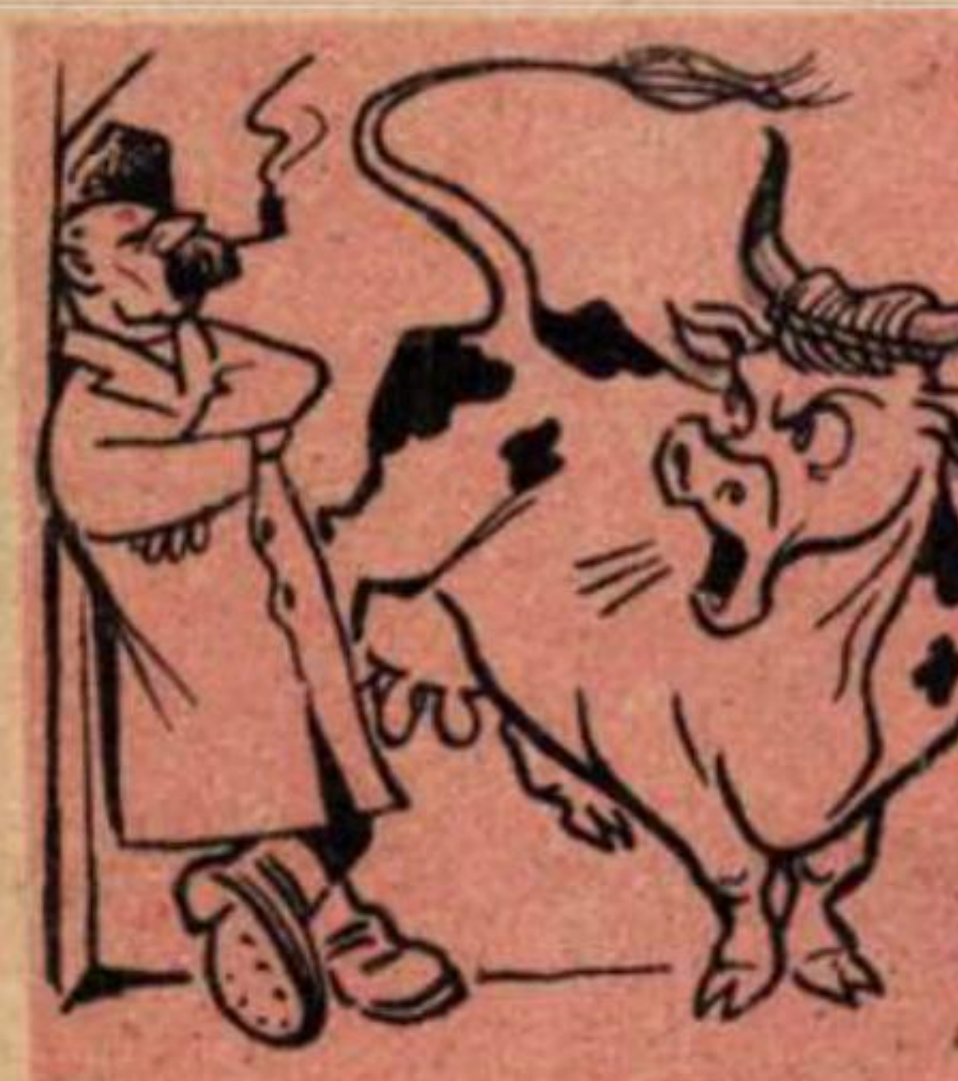

Úgylátszik, Fegyvernek tudja az ABC-ét,
Ám az AB-ét jobban tudja, mint ahogyan a Cét.

A tejjel meg éppenséggel kriminálisan állnak. 46.000 liter tejjel adós a falu. Haragszik is érte a Riska, amint a mellékelt ábra mutatja. Azt mondja mérgesen: „Az állam nem fejős tehén! Engem fejjetek meg és a tejemet adjátok be, ahogy dukál!" Amikor ezeket hallottam, annyira elkeseredtem, hogy már azon voltam, beadom a lúdamat. De nem fogadták el. Azt mondták: „Ez a lúd kell neked, Matyi, ha ez nem volna, mitől lennél ludas?" Igy hát megtartottam s később együtt mentünk a közgyűlésre. De a kukoricát különösen nem értem. Hiszen, amig be nem adják azt a rongy 13 százalékot, nem mehet szabad piacra az egész falu. Miért van ez így? Ezt is megmagyarázták nekem. Mindenki a szomszédját lesi, hogy az adja be elébb.

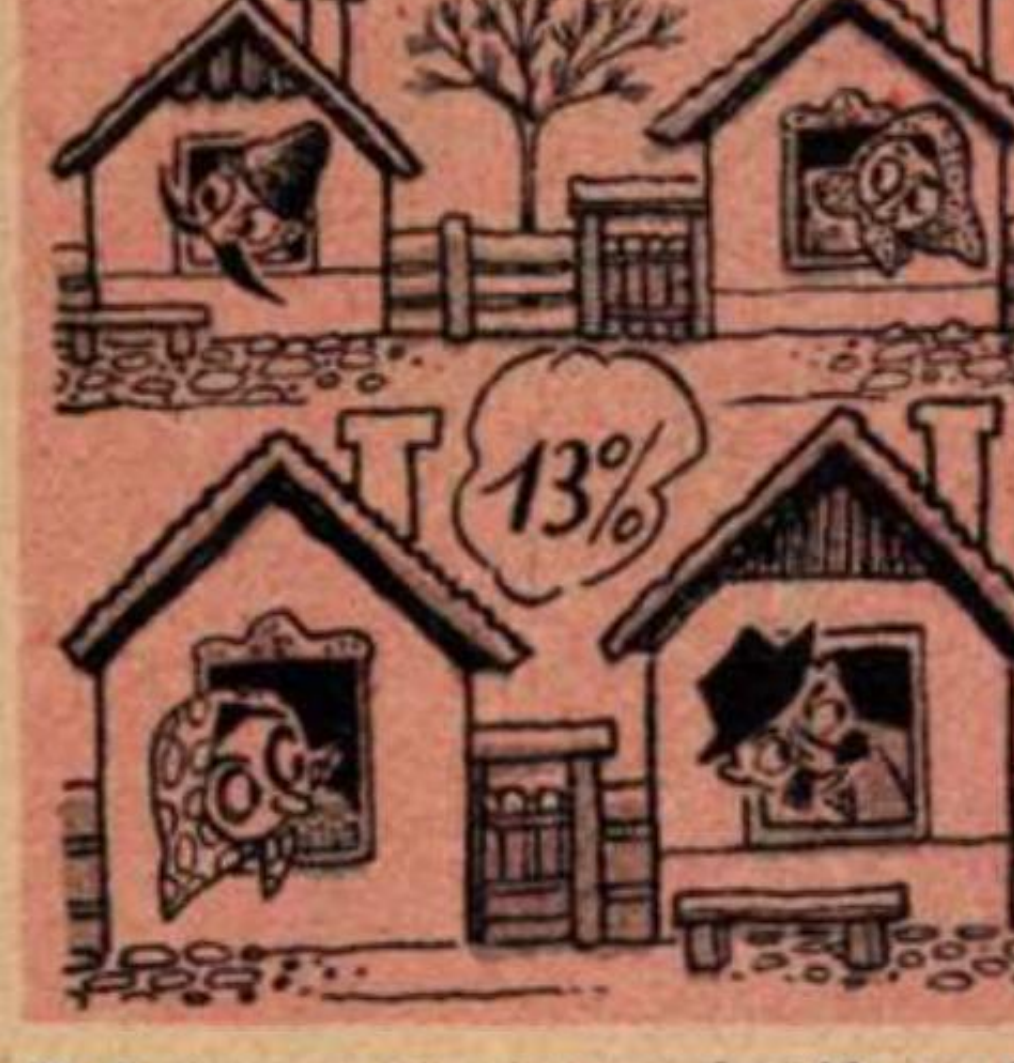

Ahogy a közgyűlés felé ballagtunk, megtudtam az elvtársaktól, hogy a kulákok rémhírterjesztéssel akarták megzavarni a közgyűlés sikerét. Az egyik rémhír úgy szólt, hogy nem tartják meg a közgyűlést, csak a háború után. A másik rémhír még ravaszabb volt. Ezt is egy kulák terjesztette az asszonyok között. Nekem így adták tovább a párbeszédet:

KULÁK: Ne menjenek a közgyűlésre asszonyok! Mindenkinek egy mázsa kukoricát kell leadni, aki oda beteszi a lábát.
ASSZONY: Aztán ezt kend honnan tudja?
KULÁK: Beszélik a faluban.
ASSZONY: Magának például ki mondta?
KULÁK: Hát a komám...
ASSZONY: És annak ki mondta?
KULÁK: Hát... Én.

De ki hallgat a bolond kulák-beszédre! A közgyűlési terem már dugig volt, amikor beléptünk. Meglepődtünk azon, hogy mennyi az aszony. Úgy mondták, hogy az asszonyok különösen kiveszik a részüket a szövetkezeti munkából. Külön meg kell őket dicsérni érte. A „hosszú haj, rövid ész" bölcsesség már rég idejét multa. Úgy vettem észre, hogy azoknak az asszonyoknak ott hosszú volt az eszük is, de a nyelvük is a helyén volt. Az elnökség elfoglalta a helyét és a zenekarok munkaversenye elkezdődött. Ugyanis két zenekar is szolgáltatta az ünnepi nyitányt: az egyik úttörőkből, a másik népzenészekből állott. Nekem az úttörőké tetszett jobban, ne haragudjanak a derék népzenészek. Talán azért, mert eszembe jutott, hogy amikor én gyerek voltam, a parasztgyerekeket nem hegedülni tanították, hanem kesztyűbe dudálni.

A szövetkezeti ügyvezető, Török elvtárs kimeritő beszámolója mindenről beszámolt. Megtudtam, hogy a szövetkezetnek 2634 tagja van, de jó lenne, ha még több lenne, mindenki tag lenne a faluban. Azt is elmondta, hogy eddig csak 1200-an fizették ki a részjegyet, ami nem válik a tagság becsületére. Viszont örült a lelkem, amikor hallottam, hogy 1951. decemberében 70%-kal több árut vettek, mint a mult évben, ugyanebben a hónapban. Török elvtárs kritikát mondott a vezetőségre, magamagát sem kímélte. Laza volt a boltok ellenőrzése, sok volt a panasz. De megemlítette azt is hogy a falubeli két Tsz. jól dolgozott. A Vörös Csillagból egy család 9 mázsa cukrot, 40 mázsa terményt és többezer forintot vitt haza. Teherautót vettek, a tanyákban már villany világít, új istállót és disznókutricát építettek. Egy nagy hibát mégis talált Török elvtárs: a vezetőség elszakadt a csoporttól.

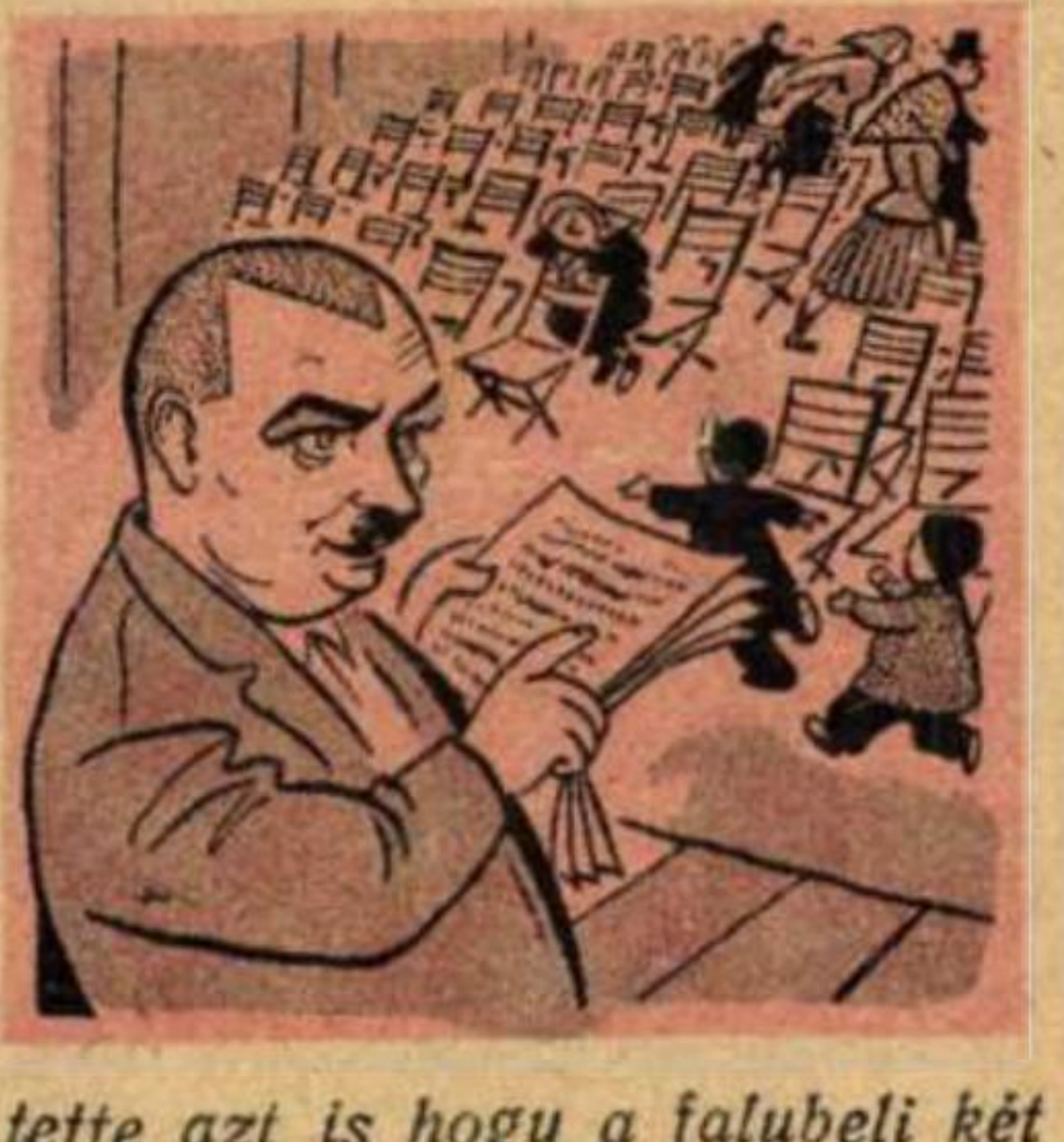

A beszámoló után egy elvtárs arra kérte a hallgatóságot, hogy szóljanak minél többen hozzá, ne legyenek „passzimák", amivel nyilván azt akarta mondani, hogy ne legyenek passzivak, azaz tartózkodóak, tétlenek, visszahúzódóak, tunyák, restek, lusták, tohonyák és még sokfélekép mondhatta volna magyarul. Fogadják meg a tanácsomat elvtársak, ne rontsák rosszul ejtett idegen szavakkal a szép, ízes, magyar paraszti beszédet.

A tagságot nem kellet biztatni, nem úgy volt, mint némely pesti értekezleten. Az egyik felpattant és kifogásolta, hogy sokszor napokat kell ácsorogni a lisztcseretelepnél; egy lisztcseretelep nem elég. A másik is panaszolta a sorállást, hogy sokszor éjtszaka kell odaállni, temérdek időveszteség az. Megint másik a termelési felelőst vette célba. Elvetette a lent, — mondta — agyonig trágyázta, mégse termett semmi. De megmondta ő ezt a felelősnek: „Idefigyeljen, elvtárs. Szerződtem úgye, de ebbül a lenbül nem lesz semmi, most még vethetünk ide mást". Azt mondja a felelős: „Nem lehet a magot kiszántani, nincs rá paragrafus". Aztán az lett belőle, hogy nem lett semmise. Milyen felelős az ilyen?

Miről is beszéltek még? Hát a szövetkezeti kocsmáról. Nincs benne se szék, se asztal, se pohár. Ha bor se lenne, nem tudom, miről lehetne tudni, hogy kocsma. Az emberek úgy állnak benn egymás mellett, mint a vonaton és jól megmarkolják a poharat, nehogy valaki kiráncigálja a kezükből.

A telepi iskolát is szóvá tette valaki. Hogy abban terményraktár van tanulók helyett, pedig jó volna, ha a telepieknek nem kellene a falu másik végére menni iskolába. Hát ez valóban jó volna. Mert mit tanulnak azok a búzás zsákok az iskolában? Semmit.

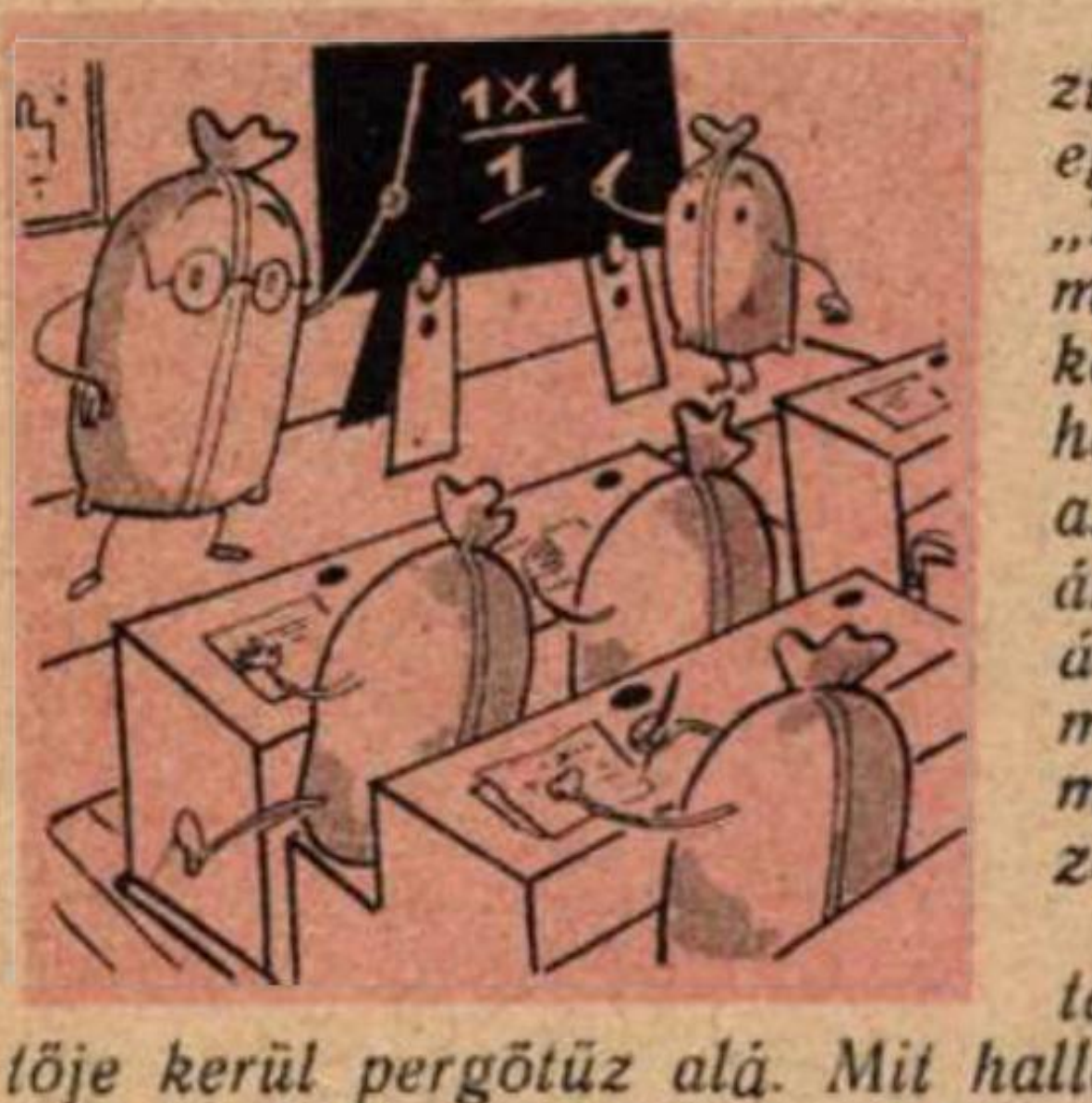

„Bótot az Annaháziaknak!" rikkantja most egy tüzes menyecske. „Tavaly igértek bótot, mégse lett. Kilométereket kell menni az I-es bótig, ha méterárut akar venni az ember. Nem is méteráru az, hanem kilométeráru! Mákdaráló sincs minden bótba. Bótot és mákdarálót az annaháziaknak!"

Most aztán Duda kartárs, az 1-es bolt vezetője kerül pergőtűz alá. Mit hallok, Duda kartárs? Hogy a pult alól gurult elé 1—2 guriga cérna? És mi van a bödönnel? A szép világoskék zsírosbödönnel, amire a fegyverneki asszonyok alkudtak, mégis egy tiszabői asszony vitte el? Hát mér? Mink vagyunk előnybe, nem ők! Mér vagyunk mink szövetkezeti tagok! Eccer meg egy tiszabői asszonyt a raktárablakon ugratott ki Duda kartárs, tele kaskával, hogy mink meg ne lássuk... A Népboltban mindegy, Péter vagy Pál. A mi boltunkban se legyen dugeszból portéka. Ha kérdem: van? Az egyik azt mondja, nincs, a másik azt mondja van, a harmadik azt mondja vót, de elfogyott, aztán összenéznek. A mi bótunkba ne nézzenek össze. Nahát!

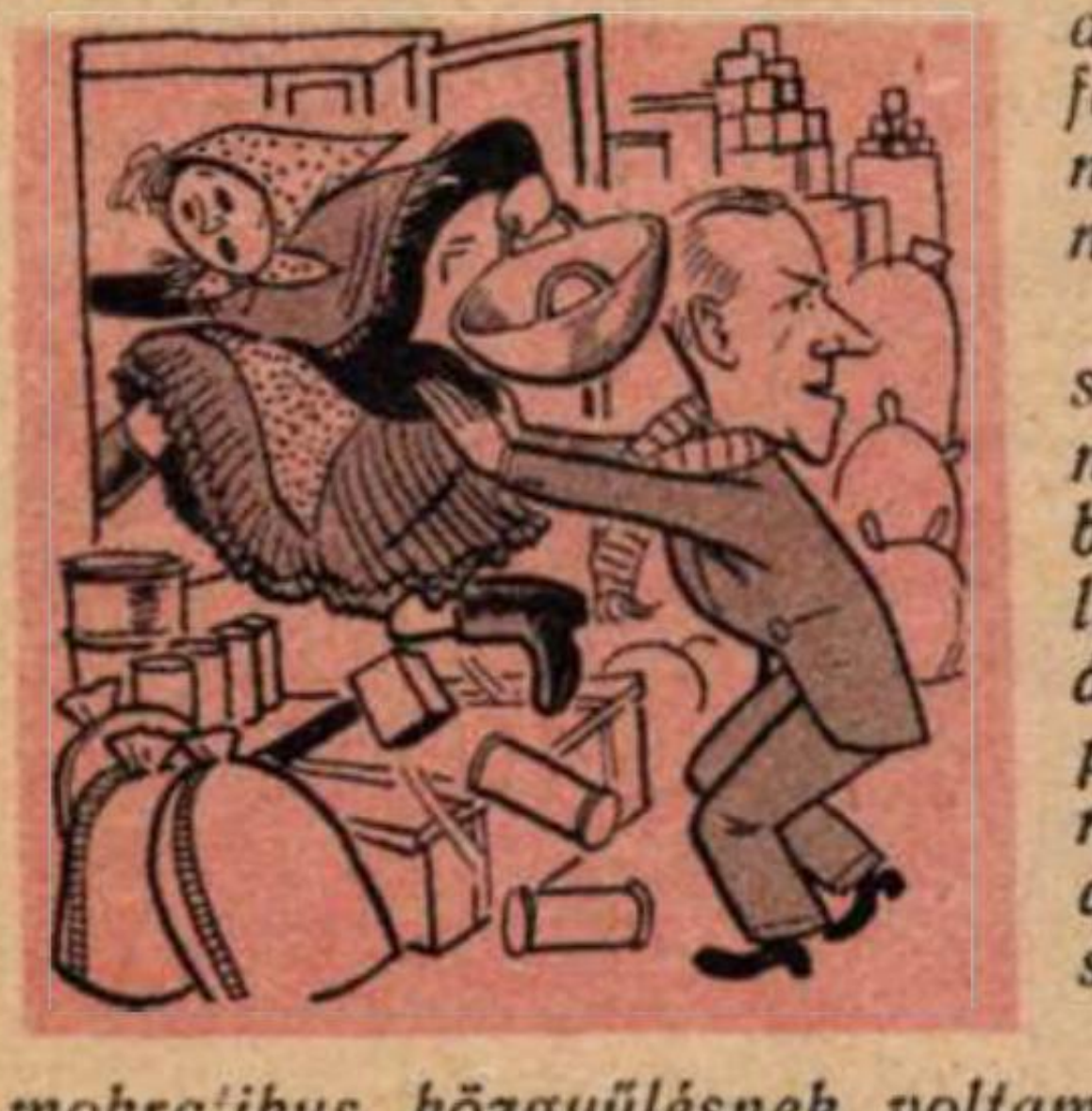

De hát persze, ez a sok panasz már mind a multé. Most már van áru bőven, saját szemünkkel láttuk. De azért mégsem ártott Duda kartárs húszperces önkritikája, bár nem beszélt az ablakon át röpködő tiszabői asszonyokról.

Ilyenformán egy demokratikus közgyűlésnek voltam tanúja, ahol mindenki megmondta, ami a szívén feküdt. Még a fiatal boltosnak is megmosták a fejét, aki igen szereti a lányokat és ezért későbben nyitja a boltot. A vezetőségválasztás is példaszerűen demokratikus volt. Aki a jelöltek közül nem tetszett, azt alaposan lehurrogták és újat ajánlottak, akit aztán viharosan megtapsoltak.

Este volt, mire a gyűlés véget ért. Talán korábban esteledik Fegyverneken, talán a Török elvtárs beszéde volt túlhosszú? Én az utóbbira gyanakszom. Így nem csoda, ha a közgyűlés utolsó ünnepélyes aktusait már csak néhány szájtáti gyerek hallgatta végig.

Elindultam a fegyverneki főutcán, a villanylámpák barátságos fénye alatt. Ilyen rövid idő alatt is megszerettem ezt a falut, még a latyakot is megszerettem, amit pedig most már a sötétben kerülgetni sem lehetett. A takaros házak ablakai békésen világitottak. Benéztem egy alacsony ablakon. Egy nagyobbacska fiú az asztalnál térdepelt egy széken és egy könyvet böngészett. A szája mozgott olvasás közben. Egy leányka a földön ült és a babájával játszott. Amikor beültem az autóba, úgy tűnt nekem, mintha egy fal mögül egy sötét alak leskelődne. Talán éppen az a kulák, aki a rémhireket terjesztette. A lúdam hangosan gágogott, én pedig ezt a kis verset csináltam:

Ki ellenünk rosszat forral, annak levét issza.
Háromszor veri azt kenden Ludas Matyi vissza!

Szeretettel üdvözöllek kedves olvasóm:
Ludas Matyi

Jövő héten: a Kőbányai TÉGLAGYÁRBAN